

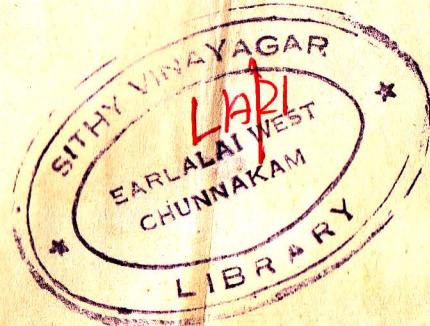
நல்லை நூகர் தந்த நாவலர்

LH/21

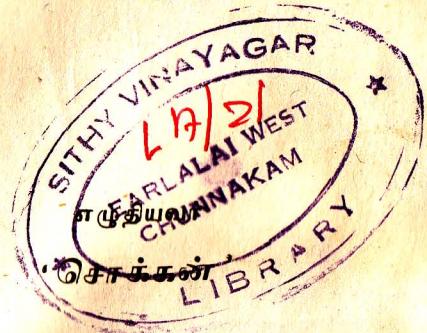
LIBRARY

• சொக்கங்கள் •

சம்பிரதைகள் புத்தகமாலை
யாழ்ப்பாணம்

நல்லை நகர் தந்த நாவலர்

[நாவலர் பாடியருளிய புலோவிநகர் ஸ்ரீ பசுபதீஸரப் பெருமானுர் திருவுஞ்சலும், அவர் எழுதி வெளியிட்ட ரூபிய 'சைவமத சாரம்' என்ற துண்டுப் பிரசரமும் நாவின் இறுதியிலே அநுபந்தங்களாய்ச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.]

கண்முகநான் புத்தகசாலை

யாழ்ப்பாணம்

முதற் பதிப்பு : ஜூன் 1969

அச்சப்பதிவு :

ஸ்ரீ சண்முகநாதன் அச்சகம்
யாழ்ப்பாணம்

பண்டிதமனி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்

அளித்த

ஆசியுரை

நாவலர் அவர்கள் பற்றி, திரு. சொக்கன் தினகரனில் எழுதிய பல கட்டுரைகளைப் படித்ததுண்டு. அவர் களைப் பற்றிச் சிற்றிக்க ஒருவர் கிடைத்தாரே என்று மனம் மகிழ்ந்தது. இப்பொழுது நிலையாய்ப் பயன்படும் வகையில் கட்டுரைகள் புத்தக வடிவில் வந்திருக்கின்றன. நாவலர் பெருமானின் ஆத்ம சக்தி சொக்கனிற் கலந்து மேன்மேல் ஊக்கமும், ஆக்கமும் பயப்பதாக.

கலாசாலை வீதி,
திருநெல்வேலி,
24-6-1969.

சி. கணபதிப்பிள்ளை.

வண்ணை வைத்தியேசுவர் வித்தியாலய முன்னாள் அதிபர்

திரு. ச. அம்பிகைபாகன் அவர்கள்

வழங்கிய

வாழ்த்துரை

திரு. சொக்கவிங்கத்தைப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நான் அறிவேன். இக் காலத்தில் அவருடைய பணிகளையும் ஆற்றல்களையும் என்னால் அறிதல் முடிந்தது. இலங்கைக் கம்பன் கழகத்தை நிறுவி அதன் மூலம் யாழ்ப்பாணத்தில் இலக்கிய ரசனையை வளர்த்துள்ளார்: அகில இலங்கைச் சேக்கிழார் மன்றத்தின் மூலம் பத்தியை வளர்ப்பதற்கு உதவியுள்ளார்.

திரு. சொக்கவிங்கம் முத்தமிழும் கைவரப் பெற்ற வர். இலங்கைக் கலைக் கழக நாடக எழுத்துப் போட்டிகளிலே 1960—61 ஆம் ஆண்டுகளில் தொடர்ந்து முதற் பரிசில்கள் பெற்ற இவர், பல நாடகங்களை எழுதி மேடையேற்றியும் உள்ளார். வீரகேசரி நடாத்திய அகில இலங்கைச் சிறுகதைப் போட்டியில் முதற் பரிசில் பெற்ற தோடு, வேறும் பல பரிசில்கள் இவருக்குக் கிடைத்துள்ளன. கடோபநிடத்தில் வரும் நசிகேதனின் கதையைச் செய்யுள் வடிவில் மொழிபெயர்த்துக் கல்கி 1966 ஆம் ஆண்டு தீபாவளி மலரில் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

இத் தகுதிகள் பல வாய்ந்த இவர் நாவலரைப் பற்றி ஒரு நால் எழுதியிருப்பது பாராட்டுதற்குரியது. இந்நாலைத் திரு. சொக்கவிங்கம் ஆர்வத்தோடு எழுதியுள்ளார். குறுகிய காலத்திலே எழுதப்பட்டிருப்பதால் நால் சுருக்கமாக இருக்கிறது. எதிர்காலத்தில் ஒரு விரிவான

நால் நாவலரைப் பற்றி எழுதுவாரென எதிர்பார்க்கின்றேன்.

திரு. சொக்கவிங்கம் ஒரு வளரும் பயிர். அவருக்கு நல்ல எதிர்காலமுண்டு. இறைவன் அவருக்கு நீண்ட ஆயுளையும் திடகாத்தித்தையும் அருள்வாராசு.

மணிமனை,
மல்லாகம்,
25-6-69.

ச. அம்பிகைபாகன்

உடுப்பிட்டி மெதடிஸ்த மிஷன் கல்லூரி ஆசிரியர்

திரு. கா. நீலகண்டன் அவர்கள்

வழங்கிய

சாற்றுக்கவி

சொக்க னிரும்புகழ் சொல்லப் புலவரெலா
மிக்க மகிழ்வுடன்முன் மேவிடுவர் — தக்க
சுவையனைத்துஞ் செய்ய தமிழ்த்தாய்ச் சேற்றி
நவையனைத்துஞ் சாடுவதால் நன்று.

மெதடிஸ்த கமிஷன் கல்லூரி,
உடுப்பிட்டி.

கா. நீலகண்டன்

திரு. ஆ. தேவராசன் அவர்கள்

அளித்த

மதிப்புரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டு ஒரு தனி முக்கியத்துவம் வாய்ந்த காலம். செல்லரித்து, சிதைந்து சிடந்த ஏட்டுச் சுவடிகள் அச்சு வாகனம் ஏறிய காலம் இந்தக் காலம். ஏட்டுச் சுவடிகள் அச்சேற்றப் பெற்ற நூல்களாக வெளிவந்தமை புதுமை என்பதால் இந்த முக்கியத்துவம் கிடைத்துவிடவில்லை. அச்சேற்றப் பெற்றதால், தமிழ் நூல்கள் ஒரு பரந்த வட்டத்திலே பயிலும் வாய்ப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது; ஏட்டுச் சுவடிகள் மேலும் அழிந்து போகாது ஓர் அரண அமைக்கப்பட்டது. இதற்குக் காரணமாயிருந்தவர் நல்லை நகர் ஆறுமுகநாவர் அவர்கள் என்பது வரலாற்று உண்மை.

நாவலர் பெருமானின் இந்தப் பணி தமிழ் நூல்களைப் பொறுத்தவரை தலையாய் பணி— வரலாற்றுத் திருப்பம் தந்த பணி. இதைப் பற்றித் திரு. வி. க. சூறும்பொழுது — “நூல் வெளியீட்டுக்குக் கால்கோள் கொண்டவர் நாவலர்” என்று மனமாரப் பாராட்டுகின்றார்.

1577 ஆம் ஆண்டிலேயே தமிழ் எழுத்துக்கள் மரத்தில் செய்யப்பட்டிருந்தாலும், அவை நமது நாட்டு இலக்கியங்களைப் பதிப்பிக்க உதவவில்லை. கிறித்துமத போதனை நூல்களும் சைவ சமய நிந்தனை நூல்களுமே வெளியிடப்பட்டன. 1834 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னரே நம் நாட்டு மக்கள் அச்சு எந்திரம் வைத்து நம் நாட்டு நூல்களையும், நம் நாட்டு வளர்ச்சிக்கான கருத்துக்களையும், வெளியிடும் அளவுக்குப் பதிப்புச் சட்டம் தளர்த்தப்பட்டது: ஆட்சிபீடத்தில் இருந்த அந்தியர்கள் நிர்வாகத் தேவைக்காக இந்தாட்டு மொழிகளையும் பயிலவேண்டி

ஏற்பட்டது: இதே நிலை தமிழ் நாட்டிலும் இருந்தது; அதற்காகச் சென்னையில் அந்நியர்கள் நடத்திவந்த கல்விச் சங்கம் இருந்தது. அதில் தமிழும் கற்பிக்கப்பட்டது. தாண்டவராய முதலியார் தமிழ்ப் மண்டிதராக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் சில தமிழ் நூல்களை அச் சேற்றி வெளியிட்டாரெனிலும், அவை தமிழ்க் கல்விக்கோ, நம் நாட்டு வளர்ச்சிக்கோ ஏற்றவையாக இருக்கவில்லை; இருக்கக் காரணமும் இல்லை. அவை அந்நியர்களுக்காய் வெளியிடப்பட்டவை.

இந்தச் சூழலில்தான் 1849 ஆம் ஆண்டில் ஆறுமுக நாவலர் அச்சு எந்திரம் பெற்றுத் தமிழ்க் கல்விக்கான நூல்களையும், நம் நாட்டு மக்கள் உள் வளர்ச்சிக்கான நூல்களையும் வெளியிட்டார். அவற்றைத் தாம் அமைத்த தமிழ்க் கல்விக் கூடங்களில் பாடநூல்களாகவும் வைத் துப் போதித்தார். இதனால் தமிழ் மக்களுடைய மலர்ந்த வாழ்வுக்கான சிந்தனைப் புரட்சிக்கு வித்தியிலும் விலகத் தொடங்கியது.

இத்துடன் நின்றுவிடாது பொதுமக்கள் மத்தியிலும் நமது பாரம்பரியங்களைப் பேணக்கூடிய கருத்துக்களைப் பரப்பினார்; சைவ சமயக் கருத்துக்களையும் பரப்பினார். இதற்குச் சொற்பொழிவுக் கலையைத் தமிழில் முதன் முதலில் புகுத்திச் சீர்பெறக் கையாண்டார். வசன நடையைப் புகுத்தி, அதைப் பொதுமக்கள் பயன்பெறக் கூடிய அளவுக்குத் தெளிந்ததாய். இலகுவாய்க் கையாண்டார். இது அவர் தமிழ் மொழிக்கே செய்த வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க தொண்டாகும். அவர் செய்த தொண்டுகள் பல, தமிழின் வரலாற்றில் திருப்பு முனை களாய் அமைந்திருப்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

அவர் செய்த தொண்டுகள் ஒரு காலகட்டத் திருப்பத்தின் விளைநிலைய், நிலைக்களமாய் அமைந்தன. அவரே ஓர் இயக்கம் ஆனார். அந்நியர் ஆட்சி வெறியை, அவர்களால் ஏற்பட்ட பல்திறப்பட்ட அழிவுகளைப்,

பொதுமக்கள் புரியுமாறு வைத்தார். சமயத் துறையிலும், சைவ சமயக் கருத்துக்களை வெளியிட்டதோடும், சைவ சமயத் தாக்கல்களுக்கு விடையிறுத்ததோடும் நின்றுவிடாமல், சைவ சமயச் சீர்திருத்தங்களையும் பல முறை வற்புறுத்தினார்; தவருக ஒழுகியவர்களைக் கண்டித்தார்.

சிந்தனையாளர் — சீர்திருத்தவாதி — பாரம்பரியக் காவலர் — தமிழ் நூற் பதிப்பாளர் — தமிழ்க் கல்வி ஆசான் — சைவ நெறிக் காவலர் — சொற்பொழிவாளர் — என்றிருந்த நாவலர் யாழிப்பாணத்தில் ஏற்பட்டிருந்த கொடுர பேதி நோய்க் காலத்தில் வன்றெண்டராய் மாறினார். அனசயாது அநியாயம் செய்த அரசாங்க அதிபர் துவைனம் துரையை ஆட்டிப் படைத்தார். அதன்பின் சேர். பொன். இராமநாதன் அவர்களின் அரசியல் ஆசானைய் மாறினார். இராமநாதன் செய்த அரசியற் சேவை நாவலர் வளர்த்த தேசியத்தின் தொடர்ச்சி.

நாவலர் ஒரு காலகட்டச் சிற்பி — சுதந்திர உணர்வு கொண்ட ஒரு சமுதாய எழுச்சியின் பிதாமகன்; தேசியத்தின் தந்தை. நாவலர் காலம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு திருப்பு முனை — பத்தொன்பதாம் நூற் றூண்டின் பிற்பகுதி தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் நாவலர் காலமாகத் திகழ்கிறது. தேசிய வளர்ச்சியில், சுதந்திர வேட்கையில் நாவலர் காலம் ஒரு திருப்புமுனைக் காலம்.

அந்நியர் ஆட்சிக்காலத்தில் வரலாறு எழுதியவர்கள் நம்நாட்டு எழுச்சியை முடி மறைத்தே எழுதி வந்தனர். சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் வரலாறு எழுதியவர்கள் கூடநம் நாட்டு வரலாற்றில் புகுத்திய இருளை முற்றுக அகற்றிவிடவில்லை. அந்த அளவிலே பாதிக்கப்பட்டிருந்தவர் நாவலர். நாவலர் வரலாற்றுப் பெருந்தகை. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்களும், தமிழ் மக்களின் வரலாற்று ஆசிரியர்களும் நாவலருக்கு அளிக்க வேண்டிய இடத்தை அளிக்கத் தவறி விட்டார்கள்,

தமிழ் நாடே இன்று தமிழ்நாடு என்று பீடுநடை போடு கிறதென்றால், அங்கும் தமிழ்த் தேசியம் வளர வித்திட்டவர் நாவலர் என்பதை மறைத்துவிட முடியாது. தமிழ்நாடு நாவலருக்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளது. அந்த நன்றிக் கடனை விரைவில் தமிழ்நாடு செலுத்திவைக்கும் என்று நம்புவோமாக.

இன்று ஒரு புதிய திருப்பம் ஏற்பட்டுள்ளது. எதையும் காலச் சூழலின் பின்னணியில் வைத்து எடைபோட்டு மதிப்பு வழங்கும் ஆராய்சிப் பண்பு வளர்கிறது. அந்த அளவில் நாவலர் பெருமான் வரலாறும் புத்துயிர் பெற்று வளர்கிறது. புத்துயிர் பெற்ற நாவலர் பெருமான் வரலாற்றைப் பரப்புவர்களின் முன்னணியில் இந் நாலாசிரியர் திரு. க. சொக்கவிங்கம் அவர்களும் ஒருவர்.

திரு. சொக்கவிங்கம் (சொக்கன்) தமிழ் எழுத்துவகிற்குப் புதியவரல்லர். அவர் தமிழ் மொழிக்குப் பலதுறைகளில் அணிசெய்துவரும் பல்வகைத் திறமை பூண்ட எழுத்தாளர். எழுத்துத் துறையில் பழுத்த அநுபவசாலி.

“நல்லை நகர் தந்த நாவலர்” என்ற தொடரில் அவர் “தின்கரன்” பத்திரிகையில் நாவலர் வரலாற்றை எழுதிவந்தபொழுது நான் அவற்றை அக்கறையுடன் படித்தேன். வரலாற்றுப் பின்னணியில் எதையும் ஆராயும் திறமை அவரிடம் நிறைய உண்டு. அதன் பெறுபேறுதான் இந்த நால். இதை நூல்வடிவில் வெளியிட வேண்டும் என்று விரும்பிக் கூறியவர்களில் நானும் ஒருவன். இன்று அது நன்வாகிவிட்டதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

இந்த நூல் மிகுந்த செல்வாக்குப்பெறும் என்பதில் நான் சிறிதும் ஜைம் கொள்ளவில்லை. “தொடர்க்கால அவர் தமிழ்ப் பணி!” என்று வாழ்த்துகிறேன்.

ஆ. தேவராசன்

வடமாநிலக் கல்வித் தினைக்களம்,
யாழ்ப்பாணம்.

26-6-69.

வெம்யம்

முகவுரை

யாழ்ப்பாணத்துச் சைவத் தமிழ் மக்கள் தமது நீண்ட தூயிலிலிருந்து எழுந்து, தம்மைச் சைவராய் வாழவைத்த மகானுக்குச் சிலை எடுத்தல் வேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டி முனைந்து நிற்கும் இவு வேளையிலே, நான் தின்கரளில் எழுதிய கட்டுரைகள், “நல்லை நகர் தந்த நாவலர்”; என்ற தலைப்பில் நூல் வடிவம் பெறுகின்றன. இதிது நான் செய்த தவப்பேறே.

இக் கட்டுரைகள் அச்சிற் போய்க்கொண்டிருக்கும் வேளையில் நாவலர் பெருமானின் கைப்படப் பதிப்பான அவர்தம் நூல்கள் பலவற்றைக் காண்கின்ற வாய்ப்பும் எனக்குக் கிட்டிற்று. ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் சபையார் நாவலர் விழாவை யொட்டி எடுக்கும் விழாவின் சார்பாய் நடாத்தவிருக்கும் புத்தகக் கண்காட்சியின் செயற் குழுவில் அமைப்பாளனும் அமர்த்தமை, இவு வாய்ப்பை நல்கிற்று. சென்ற நூற்றுண்டில் வெளியான அந் நூல்களின் அமைப்பையும், பொருட் சிறப்பையும் நோக்க இவை யாவும் ஒரு தனி மனிதரின் வேலைகளா என்று நான் அடைந்த மலைப்பு இன்னும் நீங்கியபாடில்லை. இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து மிக விரிவான ‘நாவலர்’ வரலாற்று நூல்களும், ஆராய்ச்சி நூல்களும் வெளிவரல் வேண்டும் என்பது எனது வேணவா. அறிஞர்கள் இத் துறையிலே முயல்வார்களாக.

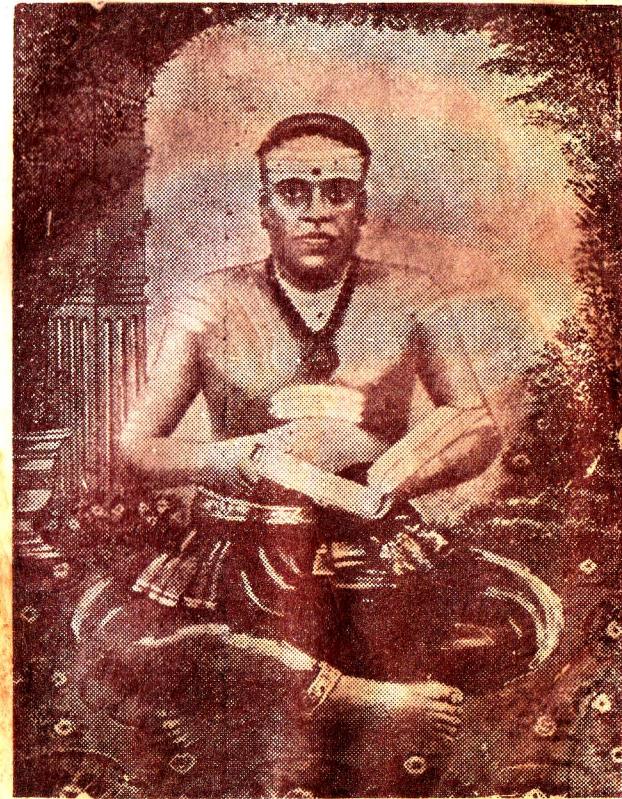
இவ்வாண்டு, பத்திரிகைகளில் நாவலர் பற்றி வந்த கட்டுரைகள் மிகப் பல. நண்பர் திரு. ச. தனஞ்சயராசசிங்கம் அவர்களின் ‘நாவலரின் நற்பணிகள்’ என்ற ஆராய்ச்சி நாலும் அன்மையில் வெளிவந்துள்ளது.

இவற்றிற்குப் பிறகும் எனது கட்டுரைகள் நூல் வடிவம் பெறுவது, எனது முரட்டுத் துணிச்சலின் வெளிப்பாடன்று, நாவலரைப் பற்றி நானும் சில கூறல் வேண்டும் என்ற என் பேராசையின் பிரதிபலிப்பே. இவ்வாசையிலே குற்றம் இல்லை எனக் கருதுவோர்க்கு இந்நூலை அன்புக் காணிக்கையாக்குகின்றேன்.

'நல்லை நகர் தந்த நாவலர்' கட்டுரைகளை முதலில் வெளியிட்ட தினகரன் நிறுவகத்தினர், அவற்றை அழுகுற நூலாக்கி உங்களிடையே தவழுவிடும் ஸ்ரீ சண்முக நாத அச்சக அதிபர், ஆசியுரைகள் வழங்கிய பண்டித மணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, திரு. ச. அம்பிகைபாகன், சாற்றுகவி அளித்த ஆசிரியர் திரு. கா. நீலகண்டன், அணிந்துரை தந்த நண்பர் திரு. ஆ. தேவராசன் ஆகியோர்க்கு எனது உளங்களிந்த நன்றி உரியதாகுக.

க. சொக்கலிங்கம்
(சொக்கன்)

நாயன்மார்கட்டு,
யாழ்ப்பாணம்.

ஸ்ரீலங்கி ஆறுமுகநாவலர்

நாவலர் காலத்து நம் நிலை

சென்ற காலத்தின் பழுதிலாத் திறமும்
இனிஎதிர் காலத்தின் சிறப்பும்
இன்றெழுந் தருளப் பெற்றபே றிதனுக்
எற்றைக்குந் திருவரு ஞடையோம்.

(திருத்தொண்டர் புராணம் — திருஞான சம்பந்த
மூர்த்தி நாயனார் புராணம்)

“இன்று கிறிஸ்தவர்ஸ்லாதாருடன் நமது வாழ்வைத்
தொடங்கி விட்டோம். எமது தலைவரும், காவலருமாகிய
கர்த்தரின் திருவள்ளப்படி அவரின் அழைப்பினை ஏற்று,
அவரது திராட்சைத் தோட்டத்திலே உள்ளத சேவை
யாற்ற நாம் எம்மை அர்ப்பணிக்கிறோம். வஸ்லமை
குறைந்த இந்தப் பாத்திரங்களைக் கருவிகளாக்கித் தமது
திருநாமத்தை இம் மக்களிடையே பரப்ப அவர் பயன்
படுத்துவாராக; தமக்கு உண்மையாயிருக்க எம்மை ஆசீர்
வதிப்பாராக; எமது முயற்சியை வெற்றியோடு முற்றுவிப்
பாராக.”

1816 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 15 ஆந் தேதி
யாழ்ப்பாணத்துத் தெல்லிப்பழையைத் தமது முதலாவது
வசிப்பிடமாய்க் கொண்ட கிறிஸ்தவ போதகர் இருவரின்
முதற்செபம் இவ்வாறு தொடங்கிற்று. வந்தனோக்குரிய
எட்வேட் வாறன், (Rev. Edward Warren) வந். கலாநிதி
டானியல் பூர் (Rev. Dr. Daniel Poor) ஆகிய இவ்விரு
வரும் அமெரிக்க நாட்டிலிருந்து இங்கு வந்தவர்கள்.
அஞ்ஞானிகளாக்க எம் முதாதையர்களை மெய்ஞ்ஞானிக
ளாக்கிக் கருத்தரின் மந்தைக்கேற்ற நல்ல ஆட்டுக்குட்டி
களாய் ஆக்குவது இவர்களின் நோக்கம்! ‘திராவிட

மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்' எழுதிய காஸ்ட்வெல்ட் ஜயரால் "கீழைத் தேயத்தின் கிரேக்கர் அல்லது ஸ்கோட் லாந்தினர்" என்று புகழ்ப்பட்டவர்களும். அயரா உழைப்பும், ஆற்றலும் வாய்ந்தோருமாகிய தமிழரில் ஒரு பிரிவினரான யாழ்ப்பாண மக்கள் மீது இவர்களின் கடைக்கண் ஞேக்கு விழுந்ததில் வியப்பில்லை.

இவ்வாறு 1816இல் தெல்லிப்பழையிலே இடப்பட்ட கிறிஸ்தவ சமய வித்து, வளர்ந்து, மரமாகி வட்டுக் கோட்டை, உடுவில், பண்டத்தரிப்பு முதலாமிடங்களுக்குந் தன் கிளைகளைப் பரப்பலாயிற்று. ஆங்கிலக் கல்வியின் பின்னியில் மதப்பிரசாரம் மிக விரைந்து பரந்தது, இவ் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய ஊக்கமும், ஆக்கமும் ஆங்கில ஆட்சியாளரிடமிருந்துங் கிடைத்தால் சொல்லவா வேண்டும்? தெல்லிப்பழை தலைமைப் பீடமாயிருந்தாலும், வட்டுக் கோட்டையே கல்விப் பீடமாய் அமைந்தது. அங்குச் செமினரி என்ற நாமத்தோடு, அது நாளொரு மேனி யாய் வளர்ந்தது. உடுபுடைவை, உணவு, விடுதி வசதி, இவசக் கல்வி முதலான வாய்ப்புக்கள் ஆரம்பத்தில் இங்கு அளிக்கப்பட்டமையால் மாணவர் தொகை பெருக லாயிற்று; பெருகவே மதமாற்றமும் எளிதாயிற்று.

படிப்படியாக ஆங்கில அரசு வளி பெறத் தொடங்கிய பொழுது, ஆங்கிலக் கல்வியின் இன்றியமையாமையை மக்கள் உணர்த் தொடங்கினர். இவ்வணர்ச்சியைப் பயன் படுத்திக் கிறிஸ்தவ பாதிரிமார் தம் சமயச் சார்பான நூல்களை ஆங்கிலக் கல்வியின் பெயரால் கற்பிக்க வழி பிறந்தது. பெயரளவில் தமிழும் கற்பிக்க வேண்டியிருந்தமையால் அவர்கள் தமிழ்க் கல்வியையும் தமக்குச் சார்பாக்கிக் கொண்டனர். நாட்டு மக்களின் சமய, பண்பாட்டு நெறிகளைக் குறைத்துக் கூறியும், அவை பயனற்றவை, மூட நம்பிக்கைகள் மனிந்தவை என்று காட்டியும் அவர்கள், தம் பிரசாரத்திற்கு வளிவேற்றினர்.

1843இல் வட்டுக்கோட்டை செமினரியின் பாடத் திட்டம் அமைக்கப்பட்டிருந்த வகை இது. ஆறு ஆண்டுக் கல்வித் திட்டத்தினை உள்ளடக்கியிருந்த இதிலிருந்து, 'ஒரு பாஜை சோற்றிற்கு ஒரு சோறு பதம்' என்று போல இரண்டாண்டுத் திட்டத்தை மாத்திரம் இங்குத் தருகிறோம்.

முதலாம் ஆண்டு

ஆங்கில பாடங்கள்

எண்கணிதம், புதிய ஏற்பாடு, பகுத்துணர் வாசிப்பு நூல், (Analytical Reader) ஆங்கில இலக்கணம், சைல்ட் எழுதிய ஆவி பற்றிய நூல் (Child's book on the soul) ஹிந்துஸ்தானின் புவியியல், தமிழ்ப்பாடம், இலக்கணம்.

இரண்டாம் ஆண்டு

ஆங்கில பாடங்கள்

புவியியல் (ஹுட்பிரிஜ்), இலக்கணம், எண்கணிதம், பகுத்துணர் வாசிப்பு நூல், குட் எழுதிய இயற்கை பற்றிய நூல் (Good's book on the nature) தமிழ்ப் பாடங்கள்.

இலக்கணம் (முன்போலவே), குருட்டுவழி (Blind way) இதற்கு இந்து சமய ஆதாரம். (Evidence from Hinduism)

இரு மரத்தை முற்றுங் அழிக்க வேண்டுமானால் அதனை அடிமரத்தோடு வெட்டிவிடுவது மாத்திரம் போதாது. அதன் ஆணி வேர் வரை சென்று, ஆணி வேரையும் கல்வி எற்றல் வேண்டும். இந்த உண்மையை மிஷனரி கள் நன்கறிந்திருந்தனர். எனவே, யாழ்ப்பாணத்தின் சமய, பண்பாட்டு மரத்தை அழிக்க அதன் ஆணிவேராகிய கல்வி முறையையே முற்றுங் மாற்றி அமைக்கும் வழியினை அவர்கள் கையாண்டனர். பச்சிளங் குருத்துக் களாகிய மாணவரின் உள்ளங்களிலே அவர்களின் பாராம் பரிய நம்பிக்கைகள் யாவும் மூடத் தனமானவை, குருட்டுத் தனமானவை என்ற எண்ணம் பாய்ச்சப்பட்டது. இதற்கு

மின்னரிகளின் கல்வி தீற்றும், அயரா உழைப்பும், கண்டங்களைப் பொறுக்கும் சுகிப்பு மனப் பாங்கும், சமயத் தீற்காக எதனையும் தியாகம் செய்யும் பண்பும் உறுதுணையாயின. சிறிது சிறிதாய் அவர்களின் ஆளுமை (Personality) எம் முந்தையரைக் கவர்வதாயிற்று.

இவ்வளவு விரைவில் இக் கவர்ச்சி அவர்களை ஆட்கொள்ள வேண்டிய காரணமும் இருந்தது. நான்கு நூற்றுண்டுக்கு மேலாய்த் தமது சுதந்திரத்தை இழுந்து, அதனால் தமது மத, கலாசார, உரிமைகளையும் அடக்கவைத்துவிட்டு அஞ்சி அஞ்சியே வாழ்ந்து பழகியதால், அதுவே இயற்கைபோல அவர்களுக்குத் தோற்றியது. நெல்லைப் பெற்றுக்கொண்டு உமியைத் தருபவனிலும், தவிட்டைத் தருபவன் மேலானவன் என்று அவர்கள் நினைத்திருந்தால், அதில் தவறு ஏதுமில்லை. போர்த்துக் கேய, ஓல்லாந்த ஆட்சி பீடங்களின் சமயச் சுகிப்பின்மை யிலும், ஆங்கிலின் சாத்திக சமயப் பிரசாரம் மேலானது என்று அவர்கள் கருதியிருக்கலாம்.

அன்றியும் கல்வியின் ஆத்மார்த்த நோக்கம் கைவிடப் பட்டு இலெளகிக நோக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்ட பின்னர், உத்தியோகம், பட்டம், பதவி முதலானவற்றைப் பெற ஆங்கிலமும், அதன் பின்னணியில் அமைந்த மத மாற்றமும் உதவுமானால் அவ் வாய்ப்புக்களை ஏன் இழுத்தல் வேண்டும்? இவ்வாறும் அவர்கள் சிந்தித்திருக்கலாம். எது எவ்வாரூயினும் எமது நோக்கிலும், போக்கிலும் 19 ஆம் நூற்றுண்டுத் தொடக்கத்தில் தளர்ச்சியும். வீழ்ச்சியும் ஏற்பட்டமையைத் தடுக்க எவரும் முயஸ்ஸில்லை.

இக் காலத்தில் எமது கல்வி நிலையும் பாராட்டத் தக்க முன்னேற்றத்தை அடைந்திருக்கவில்லை. தமிழையோ வேத சிவாகமங்களையோ, மற்றும் சமய சாத்திரங்களையோ கற்றவர் தொகை மிகக் குறைவு. ஒரு கிராமத் தில் ஒருவரோ, இருவரோதாம் அத்தகைய கல்வி பெற்றிருந்தனர். மற்றவர் கோயிற் புராண படனங்களின்

மூலம் பெற்ற கேள்வியறிவோடும், பாரம்பரியமான சடங்காசாரங்களோடும் திருப்தியடைபவராயிருந்தனர்.

சமயம், சமயச் சடங்குகள், சமயக் கல்வி என்பவற்றை வளர்க்க வேண்டிய பிராமண குருமாரும் சாதாரண மக்களின் நிலையிலேயே இருந்தனர். மின்னரிகளைப் பேரலக்கல்வி, ஒழுக்கம், சமய அறிவு, கட்டுப்பாடு முதலான வற்றை இவர்கள் பெற்றிருக்கவில்லை. மக்கள் இவர்களிடம் அதனை எதிர்பார்த்ததாயும் தெரியவில்லை. கோயில்களில் மூன்று காலப் பூசை நடந்தால் போதும், திருவிழாக் காலங்களில் கலனிகையரின் சதுர்க் கச்சேரியும், வாண வேடிக்கையும், பிறவும் நடந்தால் அது சிறந்த திருவிழா; காளி, வைரவர், அம்மன் கோயில்களில் தப்பாது கடா, கோழிகளைப் பலியிடுவதே முறை என்ற வகையிலேதான் மக்களின் சமயச் சிந்தனை சென்று கொண்டிருந்தது. கோயில் முகாமையாளர்கள் பழி பாவங்களுக்கஞ்சாதவர்களாய், ஒழுக்கக் கேடர்களாய், கல்வியறி வற்றவர்களாய், ஆணவும் வீருச்சியவர்களாய், விளங்குவதே அக்காலப் பொதுப் பண்பாய் இருந்தது.

“பேய் அரசு செய்தாற்

பின் ந்தின் நுஞ் சாத்திரங்கள்”

என்று பின்வந்த பாரதி குறித்தது போல இவர்களின் நிருவாகத்தின் கீழ் அமைந்த கோயில்கள் பத்தியை வளர்க்கும் சாதனங்களாகவோ, சமயக் கல்வியை அளிக்கும் கலைப் பீடங்களாகவோ விளங்க வில்லை. சுருங்கச்சொன்னால், யாழ்ப்பாணமே அறியாமை இருளில் மூழ்கி, தான் இருளால் மூடுண்டிருப்பதையும் உணர முடியாது நெடுந் துயிலிலே ஆழ்ந்து கிடந்தது

18-12-1822 இல் நாவலர் பெருமான், கந்தர், சிவகாமியாகிய பெற்றேர்க்கு மகனையுத் திருவதாரஞ் செய்த பொழுது யாழ்ப்பாணம் இருந்த நிலை இதுதான்.

நாவலர் கற்ற கல்வி

‘நில்லாத உலகியல்பு கண்டுநிலை யாவரம்க்கை
அல்லேனென் நறத்துறந்து சமயங்க ளானவற்றின்
நல்லாறு தெரிந்துணர்ந்து’

(தி. தொ. பு.— திருநாவுக்கரசு நாயனர் புராணம் 37.)

விதை ஓன்று போடச் சுரை ஓன்று முளையாது என்பர். விதை எவ்வளவு சிறந்ததானலும், தண்ணீர், பசளை முதலான வசதிகள் போதிய அளவு இருந்தாலும் நிலம் வளமற்றதாயின் அந்த விதை வளர்ந்து பயன் தராது. ஆகவே, ஒருவரின் கல்விக்குச் சூழலும், தக்க ஆசிரிய ரும் மாத்திரமன்றி அவரின் பாரம்பரியத் திறனும் அவசியம் வேண்டப்படுகின்றது. இவ்வகையிலும் நாவலர் பாக்கியசாலியே. அவரின் குடும்பம் கல்விச் சிறப்பு வாய்ந்த குடும்பம். அவர்தம் முதாதையர் திருநெல்வேலி ஞானப்பிரகாசர். அப் பெரியார் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த போர்த்துக்கீசு அதிபதியின் உணவிற்கு மாடு அளிக்க மறுத்து. நாட்டைவிட்டே நீங்கிச் சென்று தமிழகத்திலே குடியேறியவர்; சமய சாத்திரங்களைத் துறைபோகக் கற்றவர். சிதம்பரத்திலே ‘ஞானப்பிரகாசம்’ என்னும் குளங்கொட்டவர். வடமொழியும், தென்றமிழும், மறைகள் நான்கும், ஆகமங்களும் கற்றுத் தேர்ந்த அறிஞர். சிவஞான போத விருத்தி முதலான வடமொழி நூல்களும், சிவஞான சித்தியார்க்குத் தமிழில் ஓர் உரைநாலும் இவரால் இயற்றப்பட்டன.

ஞானப்பிரகாசரின் மரபில் வந்த சதானந்தருக்கு இருவர் மைந்தர்கள். அவர்களுள் கந்தர் முத்தவர்; இலங்கையர் இளையவர். கந்தருக்குப் பிறந்த கடைக்குட்டியே பின்னாலில் நாவலரான ஆறுமுகம். இவருக்கு முத்த நால்வரும் அரச கருமாற்றியும், கலைவன்மை வாய்த்தும் விளங்கியோர். ஆறுமுகத்தின் தந்தை சிறந்த நாடகாசிரியர்; ஒல்லாந்த அரசிலே அலுவல் பார்த்தவர், எனவே, நாவலருக்குக் கல்வி விருத்திக்கான பாரம்பரியத் திறனும் அமைந்திருந்தது. அதனாலே முன்னையோரின் துணிவு, நேர்மை, இசைவன்மை, தமிழ்ப்புலமை முதலானவையும் பிதிரார்ச்சிதமாய்க் கிடைத்தன.

அவர் இயற்கையான விவேகி என்பதற்குத் தருக்காரிதி கடவாது; மாற்றுரின் வாயும், வளியும் ஓடுங்கச் செய்த கண்டனங்கள் சான்று பகரும். இவையன்றி அக்கால இயல்பிற்கேற்ப எவற்றையும் மனனஞ் செய்து உள்ளத் தில் பக்மரத்தானி போலப் பதியவைக்கும் ஆற்றலும் வாய்த்திருந்தார் என்பதற்கு, அவர், தம் கட்டுரைகளிலும், நூல்களிலும் எடுத்துக்காட்டியுள்ள எண்ணக் கணக்கற்ற மேற்கோள்கள் சான்றாகும்.

‘ஆறுமுக நாவலர் சரித்திரம்’ எழுதிய பீமத் த. கைலாசபிள்ளை அவர்கள் நாவலரின் தோற்றத்தை வருணர்க்கும்போது அவரின் தலை பருத்தும், கைகால்கள் மெலிந்தும் காட்சி தந்தன என்பர். சிறுவயதில் நாவலர் ‘வாற்பேத்தை’ என்றும், ‘பாணுத்தலையர்’ என்றும் பரிசுக்கப்பட்டதாயும் கூறுவர். இவ்வருணனையின் நோக்கம் அவர் பெரிய மூளைசாலி எனவும், உடலாற் செய்யும் தொழிலுக்கு அருகதை அற்றவர் எனவும் காட்டுதற்காக ஈம். உள், உடலியலார் தலை பருத்திருப்பது மூளைவளர்ச்சியின் வெளிப்பாடன்று என நிருபித்திருக்கின்றனர். எனவே, நாவலரின் பணிகளையும் நூல்களையும் கொண்டன்றி அவரின் யீரேகத்தையும், அறிவாற்றலையும் உடற்கூற்று வகையில் நிருபித்தல் நன்றன்று.

நாவலர் ஒரு பால மேதை (Prodigy). அவர், தம் தந்தையார் எழுதிய நாடகக் குறையைத் தமது ஒன்பதா வது வயதிலேயே பூர்த்தி செய்தார் என்று அறிகிறோம். இது சாதாரண செயல்களும், மூர்த்தியின் சாந்தித்தையம் சிறியதொரு விக்கிரகத்திலேகூடப் புலப்பட்டுவிடுவது போல அவரின் திறன்கள் சிறுவயதிலேயே வெளிப்படத் தொடங்கிவிட்டன.

இவற்றைவிட நாவலரிடம் அயரா உழைப்பும் அமைந்திருந்தது. தமது காலத்தையெல்லாம் படிப்பதிலும், சிந்திப்பதிலும் சிந்தித்துத் தெளிந்தவற்றை வாழ்க்கையிலே கடைப்பிடிப்பதிலும் அவர் செலவு செய்யும் பான்மையினராய் இருந்தார்.

இத்தகைய பெறுதற்காக மூலதனங்களோடு கல்வியில் ஈடுபட்ட அவரின் விரைவிற்கும், வளர்ச்சிக்கும் ஏற்ற கல்வியுணவு அவர்க்கு ஆரம்பத்திலே கிடைத்தது என்று கூறலியலாது. போதிய நூல்களோ, கலாசாலை வசத்தோயா இல்லாத குழ்நிலையில் அவர் அக்காலத்திலே அறநூர்கள் எனக் கருதப்பட்ட பலரையும் அடுத்துப் பருகுவனங்ன ஆர்வத்தனுகிக்' கல்வி கற்றார். ஆரம்பத்தில் நல்லூர்ப் பள்ளிக்கூடம் ஓன்றிலே சுப்பிரமணியபிள்ளை என்பாரிடம் முதுரை, நிகண்டு முதலிய கருவி நூல்களையும், பின்னர் சரவணமுத்துப் புலவர், இருபாலைச் சேநைதாராய முதலியார் போன்றுரிடம் உயர் தமிழ்க் கல்வியையும் பெற் றார்; வட மொழியைத் தம் சொந்த முயற்சியால் கற்றார்.

இவ் வேளையில் இவர் ஆங்கிலக் கல்வி கற்பதற்காய்ப் பேர்ஸிவல் அவர்களின் ஆங்கில பாடசாலைக்கு அனுப்பப் பட்டார். 1834 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1841 வரை ஆங்கிலக் கல்வி நடந்தது. வழக்கமான திண்ணீணப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு முற்றிலும் வேறுண ஒரு குழ்நிலை அது. கல்வி முறையோடு கல்விக்கான விடயங்களும் இங்கு மாறுபட்டவையாயிருந்தன. ஆங்கிலக் கல்வியின் ஆரம்ப காலமாதலால் இப் பாடசாலையிலும் சிறந்த ஆங்கிலக் கல்வி

அளிக்கப்பட்டிருக்கும் என்பதற்கு ஆதாரமில்லை. ஆனால் ஏழாண்டுக் கல்வியின் பயனும் ஆங்கிலத்திலிருந்து விவிளிய வேதத்தினை மொழிபெயர்க்கும் ஆற்றல் கைவரப் பெற்றவராய் நாவலர் ஆனாரென்றால். அது அவரின் மொழிகளைக் கற்குந் திறனையும், பொது விவேகத்தையுமே எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

பள்ளிப்படிப்பு முடிந்த கையோடு தமது பத்தொண்ப தாவது வயதிலே பேர்ஸிவலின் பாடசாலையில் அவர் ஆசிரியரானார்; கீழ்வகுப்புக்களிலே ஆங்கிலமும் மேல் வகுப்புக்களிலே தமிழும் கற்பித்தார். இக் காலத்தில் விவிலியவேத மொழி பெயர்ப்பும் தொடர்ந்து நடந்தது.

இருவனுடைய கல்வியிலே தெளிவு ஏற்பட அவனது ஆசிரியத் தொழில் பெரிதும் உதவவல்லது. தான் கற்ற கல்வியை இரை மீட்கும் காலம் என்று ஆசிரிய வாழ்க்கைக் காலத்தைக் குறிக்கலாம். நாவலர் ஏழாண்டுகள் கற்பித்தற்குறிலை நடாத்தினாலும், அது பேர்ஸிவல் பாடசாலையோடு நின்றுவிடவில்லை. வாழ்நாள் முழுவதும் தமிழிலக்கண இலக்கியங்களையும், சைவசமய சாத்தீரங்களையும் அவர் கற்பித்துவந்தார். இதனால் பரந்த அறி வும், படித்தவற்றிலே தெளிவும், பிழையற்ற தன்மையும் அவர்க்கு ஏற்பட்டன.

இருபதாம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த பாரதியார் ஆங்கிலக் கல்வியால், தமக்குப் பெருந் திங்கே விளைந்தது என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

'நலமோ ரெட்டுஜை யுங்கன்டி லேனிதை நாற்பதாயிரங் கோயிலிற் செப்புவேன்'

என்பது அவர்தம் உறுதிமொழி. ஆனால், மினாரி களின் குழலிலே வாழ்ந்து ஆங்கிலம் கற்ற நாவலரோ அதனால் அடைந்த நன்மைகளே அதிகம் எனலாம். நாவலர் போன்றவர்கள், சார்ந்தவற்றைப் பஸ்மீகரமாக்கிப்

புனிதஞ் செய்யும் நெருப்புப் போலத் தாம் தமது புனித நிலையினின்றும் எச்சுழலினும் மாரூத உறுதி வாய்க்கப் பெற்றேர். எனவே, தமிழ் உரைநடையைச் செப்பம் செய்து அதற்கு உயிருட்டமளிக்க அவர் கற்ற ஆங்கிலக் கல்வியே உதவியாயிற்று. Catechism முறையைப் பின்பற்றிச் சைவ வினாவிடை எழவும், பெரிய புராணம், திருவிலொயாடற் புராணம் போன்றவற்றைக் கத்திய ஸுபமாய் (வசன வடிவில்) ஆக்கவும் ஆங்கில அறிவே அவர்க்கு உதவிற்று.

கற்றல், கற்பித்தல், பிரசங்கித்தல், நூலெழுதுதல், நூல்களை ஆராய்ந்து பதிப்பித்தல், கண்டனம் எழுதுதல், கற்றறிந்தாரோடு கலந்துரையாடல், அரியனவாய்க் கிடைக்கும் நூல்களைத் தாமே பிரதிபண்ணல் முதலாகப் பல துறைகளால் அவர் தமது அறிவை விருத்தி செய்து கொண்டார். இவ்வகையில் 19 ஆம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த சைவத் தமிழ் அறிஞர்களுடைய தலை சிறந்தோராய், அவர், தம்மை ஆக்கிக்கொண்டார்.

‘முயற்சி திருவிளை ஆக்கும் முயற்றின்கை
இன்மை புகுத்தி விடும்’

என்ற பொன்மொழிக்கு ஓர் இலக்கியமாய் நாவலர் விளங்கினார் எனலாம். சூழ் நிலைக்குத் தம்மை ஆட்படுத் தாமல் சூழ் நிலையைத் தமக்கு அடிமை ஆக்கிய பெருமை 19 ஆம் நூற்றுண்டுச் சைவப் பெரியார்களுள் நாவலர் ஒருவர்க்கே உண்டு. ‘நூனபாரு’ என்ற பெயர் அவர்க்கே பொருந்தும்.

நாவலரின் பரித்தியாகம்

‘கற்க கச்டறக் கற்பவை கற்றமின்
நிற்க அதற்குத் தக’

— திருக்குறள் - கல்வி

“நான் ஜய ஞா (1834) முதலாகப் பீற்றர் பேர்சிவல் துரையுடைய இங்கிலீஸ் வித்தியாசாலையிலே இங்கிலீஸ் கற்றேன். பிலை ஞா (1841) பேர்சிவல் துரைக்குத் தமிழ்ப் பண்டிதனுமினேன். பிதிரார்ச்சிதம் நான் பெற வில்லை; என்னுடைய தமையன்மார் நால்வரும் இயன்ற மட்டும் பொருளும் உத்தியோகமும் உடையவர்களாயிருப்பவும், அவர்கள் பொருளுதலியும் நான் பெறவில்லை. இங்ஙனமாகவும் மேற்கூறப்பட்ட விருத்தியை நான் கீலக ஞா புரட்டாதி மீ (1848), பரித்தியாகஞ் செய்தேன். பேர்சிவல் துரை, “நான் தங்களுக்கு உயர்வாகிய வேத னம் தருவேன்.. தாங்கள் என்னை விடலாகாது” என்று பலதாம் வற்புறுத்திச் சொல்லிய வழியும், நான் அவ்விருத் தியில் விருப்பம் வைக்கவில்லை. நான் இங்கிலீஸிலே அற்ப விற்பத்தியாயினும் பெற்றிருந்தும், என்னேடு இங்கிலீஸ் கற்றவர்களுள்ளும் எனக்குப்பின் இங்கிலீஸ் கற்றவர்களுள்ளும் அநேகள் தங்கள் சத்திக்கேற்ற உத்தியோகம் பெற்று வாழ்ந்திருக்கக் கண்டும், நானும் என் சத்திக்கேற்ற உத்தியோகத்தின் பொருட்டு முயற்சி செய்யின் அது தப்பாது சித்திக்கும் என்றிந்தும், அஃதில்லாமல் விளையும் அவமதிப்பைப் பார்த்தும், உத்தியோகத்தை விரும்ப வில்லை. தமிழ்க் கல்வித் துணை மாத்திரங் கொண்டு செய்யப்படும் உத்தியோகம் வலிய வாய்த்தபொழுதும் அதையும் நான் விரும்பவில்லை. கன்னியை நாயகனிடத்து ஒரு துட்டாயினும் வாங்காது வீடு, விளைநிலம், தோட்டம், ஆபரணம் முதலியவற்றேடு விவாகஞ் செய்து கொடுக்கும்

வழக்கமேயுடையது என் சென்ம தேசமாகவும் நான் இல் வாழ்க்கையிலே புகவில்லை. இவையெல்லாவற்றிற்கும் காரணம் சைவ சமயத்தையும் அதன் வளர்ச்சிக்குக் கருவியாகிய கல்வியையும் வளர்த்தல் வேண்டும் என்னும் பேராசையோம்”

இப் பேராசையின் முதற்படியாகச் சைவ சமயப் பிரசாரத்தினை நாவலர் மேற்கொண்டார். வெளிப்படையான சடங்காசாரங்களை மாத்திரம் அவதானித்த பாதிரிமார், சைவம் என்பது மூடநம்பிக்கைகளும், பலதெய்வ வணக்கமும் மனிந்த ஓரு பின்னடைந்த சமயம் என்று கருதி அக்கருத்தைத் தம் பிரசார ஆயுதமாகப் பயன் படுத்திவந்த காலம் இது. ‘குருட்டுவழி’ என்ற தலைப்பில் அவர்கள் அச்சிட்டு வெளியிட்ட துண்டுப் பிரசாரம் மக்களிடையே சலசலப்பை ஏற்படுத்தியிருந்த நாள்கள் இவை வட்டுக் கோட்டை செமினரியில் இரண்டாமாண்டு மாணவருக்கு இத்துண்டுப் பிரசாரம் தமிழ்ப் பாடத்தகங்களுள் ஒன்றாக இருந்தது என்பதை முன்னரே கண்டோம்.

ஆக, நாவலர் தம்முன் இரு கடமைகள் இருப்பதனை உணர்ந்தார். ஒன்று, பாதிரிமாரின் பழிப்புக்களுக்குத் தக்க பதில் இறுப்பது. மற்றது சைவ மக்களிடையே நிலவிய அறியாமையைப் போக்குவது. இவற்றை நிறைவு செய்தற்காய்ச் சைவ தாஷண பரிகாரம், சுப்பிரபோதம் முதலான துண்டுப் பிரசாரங்களை அவர் எழுதி வெளியிட்டார். இவை வேகமும், கருத்தாழமும், சத்தியமும், ஒரு சேர அமைந்து நல்லவிலுச் சுடர் கொருத்துவனவாய் விளங்கின. சுப்பிரபோதத்தின் தொடக்கத்தில் அவர் கூறு கின்றார் —

“பாதிரிகள், “கடவுளின் மகிழமை ஓரளவிற்கு அவருடைய கிரியைகளினாலே பிரசன்னமாகின்றது. மனுஷனுடைய குணம் அவன் ஒழுக்கத்தினால் விளங்குகின்றது. விருட்சத்தின்றனமை கணியினால் வெளிப்படும். உயர்ந்த பொன் அதின் மாற்றினால் விளங்கும். அது போலவே

நீங்கள் வழிபடும் கந்தசவாமியின் தாரதம்யத்தை அவருடைய விருத்தாந்தங்களால் கிரகிப்போம்” என்கிறார்கள். இது விவேகிகள் யாவருக்கும் ஒப்புமுடிந்த பகுமண்ரே? ஆதலால், அப்பாதிரிகள் கந்தசவாமியைக் கடவுள்ளிடரென்பதற்குக் கூறும் நியாயங்கள் ஒக்குமோ, ஒவ்வாவோ என் ஆராயாதொழிதல், மெய்க் கடவுளை உணர்ந்து வழிபட்டு முத்திபெற விரும்பும் மேன்மக்களுக்குத் தகுதியன்றே! கந்தசவாமியிடத்திலே பதிலக்ஷணம் இன்றென்பதற்கு அவர்கள் எடுத்துக் காட்டும் நியாயங்கள் கந்தபுராணத்திற் கூறப்படும் அவருடைய சரித்திரங்களுள், அவர் சரீரங்கொண்டு பிறந்தமையும், தெய்வ யானையம்மையை விவாகம் செய்தமையும், கண்ணிகையாகிய வள்ளியம்மையிடத்திற் சென்று அவளைத் தம்மோடு புனர்தற்குடன்படும்படி பிரார்த்தித்து. அவனுடன்படாமை கண்டு அஞ்சித் தமிழ்த்தே அடைக்கலம் புகுந்த அவளைப் புனர்ந்தமையுமோயாம். இம் மூன்றுமுடையார் பதியெனப்படுதல் கூடுமோ கூடாதோவெனப் பரிசுப்போம்...”

இவ்வாறு கூறியவர், இத்தகைய செயல்கள் ‘கல்வியறிவொழுக்கங் சுற்றுமில்லாத பேதைகளாலும் இழிக்கப்படுவெனவன்றே?’ எனத் தொடர்ந்துரைத்து அவை தெய்வத்திற்குரியன் எனல் பேதைமையே என்பதையும் ஏற்கின்றார். மிக்க பண்போடு தமது வாதத்தினைத் தொடங்கி முருக தத்துவத்தை ஆகம, சாத்திர ஆதாரங்கள் காட்டி மிக அழகாய் நியாயித்து, முற்கூறிய குறைகளெல்லாம் குறைகள்ல; அறியாமை காரணமாய் விளக்கமின்றி விரிப்பன எனவும் காட்டி உண்மையை நிறுவுகின்றார்.

‘இனி அக்கினிசத்தி ஒன்றாக வழியும், கூடப்படுவதும், விளக்கப்படுவதும், அடப்படுவதுமாகிய விஷயத்தில் சூடு விளக்கம் அடுதலாகிய தொழிலினால் பலவாதல்போல, கந்தசவாமியினது சத்தி ஒன்றாகிய வழியும் கிருத்திய பேதத்தால் இச்சாசத்தி, நாளசத்தி, கிரியா சத்தியென

முவகைப்படும்.....இம் மூன்று சத்திகளுமே முறையே வள்ளியம்மை, வேலாயுதம், தெய்வாணையம்மை யெனக் கூறப்பட்டன. சைவாகமங்களை ஓதியுணராதார் இவற்றின் உண்மைப் பொருளையுணராது மயங்குவார்கள்.”

சுப்பிரபோதம் இதனேடு முடிந்துவிடவில்லை. பாதிரி மாரின் கண்டனங்களுக்கு ஆப்பிடுவதோடு அவரின் கடமை நிறைவேண்டியில்லை. சுத்த வீரன் ஒருவளின் நேர்மைக் குணத்தோடும், துணிவோடும் சமய தத்துவங்களுஞ், சடங்குகளும், அக்காலச் சைவர்களால் ஏவ்வாறெல்லாம் திரிக்கப்பட்டு. இழிக்கப்பட்டுச் சீர்கேட்டைந்தன என்பதையும் அவர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

“பாதிரிகள் சண்டை, சலஞ்சாதித்தல், தாசி, சதுர், சங்கிதம், பரஸ்தி, கூட்டம், வாத்திய முழக்கம், வாண விளையாட்டு முதலிய வேடிக்கைகள், யாவும், திருவிழாவில் உண்டென்றும், அவை கந்தருக்கும், காமுதருக்கும் வாய்ப்பென்றும், இகழ்கின்றார்கள், நமது, சைவாகமங்களிலே, ஆலயங்களைக் கட்டு முறைமையும், அவைகளிற் பிரதிஷ்டை செய்ய முறைமையும், அவைகள் “செய்தற் குரிய ஆசாரியர்களாது இலக்கணமும், அவைகளில் தரி சனஞ் செய்ய முறைமையும், இவைகளில் வழுவினேர் பெறுந் தண்டமும் விரிவாக உணர்த்தப்படும். இக் காலத்திலே கோயிலதிகாரிகள் பெரும்பான்மையும் சைவாகம உணர்ச்சியும், நல்லொழுக்கமும், சிவபத்தியுமில்லாத வர்களாயும் சிவத் திரவியாபகாரத்திலும் வியபிசாரத்திலுமே கருத்தைச் செலுத்துவோர்களாயுமிருத்தலாலும், அக்கோயில்களுக்குப் பொருள் கொடுப்போர்களும், அவ்வாறே புண்ணிய பாவப் பகுப்புணர்ச்சியின்றி, கோயில்களில் வெகுசனங்களும் தாங்கள் பெறும் உபசாரத்தையும், தாசிகள் கூட்டம், வாணவிளையாட்டு முதலிய வேடிக்கைகளையுமே பொருளென மதித்தலாலும், சில கோயிலதிகாரிகள் பூசை, திருவிழாக்களைக் குத்தகை கூறி விற்றலாலும், “பொய், களவு வியபிசாரம், சிசுவதை, வழக்

கோரம் பேசல் முதலிய...பெரும் பாதகங்களைச் செய்யும் பிராமணர்கள் கோயிலதிகாரிகளிடத்திலே பொருள் கொடுத்துப் பூசை திருவிழாக்களையும் அவற்றேருடு சிவத் திரவியாபகாரகமாகிய அதிபாதக ததையும் விலைக்குக் கொள்ளுதலாலும், அதனால் சைவாகமவுணர்ச்சியும், நல்லொழுக்கமும், சிவபத்தியுமின்ஸ் பிராமணர்கள் விலக்கப் படுதலாலும், நமது தேவாலயங்கள் சைவாகம விதிப்படி நடவாதொழிந்தன.”

இதனால், “சைவ மன்னர்களுடைய அரசு ஒழிந்தது; மழை குன்றிற்று; பஞ்சயினுந்தது. கொள்ளை நோய்கள் பெருகுகின்றன. பாதிரிகள் இவையெல்லாமாராயாமல், நமது சைவசமயிகள் பலராலே தேவாலயங்களில் நடத்தப்படும் தீய ஒழுக்கங்களைக் கண்டு சைவ சமயத்தையிகழ்தல் பேதைமையன்றோ?”

இதுவரை காட்டியவை நாவலரின் அறப்போரில் ஒரு சிறு துளியேயாம்.

‘கண்ணின்று கண்ணறச் சொல்லி நும் சொல்லறக் முன்னின்று பின்னேக்காச் சொல்’

என்னும் பொய்யாமொழியை வாழ்வக் குறிக் கோளாய்க் கொண்ட அவர், தமது உடல், பொருள், ஆவியாவற்றையும் துச்சமாய் மதித்து உண்மையை எடுத்துரைத்ததில் வியப்பில்லை. ஆனால் ‘எதார்த்தவாதி வெசுஜன விரோதி’ என்ற உலகியல் அவர் வரையில் பொய்ப்பது எங்ஙனம்? சோக்கிரட்டமைச் நச்சக் கோப்பையை ஏற்க வைத்த அதே எதார்த்தவாதந்தான் நாவலரையும் பெருத்திரப்புக்களை எதிர்நோக்க வைத்தது.

நாவலர்க்கு எதிரிகள் பலராயினர். அவரின் கண்டனங்களுக்குத் துவண்டு கொடுத்தவர்களே அவரிற்கப்படி வாங்கச் சமயம் பார்த்திருக்கின்தனர். யாழ்ப்பாணத்தில் மாததிரமன்றித் தமிழகத்திலும் அவரைப் பகைத்தவர் பலர். அருட்பாவை மருட்பா என நிறுவி, அருட்பாவிற்கு வரை

விலக்கனம் வகுத்தால் அவரை நோக்கி வீசப்பட்ட வசைக்களைகள் கொஞ்சமல்ல. நாவலரிடம் கற்று உயர்ந்த மாணுக்கர்களே அவகுக்கு வைரிகளான கொடு மையும் நிகழ்ந்தது.

‘என்னிடத்து நெடுங்கால நேரேகற் றெத்தனையோ நன்மையெலாம் பெற்றபலர் நாடறியப் பகைத்தகன்ற வன்மைனத் தினராக.....’

என்று நாவலரே இதனை ஓரிடத்தில் எடுத்துரைக்கின்றார். இருப்பினும் அவர் தளர்ந்து சோர்ந்துவிட வில்லை. அச்சம் அவர் அறியாதது. கொடுத்தும் படை கொண்டு கொடியவரின் வலுக் கெடுத்த வன்றெண்டர் அவர். நாவலர் நம்பனுக்கேயன்றி இந்த நானிலத்தில் வேறொருவர்க்கும் எக்காலத்திலும் அஞ்சியதேயில்லை. அவரே சொல்கிறார்.

“ஆகா! பல மனிதராலும் பகைக்கப்பட்டார், இனிக் கெட்டார் என்பார்க்கு. “ஓகோ! கடவுளுக்கஞ்சம் அச்சம் பெருகப் பெருக மனிதருக்கஞ்சம் அச்சங் குன்றிக் குன்றி விடும் என்பதறியீர் போலும்” என்போம்” என்னும் நாவலரின் அறக்குரலிலே,

‘நாமார்க்கும் சூடியல்லோம் நமனையுஞ்சோம்’

என்ற அப்பரின் வீரமுழுக்கம் எதிரொலிக்கக் காண்கின்றோம்.

நாவலரின் சொன்மாரி

“சாற்றரிய
திண்மை பெறுஞ்சைவ சித்தாந்த சாகரத்தின்
தண்மை நலம்பருகிச் சைவ மெனும் – உண்மையுள்
செஞ்சாலி ஒங்கச் சிறந்தமிர சங்கமமை
அஞ்சாது பெய்யும் அருணமுகிலே.....”

— ஆறுமுக நாவலர் சரித்திரம். அநுபந்தம்.
சுன்னுகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர்.

1847 ஆம் ஆண்டு மார்கழி மாதம் 18 ஆம் நாளில் நாவலர் தமது முதற் பிரசங்கத்தை வண்ணார்பண்ணைச் சிவன் கோயிலிலே செய்தார். அவர் பிரசங்கம் செய்யத் தொடங்கிய அந்நாள் சுவாதி நட்சத்திரங் கூடிய ஒரு வெள்ளிக்கிழமை. விக்கினம் போக்கும் வீநாயகருக்குத் தேங்காயுடைத்து, மங்கல ஓசையாம் மனியோசையோடு அவர் பேச்சுத் தொடங்கிற்று. தமிழகத்திலோ, யாழ்ப் பாணத்திலோ செய்யப்பட்ட முதற் சைவப் பிரசங்கம் அதுதான். மேலும் சொல்வதாயின், பிரசங்க முறையே தமிழில் அவராலேயே தொடக்கப்பட்டது எனலாம்.

மின்னரிகள் தம் தேவாலயங்களிலே பிரார்த்தனைக் கீதங்களைப் படிப்பார். பின் விவிலிய வேதத்திலிருந்து சில பகுதிகளை வாசிப்பார். தொடர்ந்து போதகரோ, பாதிரி யாரோ சமய சம்பந்தமாக உரை நிகழ்த்துவார். ஞாயிற் ருக்கிழமைதோறும் இவை கிறிஸ்தவ தேவாலயங்களிலே தவறாது நடக்கும். இம்முறையினை அவதானித்த நாவலர் சிவாலயங்களில் வெள்ளிக்கிழமைகளில் இம்மாதிரி ஓழுங்கைக் கடைப்பிடித்துச் சைவத்திற்குப் புத்துவிரளித்தார். தமக்கு உதவியாளராய்க் கார்த்திகேச ஐயரை அமர்த்தி னர். இருவரும் மாறிமாறி முறை வைத்துப் பிரசங்கங்கள் ஆற்றினர்.

நாவலரின் பேச்சிலே வேகம், ஓழுங்கு, பயபத்தி, பேசும் விடயத்தில் ஆழ்ந்த அறிவு முதலியன புலப்பட்டன. பேசுதற்கு முன் அன்றைப் பேச்சிற்கான குறிப்புக்கள் எடுப்பதும் அவர் வழக்கமாயிருந்தது, என ஸ்ரீமத் கைலாசபிள்ளையின் 'நாவலர் சரித்திரத்' திலிருந்து அறி கிண்றோம். பொறுப்பற்று மேடையிலே ஏறிய பின்னரே பேச்சு ஒத்திகை செய்வார்போலக் கண்டவற்றையெல் ஸாம் பேசுகின்ற இக்கால 'அறிஞர்' கலஞ்கு இவ்வழக்கம் வேண்டாததாயிருக்கலாம். ஆனால், நாவலர் போன்றுர் தம்மை உணர்ந்தவர்கள். ஒரு திருப்பாகரத்தின் ஒரு சொல்லையாவது பிழைப்படக் கூறின், அது சிவாபராதம் எனக் கொள்ளும் பாங்கினர். இக்காரணத்தினாலேயே அவர் மிகவும் கவனமாகத் தமது பிரசங்கங்களை ஆயத் தம் செய்து வந்தார். இந்தப் பண்பே ஆறுமுகவரை நாவலர் ஆக்கியது.

இரு சந்தர்ப்பத்திலே கார்த்திகேச ஜயரின் பிரசங்க நாளில் அவர் வராமையால் நாவலர் பேசுமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டார். அவர் ஓன்றும் ஆயத்தம் செய்யாமையால் "நான் ஆயத்தமில்லை" என்றார். அங்குக் குழுமி யிருந்த சபையோரிற் சிலர் வியப்போடும், சிலர் சிறிது ஏனான்ததோடும் அவரை நேரக்கினர். உடனே நாவலர் எழுந்து நின்று, "ஆயத்தமில்லை, ஆயத்தமில்லை, ஆயத்தமில்லை" என மூன்று முறை உரத்துக்கூறி, அக்சொற் றெருட்டரையே பீடிகையாய்க் கொண்டு அழகானதோர் உரை நிகழ்த்தினார்.

...சும்மா இருந்தால் இருப்பேன் எழுந்தேனே யாகில் பெருங்காள மேகம் பிள்ளைய்"

எனும் கூற்று அன்று நாவலர்க்கும் பொருந்துவதா மிற்று.

ஸ்ரீமத் த. கைலாசபிள்ளை நாவலரின் தமையான் புதல் வர். நாவலரின் பணிகளிலே அவர்க்கு உறுதுணவராய்

இருந்தவர். பிற்காலத்தில் நாவலரின் பாடசாலைகளைப் பரிபாலனாஞ் செய்தவர். அவர், பஸரது வற்புறுத்தல் சாரணமாக மிகுந்த தயக்கத்தோடு நாவலரின் சரித் திரத்தை எழுதியுள்ளார். நாவலரின் நெருங்கிய உற வினர் என்பதால், தாம் கூறுவனவற்றில் மிகைப்படக் கூறல் வராவிடினும், வாசிப்போர் அவ்வாறு கொள்வரோ என்ற அச்சம் அவருக்கு இருந்தது. இந்த அச்சத்தால் மிக மிகக் கவனமாக நாவலரின் வரலாற்றை அவர் எழுதி யுள்ளார். இதனால் அந்தநாளிலே சத்தியம் சுடர்விட்டொளிர்க் காண்கின்றோம். நாவலரின் பிரசங்கங்களை நேரிலே கேட்டு அநுபவித்து மகிழ்ந்த அவர் நாவலர்து பிரசங்கச் சிறப்பினைப் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்:-

"இவர் பிரசங்கம் பண்ணும்போதும், அர்த்தம் சொல் லும்போதும், பேசும்போதும் சொற்களைல்ஸாம் நீரோட்டம் போல வந்துகொண்டேயிருக்கும், சொற் பஞ்சம் இவருக்கு ஒருகாலத்திலுமில்லை. ஒரு சொல்லையாவது விஷயத்தையாவது திருப்பிச் சொல்லும் வழக்கம் இவருக்கு இல்லை. இவர் பேசுவதை எந்தச் சிறு பிள்ளைகளும் விளங்கிக்கொள்வார்கள். பேசும்போது பெரும்பாலும் இயற்சொற்களையே வழங்குவார். சிறு பிள்ளைகளோடு பேசும் பேச்சும் இலக்கணத்துக்குச் சிறிதும் மாறுபடாத தாயும் அவர்களால் விளங்கிக்கொள்ளத் தக்கதாயுமிருக்கும். குற்றங்கண்டவிடத்துப் பெரும் பிரபுக்களாயுள்ளவருள்ளும் இவராலே முகத்துக்கு முன்னே வைத்துக் கண்டிக்கப்பட்டவர் பலர். அவர்களைல்ஸாரும் அக்கண்டனத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்துவிட்டுப் போனவர்களேயல்லாமல், முன்னிலையில் நின்று எதிர்த்துப் பேசினவர் ஒருவராவது இல்லை. அதற்குக் காரணம் இவர் கண்டித்துப் பேசும் போது அதுவுமொரு சிறந்த சாதுரியமும் அலங்காரமு மாயிருத்தலேயாம். கேட்பவர் அவற்றை மயங்கிப் போகின்றபடியால் எதிர்த்துப் பேசச் சத்தியற்றவராய்விடு கின்றார்கள்."

நாவலரின் எழுத்திலுள்ள அதே ஒழுங்கு, இலக்கண வரம்பு கடவாமை, தெளிவு, கம்பீரம் யாவும் அவர்தம் பிரசங்கங்களிலும் காணப்படும் என்பதற்கு, அவர்து பிரசங்கத்திலிருந்து சிறியதோர் உதாரணத்தைத் தருகின் ஹேன். இவ்வுதாரணமும் கைலாசபிள்ளையவர்களின் ஆறு முக நாவலர் சரித்திரத்திலிருந்தே எடுக்கப்பட்டது.

“துன்பத்தில் வெறுப்பும் இன்பத்தில் விருப்பும் ஆன மாக்களுக்கு இயற்கையோயினும் அவர்கள் இன்பம் இது. துன்பம் இது. துன்பத்தினின்று நீங்கி இன்பம் பெறு நெறி இது என உள்ளபடி அறிதற்கும் துன்பத்தினின்று நீங்கி இன்பத்தைப் பெறுதற்கும் சுதந்திர சுத்தியுடைய வர்கள்லர். சுதந்திரர் சிவபெருமானெருவரே. ஆன மாக்களோ பரதந்திரர்கள். ஆன்மாக்கள் இவ்வண்மையையறிந்து சிவபெருமானது திருவருள் வழிப்பட்டொழுகி னன்றி இன்ப துன்பங்களை அறிதலும், துன்பத்தினின்று நீங்கி இன்பத்தைப் பெறுதலும் இயலாவாம். நித்திய மாகிய பேரின்பம் முத்தியின்பமொன்றே; மற்றையின்பங்களெல்லாம் முட்பூவிற் ஹேன் போல்வனவாம்.”

ஆற்றெழுங்குப் போல, ஆடம்பரச் சொற்கிலம்பமின்றி ஆறுமுகவர் செய்த பிரசங்கங்கள் பலரின் மனங்களை மாற்றின. பரசமயம் செல்லவிருந்தோர் ‘சிவமதமே செம்மை சான்ற எம் பெருமதம்’ என உணர்ந்து சைவராய் நிலைத்தனர்; சிவம் விட்டு அவம் சென்றேரும் திரும்பி னர். மது, மாமிசம் உண்டோர் மாக்கள் நிலை நீங்கி மக்களாயினர்; வியபிசாரி கள் வியபிசாரம் விடுத்தனர். யாழ்ப்பானத்திலே சைவம் மின்டும் தலையெடுத்தது.

‘கேட்டார்ப் பிணிக்குந் தகையவாய்க் கேளாரும் வேட்ப மொழிவதாம் சொல்.’

வஸ்லாராகிய ஆறுமுகவர் திருவாவடுதுறை ஆதீனம் சென்று பிரசங்கமாரி பொழிந்து உபயசந்திதானங்களால்

‘நாவலர்’ பட்டம் சூட்டப்பட்டார். இது நிகழ்ந்தது 1849 இல். அப்போது நாவலருக்கு வயது இருபத்தாறு.

‘உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின் வாக்கிலை ஒனியுண்டரசும்.’

என்ற பாரதியின் வாக்கு அன்றே நாவலரால் உண்மையாயிற்று. அவரின் பரிசுத்த ஆண்மா, உள்ளத்தினாடு ஓளிப் பிரவாகமாய் வெளிப்பட்டு, உதுகூளிலே சிவமாய், தமிழாய், முருகாய் உதிர்ந்து ஓளிர்ந்தது. ‘கவிச்சக்கர வர்த்தி’ பட்டம் பெற்றேர் பலராகக் கம்பனே அதற்கு உரியனான். ‘நாவலர்’ என்ற பட்டப் பெயர் நல்லைநகர் ஆறுமுக நாவலருக்கே உரித்தாயிற்று.

செல்லுஞ் சொல் வஸ்லாராகிய நாவலர் சென்ற இடமெல்லாம் சிவநெறி வளர்த்தார். சிவாகம சைவசித்தாந்தச் செந்தெறியிலைச் சீர்பட எடுத்துரைத்தார். தனி மனிதராய் நின்று தாபனங்கள் பல செய்யத்தகும் செயல்களைத் தாமே செய்து முடித்தார். எனினும், அவருக்கு அமைதி ஏற்படவில்லை.

1879 ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதத்தில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனர் குருபூசைத் தினமாகிய கவாதி நகூத்திரத்தன்று யாழ்ப்பானச் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையில் அவரின் இறுதிப் பிரசங்கம் இவ்வாறு முடிந்தது:-

“நான் உங்களிடத்துக் கைம்மாறு பெறுதலைச் சிறிதும் எண்ணுது முப்பத்திரண்டு வருஷ காலம் உங்களுக்குச் சைவ சமயத் துண்மைகளைப் போதித்து வந்தேன்னன்க்குப் பின் சைவ சமயம் குன்றிப்போமென்று பாதிரி மார்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆதலால் நான் உயிரோடிருக்கும்போதே உங்களுக்காக ஒரு சைவப் பிரசாரகரைத் தேடிக்கொள்ளுகிறீர்கள். இன்னும் என்னைப்போலப் படித்த வர்களும் சன்மார்க்கர்களுமாய் அநேகர் வருவார்கள். ஆனால், உங்களுடைய வைவுகளைக் கேட்டுக் கேட்டுக்

கைம்மாறு கருதாது சமயத்தைப் போதிக்க என்னைப் போல
இருவரும் வரார். இதுவே என்னுடைய கடைசிப் பிரசங்கம். இனிமேல் நான் உங்களுக்குப் பிரசங்கம் பண்ண மாட்டேன்.”

1879 ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் 21 ஆந் தேதி
நாவலர் சிவபதம் அடைந்தார்.

நல்லைநகர் ராறுமுக நாவலர் பிறந்திலரேற்
சொல்லுதமில் மூங்கே சுருதியெங்கே—என்னவரும்
ஏத்துபுரா ஞாகமங்க ளெங்கேப்ர சங்கமெங்கே
ஆத்தனறி வெங்கே அறை.

—ராவ்பகதார் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை

வசனநடை கைவந்த வல்லாளர்

“நாவலர் மனிதரை மனிதராக்குவதற்கு, அஃதாவது வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு நூல்கள் எழுதினார்; அச்சிட்டார், மனிதருக்கு நூல் செய்தார்; வெளியிட்டார்.”

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை (நாவலர்—பக. 60)

“நாவலரின் காலம் கவிதைக் காலம்; யமகம், திரிபு, மடக்கு முதலான யாப்புமுறைகளைக் கையாண்டு கடின மான செய்யுள்களையும், பிரபந்தங்களையும் புலவர்கள் இயற்றிவந்த காலம். கவிதை உள்ள துணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் சாதனம் என்பதை அப்புலவர்கள் நினைத்தும் பார்க்கவில்லை. மாருகக் கவிதைகள் புலவர்களுக்கு அவர்களின் வித்துவச் சிறப்பையும், செருக்கையும் வெளிப்படுத்தும் கருவிகளாயே பயன்பட்டன. நாயக்கர் காலச் செய்யுள்களிலே சொல்வாமாவது இருந்தது. இவர்கள் காலத்தில் அதுவும் இல்லை.

திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் மீனுட்சிசுந்தரம்பிள்ளை மாட்டுவண்டியிலே தம் மாணவர் குழாத்தோடு சென்று கொண்டிருப்பாராம் அவ்வேளையில் செய்யுள்கள் கடல் மடை திறந்தாற் போல அவர் வாயிலிருந்து உதிருமாம். ஏடுகளில் அவற்றை எழுதும் மாணவர்க்குக் கைகள் வளி கண்டுவிடுமாம். இந்த வேகத்தில், ‘இம் என்னு முன்னே எழுதாறும் என்னுாறுமாய்க்’ கவிதைகள் பிறக்குமானால் அவற்றில் புலவரின் உணர்ச்சி வளத்தை, உயிர்த்துடிப்பை, கற்பணைச் சிறப்பை, கருத்தாழ்த்தை நாம் காணல் கூடுமா? வாண வேடிக்கையோ, கழைக்கூத்தோ போன்று கவித்துவமும் ஒரு வித்தையாகக் கருதப்படுமாயின், அவ்வாறு கருதும் ஒரு கூட்டம் இருக்குமாயின்,

அதனால் மொழியோ, சமுதாயமோ எத்தகைய பயனும் அடையாட்டா.

நாவலர் இவ்வண்ணமையை உணர்ந்தவர். அவர் தமது வித்துவச் செருக்கை விதந்தோதும் ஒரு கூட்டத் தைச் சேர்த்துக்கொண்டு அவர்களுக்காகவோ அவர்களின் புகழுரைகளுக்காகவோ பிரபந்தங்களையும் பிற நூல்களையும் செய்ய விழைந்தவர்ஸ்ர். வழிதுறை அறியாது அறியாமையின் வாய்ப்பட்டு அறிந்துகொண்டிருத்த ஒரு சமுதாயத்தை அறிவு பெற்று விழித்தெழுச் செய்து, நன்னெறி ஒழுகச் செய்வதே அவர் நோக்கமாகும். இந்த நோக்கத்திற்குக் கவித்துவம் துணை செய்யப்போவதில்லை. பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் பாமரர்க்குப் பாட்டாலாம் பயன்யாதுமில்லை. எனவே நாவலர், தம் பிரசாரத்திற்கு உரைநடையைத் தேர்ந்தார். மிஷனரிகளின் பிரசாரக் கருவியாய் உரைநடை நூல்கள் பயன்பட்டு வந்ததும் அவர்க்கு வழிகாட்டியிருக்கலாம்.

தத்துவபோதக சுவாமிகள், வீரமாழுனிவர் முதலானால் நாவலர்க்கு முன்னரே தமிழிலே உரைநடை நூல்கள் எழுதியுள்ளனர். பாட்டுக்களுக்கு உரை எழுதவே பயன்பட்ட வசனநடையைக் கருத்துக்களையும், உணர்ச்சிகளையும் புலப்படுத்தவும் கையாளாலாம் என்று இவர்கள் செயலிற் காட்டினர். எனினும், இவர்கள் அந்நியராதலால் தமிழின் மரபையும், உணர்ச்சித் துடிப்பையும், வேகத்தையும் தம் சொற்களிலே அமைத்துக் கொணரமுடியாது இடர்ப்பட்டனர். வீரமாழுனிவரின் ‘அவிவேக பூரணாகு’ கதையில் நகைச்சுவையும், அங்கதமும் உண்டு. ஆனால் கம்பீரமோ, கருத்தாழமோ இல்லை. தத்துவபோதகருக்கு, உரைநடை கிறிஸ்தவ சமயப் பிரசாரக்கருவி மாத்திரமாகவே நின்று முடிந்தது.

இந்திலையிலே தமிழிலக்கணம், நீதி நூல்கள், மெய்கண்ட சாத்திரங்கள், கருவி நூல்கள், வடமொழி வேதசிவாகமங்கள், தருக்கம் முதலானவற்றே ஆங்கிலமும்

முறையாய்க் கற்று அதன் போக்கினையும் அறிந்து கொண்ட நாவலர், தமிழ் மரபிகவாது, சமய மரபினாக்கடவாது, அதேவேளையில் மக்களுக்கு விளங்கத்தக்க ஆங்கில எளிமையோடு உரைநடையைக் கையாளத் தொடர்க்கினுர். இவ்வகையில் இக்கால உரைநடையின் தந்தை என்று நாவலரையே கொள்ளல் தகும்.

கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பன் விருத்த யாப்பிலே பல புதிய வண்ணங்களை அமைத்துக்கொண்டது போலவே, நாவலரும் உரை நடையில் இடத்திற்கும், பொருளுக்கும், படிப்போர்க்கும் ஏற்பப் பலவகைப்பட்ட உரைநடைகளை வகுத்துக் கொண்டார். கண்டனங்கள் எழுதுதற்கு ஒரு வகை உரைநடை, புராணங்களை உரைநடைப்படுத்தும் போது வேரெருந வகை உரைநடை, மாணவர்க்கு நூல்கள் எழுதுகையில் இன்னெருவகை உரைநடை, நூல்களுக்கு உரை காண்கையில் மற்றெருந வகை உரை நடை என அவரின் உரைநடைகள் பல திறத்தனவாய் அமைந்தன.

அவரது கண்டன நடையிலே அங்கதச் சுவை ஆங்காங்கே தலைகாட்டும். தமிழின் முழு ஆற்றலோடும் கூடிய வசைச் சொற்கள் மரபிகவாது கையாளப்படும். தருக்கரீதியான ஒழுங்கு எவ்விடத்திலும் தவறுது. கேள்விக்கு மேற் கேள்விகள் கிளர்த்தப்படும். அவை எதிரிகளின் வாய்களுக்கு ஆப்பு வைப்பனவாய் அமையும். படித் தோர்க்கும், படிப்பறிவு குறைந்தோர்க்கும் படிக்கத் தூண்டவல்ல கவர்ச்சி, எவ்விடத்தும் குறையாது. இவையாலிற்கும் மேலாகச் சத்தியம் அங்குச் சுடர்விடும். ஏச்சின் அடிநாதமாய் எல்லையற்ற கருணை இழையோடும்.

“சைவ சமய விருத்திப் பொருட்டு எடுத்த கருமங்களுக்குஞ் சைவ சமயத்துக்கும் இடையூறு செய்வாரைக் கண்டிக்கும் சைவப் பிரசாரகரது கோபஞ் சண்டேசர நாயனார் முதலாயினார் கோபம் போலும் என்றாரைக் குறித்துச் “சண்டேசர நாயனாராய் விடுவாரா இவர்! அவர்

கோபமாய்விடுமா இவர் கோபம்” என்று பரிகாசருஞ் செய் தாயே. சண்டேசர நாயனாரது சிவபூசையிற் பாலை ஒரு வன் காலினாலே சிந்தலாகாது. சைவப் பிரசாரகரது சிவபூசையிற் பாலை ஒருவன் காலினாலே சிந்தலாம் போலும்! இவர் இப் பாதகளைக் கோபித்து விலக்காது இவன் இது செய்க எனச் சும்மாவிருத்தல் வேண்டும் போலும்! ததீசி முனிவர் தம்மெதிரே சிவநிந்தை செய்த தக்களைக் கோபித்துக் கண்டித்து அவ்விடத்தினின்றும் நீக்கிலிட்டது புண்ணியம்; சைவப் பிரசாரகர் தம்மெதிரே சிவநிந்தை செய்தவரைக் கோபித்துக் கண்டியாது, மகிழ்ந்து பாராட்டுவதே புண்ணியம் போலும். இனி நீ, இராமர் தம்முடைய தேவியாரைக் கவர்ந்து சென்ற இராவணைக் கோபித்துத் தண்டித்தது நீதி எனவும் இக் காலத்தே ஒருவன் தன் மஜையாளைக் கவர்ந்தானாலேரு வளைக் கோபித்துத் தண்டித்து அவளை மீட்கப் புகின், அது அநீதியெனவும் இதுவும் நீதி என்பாருக்கு. “இராமனுய் விடுவானு இவன்! சீதையாய் விடுவாளா இவன்! இராமர் கோபமாய்விடுமா இவன் கோபம்?” எனவும் ஒருபோது சொல்லத் தலைப்படுவாயோ! சொல்லினும் சொல்லுவாய்!!! சீமானே! உனக்கென்ன? இராமர் கோபமும் அநீதிதான் என்பாய். நீ “மகாதமி.” கொத மர் கோபமாத்திரம் அநீதி என்னுய். அவராலே கோபிக் கப்பட்டானது “நாகேந்திரன்” என்னும் பெயர் வந்து தடுக்குமண்டிரே! என் சீமானே! ஏன் உனக்குக் கண் சிவக்கிளிறது! இந்தக் குளிரிலே உனக்குடம்பெங்கும் வேர்க்கிற தேநே! வேர்வையைத் துடை துடை! வேர்வை உள்ளடங்கினால் வியாதியுண்டாகும்! இந்தச் சனங்கள் ஏன் பல்லைக் காட்டுகிறார்கள்! என் சீமான் நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். என் சீமானிருந்தாலன்டிரே என் போலிகளுக்கு நல்ல பொழுதுபோக்கு.

‘வில்லே ரும்ஹர் பகைகொள்ளினுங் கொள்ளற்க சொல்லே ரும்ஹர் பகை’

என்ற திருக்குறள் வாக்கினை மெய்ப்படுத்தும் இப் பந்தியிலே சொல்லுக்குச் சொல் அங்கதச் சுவையே (Satire) விளங்கினும், அதனிடையே சிவநிந்தையைப் பொருத செம்மன்தையும் காண்கின்றோம். அநீதியைக் கண்டு, கொடியோஜை நோக்கி விழிக்கின்ற நெருப்பு விழிகளின் வெம்மையையும் உணர்கின்றோம். ஆயின், இதனிலும் வேகமும், சீற்றமும் அதிகமாய் வெளிப்படும் இடங்களும் உள்ளன. அங்கெல்லாம் நாம் விழிசிவந்த நாவலரைக் காணல் இயலாது. வெந்து கணிந்த எரிமலையாய்ச் சிவாபாரதிகளைக் கீறும் நாவலரையே காணலாம். அது அவர் வழி.

வன்றெருண்டராய் நின்று, தீயோரைத் தீமைகளைச் சாடும் நாவலர் பெருமான், அடியார் சரிதங்களை உரைக் கையில் மெழுகாய் உருகி அன்புப் பிழம்பாகிவிடுவார். அங்கு நாம் காண்பதெல்லாம் நாவலரின் பத்தி, பத்தி, பத்தியே! தமிழன் அழகெல்லாம், இனிமையெல்லாம் அவ் வேளையிலே அவர்தம் உரைநடையிலே கலந்துறவாடு வத்தை நாம் தெளியக் கண்டு உருகலாம். பெரிய புராணத்தில் காரைக்காலம்மையார் புராணம் வரையுள்ள பகுதிக்கு, நாவலர், ‘குசனம்’ என்னும் விளக்கக் குறிப் புக்களை எழுதியுள்ளார். அவற்றிலிருந்து ஒரு பகுதியினை நோக்குவோம்.

“நாயகி நாயகனது பெயர் கேட்டவுடன் வசமழிதல் தலையன்பும், அவளைக் கண்டவுடன் வசமழிதல் இடையன்பும், அவளைக் கூடினவுடன் வசமழிதல் கடையன்புமாம். அவ்வாறே பக்குவான்மா சிவனது பெயர் கேட்டவுடன் வசமழிதல் தலையன்பும், அவரைக் கண்டவுடன் வசமழிதல் இடையன்பும், அவரைக் கூடினவுடன் வசமழிதல் கடையன்புமாம். நாயகனது பெயர் கேட்டவுடன் வசமழியும் தலையன்புடைய நாயகிக்கு, அக் கேட்டலோடு காண்டல். கூடல்களும் நிகழ்ந்தவழி, முறுகி வளரும் அன்பின் பெருக்கம் இத்துணைத்தென்று கூறுதல் கூடாதன்டிரே! அது

போலவே, “இந்தச்-சேணுயர் திருக்காளத்தி மலையிசை யெழுந்து செவ்வே—கோணமில் குடுமித் தேவ ரிருப்பர் கும்பிடலாம்” என்று நாணன் கூறின்மை கேட்டவுடன் வசமழிந்த தலையன்புடைய இந் நாயனாக்கு, அக் கேட்ட ஸோடு சிவலிங்கப் பெருமானைக் காண்டல் கூடல்களும் நிகழ்ந்த வழி, முறுகி வளர்ந்த அதித்திவிரமாகிய அன்பின் பெருக்கத்தை இத்துணைத்தென்று கூறுதல் கூடாது.”

இன்று நாம் இறந்தாரையெல்லாம் ‘அமரர்’ என்று வழங்குகிறோம். அவர் ‘இறையடி சேர்ந்தார்’ என்கிறோம். அரசியல்வாதியோ, தேசிய வீரரோ பிறந்ததை அவதாரம் செய்தார் என எழுதுகிறோம். அவர் ‘தம் சகாக்களிலே எல்லையற்ற கருணையுடையவர்’ என்று வரைகளின் ரோம். ‘அரசியல்வாதியின் தரிசனத்திற்காக மக்கட் கூடம் காத்துக் கிடந்தது’ எனப் பத்திரிகைக்காரர் வருணிப்பதுண்டு. அமரர், இறையடி, அவதாரம், கருணை, தரிசனம், விஜயம், படைப்பு முதலான சொற்கள் அவற்றின் பொருட்பேற்றினை இழந்துவிட்டனவோ என்ற மலைப்பு இக்காலப் பிரயோகங்களைக் காணும்போது எமக்கு ஏற்படுகின்றது. ஓரளவாவது சமய அறிவு, தமிழ் முறைமை தெரிந்திருந்தால் இப் பிழைகள் எமது எழுத்துக்களிலே நேரா. இவ்விரண்டையும் பெறுதற்கு விருப்ப முள்ள எழுத்தாளர் நாவலரின் திருவிளையாடற் புராண வசனம், பெரியபுராண வசனம் முதலானவற்றைக் கருத்துணரிக் கற்றல் வேண்டும். (ஆம்! கற்கத்தான் வேண்டும்! நவீனங்கள், சிறுகதைகளைப் போல வாசித்தல் வேண்டா.)

அடிப்படை இலக்கண அறிவு பெறுவதற்கும், வசனங்களைப் பிழையற எழுதுவதற்கும், விடயங்களை ஒழுங்கு படுத்தி எழுதும் கட்டுரைப் பழக்கத்திற்கும் நாவலரின் பால பாடங்களை மாணவர் கற்கக் கூடவர். எளிமை சொல்லில் இல்லை. சொல்லும் வகையிலேதான் உள்ளது இதனை இக்காலத்தில் உணர்ந்தோர் மிகக் குறைவு. நாவலரின்

பால பாடங்கள் வாயிலாக எளிமைக்கு நாம் பொருள் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

“அடிமையானவன், தன்னிடத்தே தன்னுயகன் ஜப்பித்த பொருளை, அவன் கருத்தறிந்து, அக் கருத்தின் படியே செலவு செய்தல் வேண்டுமென்றாலே. அந்நாயகன் கருத்துக்கு மாருகச் சேமித்து வைத்துக் கொண்டாலும், தன்னிச்சைப்படி செலவு செய்து அழித்தாலும், அவனுலே தண்டிக்கப்படுவானன்றே. ஆன்மாக்களைல்லாம் சகல லோக நாயகராகிய கடவுளுக்கு மீளாவடிமைகள். தமக்குத் திருத்தொண்டு செய்து பிழைக்கும் பொருட்டு ஆன்மாக்களுக்கு இவ்வருமையாகிய மனித சரீரத்தைக் கொடுத்த கருளினவர் அக் கடவுளே. மனிதரிடத்துள்ள பொருளைல் லாம் அவர் கொடுத்தருளிய பொருளே.”

மகாத்மா காந்தி “ஏழைகளின் பொருளுக்குச் செல்வர்கள் தருமகர்த்தர்களாய் இருக்கின்றார்கள் என்பதை மற்றதல் கூடாது” என்னும் பொருள்படக் கூறிய கருத்தினை நாருண்டுகளுக்கு முன்பே நாவலர் எவ்வளவு அழகாய்க்கூறிவிட்டார்! வழக்கமான பிரயோகத்தில் ‘நாயகன்’ என்பதற்குக் கணவன் என்ற பொருளையே கொள்ளத் தெரிந்த மாணவர்க்கு ‘நாயகர்’ என்ற சொல்லின் புதுப்பொருள் ஒன்றைப் புலப்படுத்தி அதனைச் ‘சர்வலோக நாயகர்’ என்ற சொற்றெடுத்தால் மேலும் விளக்கி மாணவருள்ளத்திலே நாவலர் பதிய வைக்கும் சிறப்பினை நோக்கத் தெரிந்தவர்களுக்கே, எளிமை என்பதன் கருத்தும் புலனுகும்.

நாவலரின் காலத்திற்குப் பிறகு தனித் தமிழியக்கம் என ஒன்று தமிழகத்திலே தோன்றியது. எதனையும் தூய தமிழ்ச் சொல் கொண்டே புலப்படுத்தல் வேண்டும். வடமொழிப் பதங்களை மறந்தும் உரைநடையிலாவது, செய்யுளிலாவது கையாளல் கூடாது என இவ்வியக்கம் வளியுறுத்தியது.

“வட மொழியும் தென்றமிழும் மறைகளுன்கும் ஆனவன் காண்”

என்ற தெய்விக்கு குறிக்கோளினைக் கொண்ட நாவலரை அவர் வட மொழிச் சொற்களைக் கையாண்டார் எனக் குற்றம் பாரித்து அண்மையில் தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஒருவர் “நாவலர் வசனநடைக்குத் தந்தையல்லர்” எனக் கூசாது உரைத்துள்ளார். 19 ஆம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த மாயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளையின் பிரதாப முதலி யார் சரித்தீரம், பெண் கல்வி முதலாம் நூல்களின் அண்மைப் பதிப்புக்களிலே வேதநாயகம்பிள்ளையின் வசனங்களிலே கையாளப்பட்ட வட மொழிச் சொற்கள் பல வற்றையும் நீக்கித் தனித் தமிழ்ச் சொற்கள் புகுத்தித் தமிழ்லக்கிய வரலாற்றிற்கே இழுக்கினைத் தேடிய கூட்டத்திடம் நடவுநிலையை எதிர்பார்த்தல் மட்டமேயோரும்.

நாவலரின் தாயகம் யாழ்ப்பாணம். அவரின் தாய்த் திருநாடு இலங்கை. முன்னதாலே இன் உணர்வும் பின்னதாலே தேசிய உணர்வும் பெற்றவராயிருப்பினும், தமிழகத்தையும் அவர் நேசித்தார். அது அவர் ‘புக்கக’மாய் இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்திற் போலவே சிதம்பரத்திலும் சைவ கலாசாலை தாபித்தவர் அவர். அத் திருத்தலத்திலே சைவப் பிரசாரகர்க்கான பயிற்சி நிலையம் அமைத்தல் வேண்டும் என்பதும் அவர் வேண்டும். தமது வாழ்நாளிலே சில ஆண்டுகளை அவர் தமிழ் நாட்டிலேயே கழித்தார். இவ்வாறு பரந்த சமய, இன, மொழிப் பற்றுக் கொண்ட ஒருவரை அவர், தம் தேயத்திலே பிறக்கவில்லை என்பதற்காக அஸ்தியம் செய்வதும், அவரின பணிகளை மூடிமறைக்க முயல்வதும் தமிழகத்திற்கு ஒவ்வாச் செயல்களாகும். எங்கிருந்தோ வந்தவரையெல்லாம் அவர்களின் தமிழ்ப் பணிக்காய்ப் போற்றிப் பாராட்டிச் சிலையாக்கி வழிபடும் பண்பினர், தம் இனத்தார் ஒருவரை ஓதுக்கித் தள்ளுதல், ‘உட்சவரிருக்கப் புறச் சுவர் கோலம் செய்வது’ போன்ற செயலேயாகும்.

நிற்க, நாவலரின் உரை நடையின் சிறப்பமிசங்களை ஒராவு நோக்கினேம். அவரது உரைநடையில் ஒரு பொது அமிசமும் கவனிக்கத் தக்கது. விளக்கமும் தெளிவும் வேண்டுமிடங்களிலே அவர் சந்தி பிரித்து எழுதி வந்தாராயினும் எந்தச் சமயத்திலும் இலக்கண வழுவின் நியே வசனங்களை ஆக்கினார். ஆங்கிலத்தின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டுத் தமிழின் தனித்தன்மையினை அவர் பலிகொடுக்கவில்லை. நாவலர் எழுதிய உரை நூல்களிலெல்லாம் இந்தச் சிறப்பினை நாம் காணலாம்.

உரைநடையாசிரியராய் மாத்திரமன்றி அவர் உரையாசிரியராயும் விளங்கினார். கோயிற்புராணம், சிவதருமோத்தரம், மருதூரந்தாதி, திருச்செந்தினீரோட்டக யமகவந்தாதி, முதலான நூல்களுக்கு அவரால் உரை வகுக்கப்பட்டன.

நாவலர் பண்டை நூல்கள் சிலவற்றைப் பரிசீலனை செய்து வெளியிடும் பணி யினை யும் மேற்கொண்டார். திருக்குறள் பரிமேலமுகருரை, திருச்சிந்தற்மபலக் கோவையுரை, தருக்க சங்கிரகவுரை, சேதுபுராணம் என்பன அவரால் பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்ட நூல்கள். இவற்றை வெளியிடுவதில் நாவலர் கைக்கொண்ட முறைகள் எனக் கைலாசபிள்ளை அவர்கள் எடுத்துக் காட்டுவன பின்வருவன : -

1. பிரதிகளின் ஆதாரமில்லாமல் ஒன்றறினாயும் தாமாகத் திருத்தாமை.

2. பாட பேதங்களொன்றும் அச்சிடாமை. (சிறந்த பொருள் இதுவென்று துணிந்தவருக்கு அந்தப் பாடத்தைக் கொள்வதேயல்லாமல் வேறு சிறப்பில்லாத பாடத்தைக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால், பரிமேலமுகர் முதலிய பழைய உரையாசிரியர்களும் பாடபேதங்களை ஏற்று உரை செய்திருக்கிறார்கள்.)

3. இவர் தமக்கு முன்னிருந்த ஆசிரியர்களது துணையில்ஸாமஸ் சித்தாந்தத்திலாவது வேறு எவற்றிலாவது தமது யுத்தியினால் ஒன்றையுஞ் சொன்னதேயில்லை.

இவை யானிற்கும் மேலாக நாவலர் எழுதியோ, பதிப்பித்தோ வெளியிட்ட நூல்களிலே அச்சுப் பிழைகளைக் காண்பது அரிதினும் அரிது. ஒருவர் இருவர்ன் றிப் பலராலும் சரி பார்க்கப்பட்டு வெளியாகும் பாட புத்தகங்களே எழுத்துப் பிழைகள் மலிந்து வெளியாகும் இந்நாளில், தனி ஒருவராய் நாவலர் வெளியிட்ட புத்தகங்களில் எழுத்துப் பிழை மிக அருகியிருப்பது வியப்பினும் வியப்பே. இது, நாவலர்து முயற்சியின் அளவையும், கவனிப்பின் நுட்பத்தையும், செய்வன தீருந்தச் செய்யும் ஆற்றலையுமே நமக்குப் புலப்படுத்துவதாயுள்ளது.

ஆயின், இன்று நாவலரின் நூல்களை வெளியிடுவோர் அந்நால்களில் எண்ணக் கணக்கற்ற எழுத்துப் பிழைகள் மலிய இடமளிக்கின்றனர். இச் செய்கை நாவலரின் ஆன்மாவிற்குச் செய்யும் பெருந் துரோகமாகும்.

நாவலரின் கல்வித் தொண்டு

“பின்னொக்களுக்குப் பாடங்களை விளங்கப்படுத்துகிற சக்தி தமிழர்களுக்குன் இவருக்கே படைக்கப்பட்டது.”

—ஆறுமுக நாவலர் சரித்திரம், த. கைலாசபிள்ளை:

நற்குலப் பிறப்பு, தெய்வ பத்தி, நற்குறிக்கோள், துலாக்கோள் போலும் நடுவுநிலை, நல்லொழுக்கம், மாணுக்கரிடத்து அன்பு முதலாம் பண்புகள் வாய்க்கப் பெற்ற வனே நல்லாசிரியன் என்று பழந்தமிழிலக்கண நூலாகிய நன்னால் வகுத்துரைக்கும். நாவலர்க்கு இவையெல்லாம் வாய்த்திருந்தன. இவற்றேடு மாணவர் உள்கொள்ளும் வகையில் விடயங்களைத் தெளிவுபடுத்தியும், எளிதுபடுத்தி யும் விளக்குகின்ற வல்லமையும் அவர் பெற்றிருந்தார்.

பல நூல்களையும் துறைபோகக் கற்றவர் பலர் இருக்கலாம். தாம் அறிந்தவற்றை அழகாகவும், எளிமையாகவும் எடுத்துரைப்போரும் பலர் இருக்கலாம். பொருத்தமான சொற்களைத் தெரிந்து, பொருத்தமான முறையில் பெரிய விடயங்களையும் கவர்ச்சியோடு எழுத வல்லவரும் பலராகலாம். ஆனால், தமது ஆண்மையை மாணவனிலே பதித்து, அவன் உள்கொள்ளும் வண்ணமாம் கற்பிக்குந்திறமை எல்லார்க்கும் எளிதிற் கிடைப்பதன்று. முற்குறித்த மூவகைத் திறமைகளோடு கற்பித்தற்றிறமையும் பெற்றிருந்தவர் நாவலர் ஒருவரே. அவர் ஓர் அவதார புருஷர்.

நாவலரிடம் கற்கின்ற பாக்கியம் பெற்ற கைலாசபிள்ளை அவர்கள், நாவலரின் கற்பித்தற்றிறமை பற்றிப் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்.

“விளங்கப்படுத்துகிறபோது “ஏ” “ஆரை” என்னும் இரண்டு சொற்களை இடையிடையே சொல்வார்.

எவ்வளவு கடினமான பாட்டுக்களையும் விஷயங்களையும் மானுக்கருடைய மனசில் நன்றாகப் பதியும்படி மிகத் தெளி வாக விளக்குவார். அர்த்தஞ் சொல்லும்போதும், பிரசங்கஞ் செய்யும்போதும் இந்த “ஏ” “ஆரை” என்னுஞ் சொற்கள் ஒருபோதும் வந்ததில்லை. இலக்கியத்தை இலக்கணத்திலும், இலக்கணத்தை இலக்கியத்திலும் அமைத்துப் பொருத்தி மானுக்களுக்கு நன்கு காட்டினவர் இவரே.”

நாவலர்தம் ஆசிரியத் தகைமையை எமக்கு இன்றும் எடுத்துரைக்கும் ஒரு சான்றூர்ய அவர்து ‘இலக்கணச் சுருக்கம்’ விளங்குகின்றது மாணவரின் இயல்பறிந்து, தேவையறிந்து, காலமறிந்து எவ்வெவற்றை அவர்கள் அறிய வேண்டுமோ அவ்வெவற்றை மாத்திரம் தக்க மேற் கோள்களுடன் விளக்கிச் செல்லும் அந்த இலக்கண நாலுக்கு இணையான ஒன்று, சென்ற நூற்றுண்டிலாவது, இந்த நூற்றுண்டில் இன்று வரையாவது வெளிவந்ததில்லை. மேதையான ஒருவர் எத்துறையில்லை கை வைத் தாலும் அது சிறக்கும் என்பதற்கு ‘இலக்கணச் சுருக்கம்’ ஓர் எடுத்துக்காட்டு. மாணவர் மாத்திரமன்றி எழுத்தாளரும் அதனைக் கற்பார்களாயின் பிழையற்ற உரைநடை எழுதும் பழக்கம் கைவரப் பெறுவர்.

நாவலரின் கல்வித் தொண்டு கற்பித்தலோடு நின்று விடவில்லை. அவர் காலத்திலே உயர் கல்வி கற்க வேண்டுமாயின் மிஷனரிகளின் பாடசாலைகளுக்கே மாணவர்கள் செல்லவேண்டியிருந்தது. காலத்தின் போக்கிற்கும் அரசியலாரின் நோக்கிற்குமேற்பக்க கல்வியின் குறிக்கோள் மாறிக்கொண்டிருந்த ஒரு காலப் பிரிவிலே, தாய்மொழிக் கல்வியும் சமயக் கல்வியும் புறக்கணிக்கப்படலாயின. 1868 ஆம் ஆண்டுக் கல்விச் சட்டம், “அரசாங்க நிதியுதவி பெற விரும்பும் பாடசாலைகளிலே சமயக் கல்வி கற்பித்தல் கூடாது” எனத் தலையிடுவதாய் இருந்தது.

இத்தகைய குழ்நிலையிலே தமிழ் மானுக்கர் தம் சமயச் சார்பான கல்வியைப் பெறவும், உயர்ந்த மொழியறிவு

பெறவும் தக்க வகையிலே சைவப் பாடசாலைகளை நிறுவல் இன்றியமையாதது என்பதனை நாவலர் நன்குணர்ந்தார்; 1868 இல் கல்விச் சட்டம் வரமுன்னரே எதிர்காலத்திலே தமிழ், சைவப் படிப்புக்களுக்கு இத்தகைய இடர் ஏற்படும் என அவர் உணர்ந்துகொண்டமை அவரின் தீர்க்கதறி சனத்தையே எடுத்துக் காட்டுவதாயிருக்கிறது. 1848 ஆம் ஆண்டு ஆவணித் திங்கள் 5 ஆம் நாளிலே யாழ்ப்பானாம் வண்ணார்பண்ணையிலே சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையை அவர் தொடங்கியபொழுது, அதனை நடாத்துதற்கு வேண்டிய பண்வசதி அவரிடம் இருக்கவில்லை; போதிய நில வசதியும் இல்லை; இராமாயணத்தை ஆசை பற்றி அறைய ஒற்ற கம்பனீப் போஸ், நாவலரின் உள்ளாம் நிறைய இருந்தது ஆசை ஒன்று மாத்திரமே; சைவப் பிள்ளைகள் சைவ நெறியையும், தமிழ்நிலையும் பெறல் வேண்டும் என்ற பேரவா ஒன்றே அவரை ஊக்கி நின்று, இறைவன் திருவருளை முன்வைத்து இத் தொண்டினைத் தொடங்க வைத்தது.

ஒருவரிடமும் தமக்கெனக் கை நீட்டி எதனையும் பெற்றறியாத அந்த மகான், வித்தியாதானத்திற்காகச் சைவ விடுதோறும் பிடியரிசித் தானம் பெற்றார். அவரிடம் கல்வி பெற்ற நன்றி மறவாத மாணவர் சிலர் அப் பாடசாலையிலே இலவசமாகக் கல்வி கற்பித்தனர். பாடசாலையைத் தொடர்ந்து நடத்திச் செல்ல ஒரு வர்த்தகசாலையை விஶேக்குப் பெறுதற்காய் முயன்று, அதற்கு வேண்டிய பணம் கிடைக்காத நிலையிலே, நாவலர் தம்மை உடையார் முன் நின்று அழுது கதறிய கதறல் ஒரு கவிதையாய் உருவெடுத்தது.

“மணிகொண்ட கடல்புடைகொ ஸ்நாட்டி ஆன்சமய வர்த்தன மிராமை நோக்கி மகிமைபெறு நின்புகழ் விளக்குவான் கருதியிம் மைப்பொருட் பேரெ முத்தே கணிகொண்ட வித்தியா சாலைதா பித்திவழுர்க் | கயவர்செயு மிடர்கள் கண்டு

கல்லூரி யதைநாடத் தப்பொருட் டினைசெயக்
கருதுவோ ரின்மை கண்டும்
அனிகொண்ட சாலைய தொழிப்பின துணையிகழு
மந்திய மதத்தர் சாலை
யாமென நினைத்தெ வெஞ்சிறபகற் றுயருற
லறிந்துபொரு சிற்து மருளாத்
தினிகொண்ட நெஞ்சவினி நின்முன்யா அுயிர்விடுத
மின்னநீ யறியா ததோ
சிறியேன தன்பிலர்ச் சனைகொ மழகியதிருச்
சிற்றம் பலத் தெந்தையே.

“அருளாத்தினீ கொண்ட நெஞ்சு!” என நாவலர் ஏசிய பின்னரும், ‘உயிர் விடுவன்’ எனப் பயமுறுத் திய பின்னரும் ‘சிற்றம்பலத்தெந்தை’ வாளாவிருப்பரோ? அன்றே கொழும்பு வாசரான நன்னித்தம்பி முதலியார் என்ற கொடைவள்ளவிடமிருந்து, நானா து ரூபாயை அனுப்புவித்துத் தம் மைந்தனைச் சாகவிடாது அவர் காப் பாற்றியருளினார்.

இவ்வாறு நாவலரின் வித்தியாதானத்திற்கு ஏற்பட்ட விக்கினம் நீங்கப் பெற்றது. சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை தன்முறையிலே நடந்து வந்தது. தாம் வாங்கிய வார்த்தகசாலையின் இலாபப் பணங்கொண்டு வித்தியாசாலையை நடாத்தியது மாத்திரமன்றி அவர் முதலாம், இரண்டாம், நான்காம் பாலபாடங்களையும், சைவ சமயசாரம் முதலிய பிற நூல்களையும் அச்சிடுவித்து வெளியிட்டார்.

சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையைத் தொடர்ந்து சிதம் பரத்திலும் ஒரு கலாசாலை தொடங்குதற்கான முயற்சிகளை அவர் மேற்கொண்டார். 1864 ஜூப்பசி 28 ஆம் நாளில் சிதம்பரம் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையும் தொடங்கப் பட்டது. அடுத்து அவர் அனித்த ஊக்கத்தினால் யாழ்ப் பாணத்தில் கோப்பாய், கொழும்புத்துறை, கந்தர்மடம், பருத்தித்துறை, மாதகல், இனுவில் முதலாமிடங்களில் சைவ வித்தியாசாலைகள் ஆரம்பமாயின. 1872 இல் வண்

ஸூர்பண்ணையிலே நாவலர், சைவாங்கில் வித்தியாசாலை ஓன்றினைத் தொடங்கினாயினும், போதிய பணவசதி யின்மையாலும், மிஷனரிமாரின் போட்டியினாலும், அரசாங்கத்தின் நிதியுதவி கிடைக்காமையாலும் 1876 இல் அது மூடப்பட்டது. எனினும், ஆங்கிலக் கல்விக்கு அவர் இட்ட வித்தே, 1890 இல் நியாயவாதி சின்னத்தம்பி நாகவிங்கம், சித் மு. பசுபதிச் செட்டியார் முதலாம் சைவ நன்மக்கள் முயற்சியால் வளர்ந்து யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி யாய்க் கிளோத்தது.

நாவலரின் உள்ளத்திலே சைவ சமய அறிவு வளர்ச் சிக்கான பெரியதொரு திட்டம் உருவாகி வந்தமையை அவர் சிதம்பர வித்தியாசாலைத் தாபிதத்திற்கென 1860 இல் வெளியிட்ட விஞ்ஞாபனம் வாயிலாக அறியலாம். கத்தோலிக்க பாதிரிமார் போலவும், புரூட்டஸ்தாந்து மத போதகர் போலவும் சமய அறிவும், ஒழுங்கும், கட்டுப் பாடும் நிறைந்த சைவப் பிரசாரகர்களைத் தக்க பயிற்சியளித்து உருவாக்கி அவர்கள் மூலம் சைவ நெறியினைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலைகங்கும் பரப்பல் வேண்டும் எனும் வேணவாவினா அவர் கொண்டிருந்தமைக்கு இவ் விஞ்ஞாபனமே சான்று பகரும். அவர் கூறுகிறார்:-

1. சிதம்பரத்திலே திருவீதியில் விசாலமாகிய ஒரு நிலம் வாங்க வேண்டும்.

2. இந்த நிலத்திலே ஒரு பாடசாலையும், பூசைக் கட்டு, சாத்திரக்கட்டு, சமையற்கட்டு என மூன்று கட்டுள்ள ஒரு திருமட்டும் கட்டுவிக்கவும், சிவபூசைக்கு உபயோகமாகும் பொருட்டு ஒரு சிறு நந்தவனம் வைக்கவும் வேண்டும்.

3. இந்தப் பாடசாலையிலே கல்வியறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்த உபாத்தியாயர்களை நியோகித்து, பிள்ளைகளுக்குப் பாலபாடங்கள், நிகண்டு, திருவள்ளுவர் முதலிய நீதி நூல்கள், சிவபுராணங்கள், இலக்கணம், கணிதம், தருக்கம், வெளிப்படையாகிய வசனநடையிற் செய்

யப்பட்ட சைவ சமய நூல்கள், பூகோள நூல், ககோள நூல், வைத்தியம், சோதிடம், வேளாண்மை நூல், வாணிக நூல், அரச நீதி, சிற்ப நூல் முதலான வைகளைப் படிப்பிக்க வேண்டும்.

4. சாமர்த்தியசாலிகளாகிய ஒதுவார்களை நியோகித்து, சில பின்னொக்களுக்குத் தேவாரமும், திருவாசகமுமாகிய தமிழ் வேதத்தைப் பண்ணுடன் ஓதவும், சுத்தாங்கமாக ஓதவும் பழக்குவிக்க வேண்டும்.

திருக்கோயிலிலும், திருமடத்திலும் பாடசாலை ஆசிரியர்களைக் கொண்டு சமய நூல் விளக்கம் சொல்லுவித்தலும், சாயங்கால வேளோகளில் ஒதுவார்களைக் கொண்டு தேவார திருவாசகங்களை ஒதுவித்தலும், சமயகுரவர்களுடையவும், நாயன்மார்களுடையவும் குருட்சைகளைத் திருமடத்திலே நடாத்துவித்தலும், பாடசாலையிலே கற்றுத் தேர்ந்த நல்லொழுக்க ஸீலர்களான மாணவர்க்கும் பிறர்க்கும் நிருவாண தீக்கூ அளித்து அவர்களுக்குச் சமய சாத்திரங்களைப் பயிற்றுவித்தலும், மாணவர்களை ஆண்டுதோறும் மடாதிபதிகள், வித்துவான்கள், பிரபுக்கள் கூடிய சபையிலே பரீக்ஷித்தலும். வருடந்தோறும் வரவு செலவுக் கணக்கை நிறுவக மேற்பார்வைச் சபைக் குப் படித்துக் காட்டலும், பாடசாலையிற் கற்று வெளியேறி யோர் அவ்வப்போது வந்து மாணவர்க்குக் கற்பித்தலும், கற்றுத் தேர்ந்தவர்க்குச் சின்னமும், சான்றும் வழங்குதலுமாகிய மிகப் பரந்த திட்டத்தினை ஜெந்தாம் விதியிலிருந்து பதின்மூன்றுவது விதிவரை விரித்துச் சொன்னவர், பதின்காம் விதியிலே பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார் :-

14. இப்படிக் கல்வியிறவொழுக்கங்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்டவர்களுள், தங்கள் வாழ்நாளைப் பிறருக்குப் பயன்படும் வண்ணம் போக்கல் வேண்டுமென்னுங் கருத்துடையவர்களைச் சிதம்பர சபாநாதர் சந்நிதியிலே சங்கா பிஷேகஞ் செய்வித்து, சைவப் பிரசாரகர்களாக நியோகித்து, அவரவர் தகுதிக்கு ஏற்ற சம்பளம் நியமித்து, தமிழ் நாட்டில் உள்ள ஊர் தோறும் அனுப்பி, அவர்

களைக் கொண்டு அங்கங்கு உள்ள திருக்கோயில்களிலே சனங்களுக்குச் சமயநெறியைப் போதிப்பிக்க வேண்டும்.

நாவலரின் இத் திட்டத்தினைப் படிக்கும்போது கிரேக்கமாக ஞானியாகிய சோக்கிரட்டைசின், “அறம் என்பது என்ன? அதனை அறிந்திடும் அறிவே” என்னும் கூற்றே நினைவில் வருகின்றது. (Virtue is knowledge) அறத்தை எவன் அறிந்து கொள்கின்றானாலே அவன் அதன் வழியிலேயே நடப்பான் என்று சோக்கிரட்டைஸ் நம்பினார். தாம் தமது வாழ்நாளெல்லாம் அறத்தின் வழியில் ஓழுகியதால், அதற்குக் காரணம் தாம் அறத்தினை அறிந்திருந்தமையே என பதால், உலகிலுள்ள யாவரும் அறத்தினை அறிய வழி செய்வதன் மூலம் உலகைத் திருத்திவிடலாம் என்று அவர் உறுதியாகக் கருதி வந்தார். ஆனால், அறத்தை அறிந்து கொள்வதனால் மாத்திரம் ஒருவன் அறநெறியினாடுதல் இல்லை. உலக இயற்கை இருந்தவாறு இதுதான். அறிந்த அறத்தினை எல்லாரும் கடைப்பிடிக்கத் துவங்கிவிட்டால் வானவர் நாடு இங்கேயே வழி தற்றிடுமே!

குழையும், சுயநலத்தையும், பதவி வேட்கையையும் பற்றிக் கொண்டு தொங்குகின்ற இந்நாள் உலகில், சோக்கிரட்டைஸ், நாவலர் போன்றுரின் கருத்துக்கள் ஏட்டள விலே கிடந்து செல்லிருத்துப் போகுமேயன்றி மக்கள் அவற்றை வாழ்விலே பயன்படுத்தார்கள். பெரியார்களாதும், ஞானிகளாதும் திட்டங்களை வாழ்விலே செறியச் செய்வதே அவர்களுக்கு நாம் எடுக்கின்ற சிறந்த நினைவுச் சின்னம் என்பதை இவர்கள் உணர்ந்து கொள்வார்களானால்

“இருவே ருலகத் தியற்கை திருவேறு
தென்னிய ராதலும் வேறு”

— திருக்குறள்.

நாவலரின் தேசிய சமூகத் தொண்டுகள்

'அனீயி எங்கதீர் ஆயிர முள்ள
அருக்கண் போய்க்குட பாஸிடை மேவ
மணிகள் கொண்டு மணிவிளக் கேற்றிடும்
மாவலி கங்கை நாடெங்கள் நாடே'

— சின்னத்தம்பிப் புலவர்.

நாவலர் சைவ நெறி காத்த தண்ணெளியாளர் மாத் திரமல்லர். தம்மைச் சூழ்ந்திருந்த மக்களின் உலகியல் வாழ்வுயர்ச்சிக்கும் முயன்றுமூத்தவர். சமயத்தின் பெயரால் அறியாமைகளும், குருட்டு நம்பிக்கைகளும் மனிந் திருந்த ஒரு சமுதாயத்தினை உயர்த்துதற்காய் அவர் வாழ்நாள் முழுவதும் பாடுபட்டார்.

யாழ்ப்பாண த்தில் இளைஞர் சமூகம் இன்று போலவே' அன்றும் பல ஓழுக்கக் கேடுகளுக்கு நிலைக்களனுய் இருந்து வந்தது. இந்நிலை அவர் உள்ளத்தினைப் பெரிதும் வாட்டியது. 'நல்லூர்க் கந்தசவாமி கோவில்' எனத் தலைப் பிட்டு அவர் வெளியிட்ட துண்டுப் பிரசரம் ஒன்றிலே கூறுகிறோர் :-

"தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் இங்கிலிக்ப் பள்ளிக் கூடங்களிலும் படிக்கப் புகுந்த பற்பல மாணுக்கர்கள் இராத் திரியிலே திருவிழா, திருவிழா என்றேடிச் சனக் கூட்டத் திலே நெருக்கண்டு தள்ளுங்களுடு அடியண்டு நுழைந்து தாசிகளுடைய நாட்டிய கீதங்களைப் பார்த்துங் கேட்டுங் கெட்ட வார்த்தைகளுங் கெட்ட செய்கைகளும் பழகிக் கொண்டதும், அவர்கள் இராப் பாடமும் இழந்து இரு

பது இரு பத்தை நந்து நாழிகை வரையும் நித்திரையும் இழந்து மற்றைநாட் பள்ளிக்கூடங்களிலே பாடம் ஓப்பி யாது தூங்கி விழுந்துங் கல்வியை இழந்தும், அவர்கள் வீட்டு வேலை, தோட்ட வேலை, வயல் வேலைகளும் பழகாது படிக்கிறோம், படிக்கிறோம் என்று எத்தனையோ வருஷம் புத்தகம் தூக்கிக்கொண்டு வித்தியா தகவினை இறுத்துக் கொண்டு பெருமூற்றுச்சியுடையவர்கள் போல் ஒடித் திரிந்துங் கல்வித் தேர்ச்சி பெறுது திரும்பியதும், அவர்கள் உத்தியோகம், உத்தியோகம் என்று கேட்டபொழுதெல்லாம் ஒரு வசனந்தானும் பிழையறத் தொடுக்கத் தங்களால் இயலாமையினாலே பிறரிடத்தே பலமுறை அலைந்து திரிந்து விண்ணப்பம் எழுதுவித்துக் கொண்டு கச்சேரி கோட்டுக்களுக்கு ஒடியும் உத்தியோகங் கிடையாமையினாலும், ஒரு பிழைப்புமின்ற நடைப்பினங்களாய்த் திரிவதும், அவர்கள் "வேலையில்லாதவருக்குப் பிசாசு வேலை கொடுக்கும்" என்றபடி கையொப்பமில்லாக் கடிதங்கள் எழுதித் தபாற் பெட்டியிலே போட்டுக்கொண்டும், வசைப் பத்திரங்கள் எழுதியெழுதி ஒட்டிக் கொண்டும், கைதடியிலே திருவிழா, வேலக்கையிலே திருவிழா, சுதுமலையிலே திருவிழா, முத்தநயினர் கோயிலிலே திருவிழா, இணுவிலிலே திருவிழா, நயினர் தீவிலே திருவிழா, வேலம்பராயிலே திருவிழா, மாதகளிலே திருவிழா, புன்னுலையிலே திருவிழா, துன்னுலையிலே திருவிழா, மருதடியிலே திருவிழா என்று சொல்லிக் கஞ்சா லேகியம் உட்கொண்டு தாசிகளுடைய வண்டி களுக்குப் பின்னால் ஒடிக்கொண்டும், சேனிய தெருவிலே இரணிய நாடகம், கள்ளியங்காட்டிலே அரிசிசந்திர விலாசம். கந்தர்மடத்தடியிலே தமயந்தி விலாசம், நெல்லியடியிலே ஏதோ ஒரு கூத்து, பறங்கித் தெருவிலே ஏரோது நாடகம், சங்குவேலியிலே இராம நாடகம், மானிப்பாயிலே தருமபுத்திர நாடகம் என்று கேட்ட கேட்டவுடனே கஞ்சா லேகியந் தின்று வீராவேசத்தோடு ஈட்டி, வளைதடி கருங்காவித் தண்டு கைப்பற்றி நடந்து, நித்திரை விழித்து உலைந்துகொண்டும், நாடோடிகளாய்த்

திரிந்து கெடுவதும் திருவிழாக்களால் விளைந்த பிரயோசனங்களான்றே !”

நாவலர் இளைஞர்களின் கதி கண்டு கண்ணீருகுத்தகாட்சிகள் இன்று புதிய வடிவங்கள் எடுத்து, திரைப்படங்களாயும், களியாட்ட விழாக்களாயும், பொழுதுபோக்குக் கிளப்புகளாயும், உணவு விடுதிகளாயும் (Hotels), ஆபாசப் பத்திரிகைகளாயும் நிலைத்து இக்கால இளைஞர்களைப் பற்படுத்தி வருகின்றன. இவற்றைக் கண்டு சீரிஎழுந்து இடித்துரைக்க ஒரு நாவலர் தாழும் நம்மிடையின்று இல்லை!

அவர் காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்திலே மாகாணதிபதியாய்த் துவையினந் துரை என்ற ஆங்கிலேயர் இருந்தார். அவராலே யாழ்ப்பாண மக்கள் அடைந்த இன்னல்கள் பல. அவற்றினை நாவலரே ஒரு துண்டுப் பிரசுரத்திலே எடுத்து விரித்துரைக்கின்றார். அவற்றுள்ளும்று விடயங்களை மாதிரிக்காய்க் காட்டுகின்றேம்.

(1) துவையினந் துரை யாழ்ப்பாண மணிய உத்தியோகம், உலாந்தர் காலந் தொடங்கி உயர்குடிப் பிறப்போடு, உத்தியோகஞ் செல்வங் கல்வியறிவு நல்லொழுக்கஞ் சுற்றுப் பெருக்கம் எச்சபையினும் நன்கு மதிக்கற்பாடு முதலிய பலதிறத்தாலுஞ் சிறப்புடைய பரம்பரை யாராலே கேட்கப்பட்டும், அவருக்கு அது கொடுக்கப்பட்டால் தம் முடைய வெட்கமில்லாத அந்தியாகிய கேள்விக்கு அவர் ஒரு சிறிதும் உடன்படார் என்று பயந்து, அந்தக் கேள்விகளை முடித்தவில் அதிசமர்த்தரென்று மன்னுரிலே தம் முடைய நெடுங்கால அநுபவத்தாலே துணியப்பட்ட மன்னார் அதிகாரத்தை இங்கே வருவித்து, அவ்வுத்தியோகத்தை அவருக்குக் கையளித்துவிட்டார். ஓர் ஏழை விவாகஞ் செய்து கொண்ட மனையாளை, அவனுக்குத் துரோகஞ் செய்து, தமக்கு மனையாளாக்கிக் கொண்ட ஒரு மகாப் பிரபு, யாழ்ப்பாணத்துச் சனங்களே, உங்கள் வீட்டுக் கண்ணிகைகளுக்குக் கலியானம் எழுதும் உத்தியோ

கத்தராய்விடும்படி செய்துவிட்ட துவையினந் துரை எவ்வளவு பரம யோக்கியர்!!!

(2) முன்னை வழக்கத்திற்கு மறுதலையாக இப்பொழுது நெடுங்கால நிலை பெறுவதாகப் பேதி வியாதிக் காலத் திலே துவையினந் துரை தாம் சனங்களுக்கு நன்மை செய்வார்போல் நடித்து, அவர்களுக்குத் தீமையும் கவர்ன் மெண்டு திரவியாபகாரமுஞ் செய்த தம்முடைய கொடுமையை மறைக்கும் பொருட்டு, தம்மாலே நியாயமொரு சிறிதுமின்றி நெடுங்காலம் பகைக்கப்பட்ட நியாயாதிபதி யைத் தாம் தப்பு நியாய நோக்கி வளிந்து தம் மனையாளோடு போய்க் கலந்து தமக்குச் சிநேகிதராக்கிக் கொண்டார்.

(3) இப் பஞ்சகாலத்திலே வட தேசத்திலே கவர்னரும் கலெக்டர்களும் பஞ்சத்தால் வருந்துஞ் சனங்களுக்கு எவ்வளவோ பெரு நன்மைகளைச் செய்வது பத்திரிகைகளாலில்தும், இங்கே சனங்கள் படுந் துயரத்தைக் கண்டுங் கேட்டும், துவைனந் துரை தாம் இங்கே ஒரு நன்மையுஞ் செய்யத்தலைப்படவில்லை. அம்மட்டோ, இரக்கம் ஒரு சிறிதுமில்லாமல், வாயிதாப் பணத்தினாலும், தலைவரிப் பணத்தினாலும் சனங்களை வருத்தத் தலைப்பட்டார். அது கண்டிரங்கி, இங்குள்ள சிலர் ஒரு கூட்டங் கூட்டிக் கவர்னருக்கு எழுதிய விண்ணப்பத்தை அவர் துவையினந்துக்கு அனுப்பி இங்கே பஞ்சம் உண்டென்று துமெய்யோ என்று கேட்கத் துவையினம் தாம் கவர்னருக்கு யாதோ எழுதிவிட்டு, இங்கே தலைவரிப் பணத்தையும் வாயிதாப் பணத்தையும் சீக்கிரம் அறவிடும்படி தலைமைக்காரர்களுக்குக் கட்டளை செய்துவிட்டார்.

அரசியலாலோ, அதிகார உத்தியோகத்தாலோ உயர் நிலையினாத் தேடிக்கொள்ளாத ஒருவர், ஆங்கில அரசின் உயர் அதிகாரியான ஆங்கிலேயர் ஒருவர் பற்றி ஆங்கிலத் துரைத்தனத்தின் பணிவுள்ள பிரசையாயிருந்து கொண்டே தாக்கித் துண்டுப் பிரசரம் வெளியிட்டாரா

ஞல் அவரின் துணிவிளை என்னென்பது? இத் துணிவு அவர்க்கு எவ்விதம் அமைந்தது? மனச்சான்றின் வழிப் பட்டு, மக்கள்மீது கொண்ட இரக்கத்தினாலே, பரநலம் நோக்கி அவர் அன்று செய்த செய்கையினை இன்று நமக்காய்ச் செய்யத்தக்கவர் யார் உளர்?

நாவலர் துண்டுப் பிரசரம் வெளியிடுவதோடு நின்று விடவில்லை. தமது கலாசாலையிலே ஒரு பொதுக்கூட்டம் கூட்டினால். அக்கூட்டத்திலேயே ஒரு விண்ணப்பத்தினை எழுதி, துவையினந் துரையின் அநீதிகளையெல்லாம் அதிலே விரிவாகக் காட்டி, தேசாதிபதியாகிய சர். லோங்டன் 1878 இல் யாழ்ப்பாணம் வந்தகாலை, தாதுக்குழு ஓன்றினாத் தலைமைதாங்கி அழைத்துச் சென்று தேசாதி பதியிடம் அவ்வின்ணப்பத்தினைச் சமர்ப்பித்தார். அதனாலே எவ்வித பயனும் விளைந்திலதாயினும், மக்களின் உரிமைப் போராட்டத்தின் தளபதியாய் நிற்கத் தகும் ஆற்றல்வாய்ந்த ஒருவரை மக்கள் நாவலரிலே கண்டு கொண்டனர்.

இலங்கைச் சட்ட நிருபண சபைக்குப் பிரதிநிதியாகத் திரு. பொன். இராமநாதன் அவர்களைத் (பின்னாலே 'சர்' பட்டம் பெற்றவர்) தெரிந்தனுப்புவதிலும் நாவலரே முன்னின்றுமைத்தார். இராமநாதனேடு போட்டியிட்ட திரு. பிற்றிரே (Brito) வயது, அனுபவம் முதலியவற்றில் இராமநாதனிலும் பெரியவராயிருந்தும், அவர் நாவலருக்கு நெருங்கிய நண்பராயிருந்தும், நாவலர் மக்களின் விருப்பத்திற்கே மதிப்பளித்துப் பல கூட்டங்கள் கூட்டி, திரு. இராமநாதனைச் சட்ட நிருபணசபைக்கு அனுப்ப வேண்டிய இன்றியமையாமையை வற்புறுத்தினார். உண்மையில், அப்பொழுது இருபத்தேழு வயதே அடைந் திருந்த திரு. இராமநாதன் சட்ட நிருபண சபைக்குச் சென்றமையே நாவலரின் முயற்சியாலேதான். பிற்காலத் தில் (1915 இல்) சிங்கள—மஸ்லிம் இனக் கலவரத்தின் போது, ஆங்கில தேசாதிபதியையே துணிவிடுன் எதிர்த்து நின்று, இலங்கை மக்களின் உரிமைக் குரலை இங்கிலாந்து

திற்குச் சென்று முழுக்கி, நாட்டின் அமைதி காத்த ஈழத் தின் கேசரியை நாவலர் அன்றே இனங் கண்டு கொண்டார். நாவலரின் வெற்றி இராமநாதனின் வெற்றி ஈழ மணித் திருநாட்டின் வெற்றி. இதனை இன்று நினைத்துப் பார்ப்பவர் யார்? நாவலர் இராமநாதனுக்கு வெற்றியீட்டிக் கொடுத்த நிகழ்ச்சியைத் தாம் கேட்டற்றிந்தபடி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை 'நாவலர் எழுந்தார்' என்ற தலைப்பில் சுவை நிறைந்த ஒரு கட்டுரையாய் எழுதியுள்ளார்.

நாவலர் எடுத்துரைத்திருக்காவிடில் திருக்கேதீஸ்வரத் திருத்தலம் இன்று பொய்யாய்ப் பழங் கதையாய் மெல்ல மறைந்து போயிருக்கும். யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை என்ற துண்டுப் பிரசரத்திலே அவர் திருக்கேதீஸ்வரம் பற்றி எடுத்துரைத்தவை இவை :— “சைவ சமயிகளே! இன்னும் ஒன்று சொல்லி முடிப்போம். தேவாரம் பெற்ற சிவ ஸ்தலங்களை இரண்டு இவ்விலங்கையில் உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்றுகிய திருக்கோணமலைக்குத் திருஞான சம்பந்தமுர்த்தி நாயனர் திருப்பதிகமொன்றிருக்கின்றது; மற்றென்றாலும் திருக்கேதீச்சரத்துக்குத் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனர் திருப்பதிகமொன்றுஞ் சுந்தரமூர்த்தி நாயனர் திருப்பதிகமொன்றும் இருக்கின்றன. இத் திருக்கேதீச்சரம் இவ் வடமாகாணத்தின் கண்ணுள்ள மன்னாருக்கு அதிசமீபத்திலிருக்கின்ற மாதோட்டத்திலுள்ளது. திருக்கேதீச்சரம் அழிந்து காடாகக் கிடக்கின்றதே! புதிது புதிதாக இவ்விலங்கையில் எத்தனை எத்தனையோ கோயில்கள் கட்டப்படுகின்றனவே! நீங்கள் இந்த மகாஸ்தலத்தைச் சிறிதும் நினையாததென்னையோ! இவ்விலங்கையிலுள்ள விடுதிதாரிகள் எல்லாருஞ் சிறிது சிறிது உபகரிக்கினும் எத்துணைப் பெருந்தொகைப் பொருள் சேர்ந்துவிடும். இதை நீங்கள் எல்லீருஞ் சிந்தித்து இத் திருப்பனியை நிறைவேற்றுவீர்களாயின் அருட்கடலாகிய சிவபெருமான் உங்களுக்கு அநுக்கிரகஞ், செய்வர்.”

நாவலரின் குரலுக்குத் தமிழ் மக்கள் எல்லாருஞ் செவி சாய்க்காவிடினும், சைவமும், தமிழும் பண்பாடுமே உருக கொண்ட வள்ளன்மையின் இருப்பிடமாகிய மகான் ஒரு வரின் செவிகள் அவற்றைப் பயபத்தியோடுங் கேட்டன. அம் மகானே சித. மு. பசுபதி செட்டியாரவர்கள். அவர் ஆராமமோடு பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் இறுதிப் பகுதியிலே தொடக்கி வைத்த திருக்கேதீஸ்வர ஜீர்ணேத் தாரணாத் திருப்பணி, எமது காலத்தில் சர். கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்களாலே தீவிரம் அடைந்தது.

அவர் எம்மைப் பிரிந்த பின்னர் திருப்பணி வேலைகள் சற்றே தளர்ந்தை போட்டனவாயினும்.

இன்று இராசகோபுர வேலைகள் பூர்த்தியடைந்து, நாவலரின் புகழ்போல அக்கோபுரம் வான்முட்டி நிற்கின்றது. இது அவரின் நல் வழிகாட்டலுக்கு நிலைத்ததோர் சான்றென்னலாம்.

நாவலரின் நற்பண்புகள்

'உரைதிறம் பாதநீதி யோங்குநீர் மையினின் மிக்கார்' — தி. தொ. பு. மெய்ப்பொருணையனார் புராணம்

"சரித்திரம் எழுதுவோர் தமது பாட்டுடைத் தலைவருடைய குணங்களையுங் குற்றங்களையும் பகடி பாதமின்றி ஓப்பக் காட்டுதல் வேண்டும். நாவலரவர்களுடைய நடையிலோ குற்றமானது ஒன்றையும் நான் காணுமையால் குற்றஞ் சொல்ல எனக்கில்லை; குணங்களோ சொல்ல வேண்டும். குணங்களை மாத்திரஞ் சொன்னாற் சிலர் நம்ப மாட்டார்கள். ஆதலால் அவர் சரித்திரத்தை நான் எழுதுதல் சரியன்று என்று மறுத்தேன்."

ஆறுமுக நாவலர் சரித்திர முகவுரையில் ஸ்ரீமத். த. தைலாசபிள்ளையவர்கள், நாவலரின் சரித்திரத்தை எழுதத் தமக்கிருந்த தயக்கத்தையும், அச்சத்தையும் இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார். அவர் கூற்றில் நியாயமிருக்கிறது.

நாவலர் வாழ்வு தெய்வீகமானது. மானுடத்தின் புழுதிக் காற்று அவர் மீது படிந்ததில்லை. மனித உணர்ச்சி கள், விருப்பு வெறுப்புகளிடையே அவர் ஊசலாடிய தில்லை. சலன சித்தம் அவர் அறியாதது. இத்தகைய ஒருவரிலே குறை காண்பது எவ்வாறு?

எனினும், அவரை எதிர்த்தோரும், இழித்தோரும் இல்லாது போய்விடவில்லை. அவர்களின் எதிர்ப்பெல்லாம் அவருக்குப் புறத்திலேயே நிகழ்ந்தன. அவரைக் காண நேர்கையில் அவருக்கு அடிப்பணிந்து போவதே மாற்றுகின் வழக்கமாயிருந்தது. தெய்வ நீதி என்ற கூர்வாளின்

நுனியிலே இலாவகமாய் நடந்த அவரை நேருக்கு நேர் நின்று எதிர்க்கும் ஆற்றல் எவர்க்கும் இருந்ததில்லை.

தம்பிராணைத் தோழிமை கொண்ட நம்பியாரூர் பரவை மஜைக்குத் தம் தோழினைத் தூது விடுத்ததையும், அடியாரை மதியாது சென்றதையுங் கேட்டும் கண்டும், மனம் பொருத விறன் மின்டார் ‘புறகு’ கூறியதுபோலவே சிவ நிந்ததயாளர் எவராயிருப்பினும் அவர்மீது காய்ந்தவர் நாவலர். தாம் இயற்றி வழிபட்ட மணவினிங்கத்தை உதைத்த தந்தையின் காஸ்கலோக் கோல் கொண்டு துண் டித்த சண்டேசர் மூர்த்தியாய் அவர் வாழ்ந்தார். ‘திருத் தொண்டார் புராணம் கட்டுக்கதை’ என்றுரைத்த தமைய ஞாராயிய தியாகுவைக் கத்தி கொண்டு தூரத்தி, அவர் மரணப்படுக்கையில் விழும்வரை அவரோடு பேசுதலுமின்றித் தறுகனுண்மை கொண்டிலங்கிய பெருந்தகையை ‘ஐந்தாங் குரவர்’ என்று அழைத்தல் சாலப் பொருந்துவதேயாகும்.

அவர் அற்புதங்கள் நிகழ்த்தியதில்லை. தமது அறி வாலும், ஆற்றலாலும், புகழாலும் மயங்கித் தருக்கித் திரிந்ததில்லை தம்மை ஐந்தாங் குரவரோடு ஒப்பிடும் வாசகங்களை நாராசங்களாய்க் கொண்டு நாணர்க்குச் சுவர் வாறுரைப்போரைக் கடிதலும், கண்டித்தலும் அவர் வழக்கமாயிருந்தன.

நாவலரின் ஆசைகள் மிகப் பல. சிவமணமும், செந்தமிழ் மணமும் திக்கெல்லாம் கமழ்ந்திட அவர் வகுத்த திட்டங்களும் மிகப்பல. அவற்றை இயற்ற முடியாத நிலை ஏற்படுகையில், “இறைவா! வல்லமை குறைந்த இச்சிறியேனுக்கு ஏன் இத்தனை ஆசைகளைக் கொடுத்துச் சோதிக்கிறுய்?” என்று அவர் மனம் நோவார்.

‘கள்ளத் தலைவர் துயர்கருதித் தங்கருணை வெள்ளத் தலைவர் மிக’

என்றும் திருவருட பயன்து இறுதிக் குறள் நாவலர்க்கும் உண்மையாயிற்று. அவர் வருந்திய வருத்தம் யாவும்

அல்லற்படும் உயிர்கள்மீது கொண்ட பெருங் கருணை காரணமாகவே எழுந்தன; நடிப்புச் சைவராகிய எம் நல்வாழ்வு கருதியனவாகவே இருந்தன. இதனாலேயே முற்கோபி என்ற அவப் பெயரையும் அவர் சம்பாதித்துக் கொண்டார். அதற்காய் அவர் வருந்தியதில்லை.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்க் கோயிலிலே சிவாகமத் திற்கு விரோதமான செயல்கள் பல நிகழ்ந்தன. அவற்றைக் கண்டு சகியாராய்க் கோயில் முதலாளிக்கு அக்குற்றங்களை எடுத்துரைத்துத் திருந்துமாறு நாவலர் நயந் தார். முதலாளி கேட்டாரில்லை. உடனே பகிரங்கமாய் “நல்லூர்க் கந்தகவாமி கோயில்” என்ற தலைப்பில் அவர் இரண்டு கண்டனப் பிரசரங்களை வெளிப்படுத்தினார். ஓர் இடத்தில், “இவர் இந்நாட்டை நீங்கிச் சிதம்பரம் செல்லட்டும். நாம் கோயில் மீது இவர் கற்பித்த பிழை களைத் திருத்தி நடப்போம்” என்றார்க்கு, “அவ்வாறு தாம் செய்ய ஆயத்தம்” என்றும், “அவர்கள் சிவாகம முறைப்படி கோயிலை நடத்தட்டும்” என்றும் நாவலர் குறித்துள்ளமையை நோக்குகையில் அவரது கண்டன நோக்கத்தின் பரிசுத்தம் நன்கு புலப்படும்.

இவ்வாறு அவர் எடுத்துரைத்த பின்னரும் கோயில் முறைமைகள் மாற்றப்படவில்லை. கோயில் முதலாளியாகிய கந்தைய மாப்பாணரும் திருந்தியபாடில்லை. சிற்றினங்கள் சேர்ந்து அவர் கெட்டுக்கொண்டிருந்தார். தம் நன்பர்களின் தூண்டுதலால் நாவலர்மீது பகையையும் வளர்த்தார்.

அவர் நாவலர் இருந்த மஜை வழியாகத் தாசி ஒருத் தியின் வீடு சென்று திரும்புவது வழக்கம். இச்செயலைக் கண்டிக்கும் நாவலர்க்குப் பாடம் கற்பிக்க விரும்பி அதி காலைப் பொழுதில் குடையும், மிதியடியும், சிறு துண்டும், பிரம்புமாய்த் தெருவழியாகச் செல்பவர், நாவலரது வீடு சமீபித்ததும் தம்மை மறந்து உடல் நடுங்க, உள்மொடுங்க, மிதியடியையும் கழற்றிக் கையிலே கொண்டு அடக்க ஒடுக்

கமாய் நடப்பாராம்! நாவலரின் ஆளுமையும், மலையளைய ஒழுக்க நெறியும் இருந்த வகை அது! மாப்பாணர், நாவலரின் வீட்டு வழியாய்ச் செல்கையில் அடையும் உணர்ச் சிக்ளோப் பண்டிதமணி சி. கணபதி பிள்ளை தமக்கே உரிய வகையில் “நீங்களோருக்கால் போய்ப் பாருங்கள்” என்ற தமது கட்டுரை ஒன்றில் பின்வருமாறு சுவைபடக் கூறுகின்றார் —

“மாப்பாணர் சந்திக்கு வந்ததும், மார்பிலே உத்தீயம், தோளிலே சிறு துண்டு, — கால்களிலே சோடு — கையிலே பிரம்பு — மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்ற உறுப்புக்கள் — எல்லாம் ஓருமுறை சரிபார்த்து, தாழுந் தாம் தானே என்றுகூட நிச்சயம் பண்ணுவார். இதற் கிடையில் மாப்பாணர் ஒரு சிறிதுந் தாமதிக்கவில்லை; வழக்கம்போல நடந்துகொண்டு போகிறார்; “ஏன் தாமதிக்க வேண்டும்!” என்று வைத்துக்கொண்டு அவருடைய மனமும் கில தீர்மானங்கள் பண்ணும்; “நாவலரென்றால் நமக்கென்ன! போகிற வருகிற தெருக்களில் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள்; நிற்கிறார்கள்; அவர்களுக்கெல்லாமா நாம் சலாம் போடுகின்றோம்! நாவலர் இருந்தால் இருந்திட்டுப் போகட்டும்; நம்முடைய கண்களுக்கு அங்கே என்ன அலுவல்! கொஞ்சம்— அந்த இடத்தில்— கெதியாய்ப் போய்வுடுவோம்; ஆனால் எவ்வித மரியாதை யும்...” என்று இன்னுமெத்தனையோ தீர்மானங்கள்; எல்லாம் அரைகுறை. அந்தப் பொல்லாத வீடு வந்துவிட்டது!

அதே விழுந்தை, குறித்த தாழ்வாரம். ஏதோ ஓர் உருவம், தெரிந்தும் தெரியாமலும் தோன்றுகின்றது; ஆசாட்டம். மாப்பாணருடைய வலக்கண் — அதிலும் கடைக்கண் பருதி — தனக்குரிய தீர்மானத்தின் பங்கைப் போக்கடித்துவிட்டது. அவ்வளவுதான்.

மாப்பாணருடைய மூக்கு நுனி — கண்ணி மைகள் ஓவ்வொன்றும் — உரோமத் துவாரங்கள் — சர்வாங்கமும்

நாருயிரம் நாவலர்கள் தோன்றுவிட்டார்கள். “பார்க்கு மிடமெங்கும் பரமன்கா ணம்மாஜை” என்றவருக்கு இப்படி யொரு நிலை வந்திருக்கலாம் போலும். இது கிடக்க, மாப்பாணருக்கு மார்பு டக்கு, டக்கு என்கிறது. அவர் அந்த இடத்திற்கென்று பண்ணி வைத்த வேகம், கண வீலே நடக்கிற, ஓடுகிற வேகமாய்ப் போய்விட்டது. அவருடைய கால்களுக்கே அவை என்ன செய்கின்றனவென்று தெரியவில்லை. ஒரு நடுக்கம்; நல்ல வேளை, எதிர்வளவு வேலி பலமான வேலி; எல்லை வரைக்குங் கால்கள் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டன. அங்கவஸ்திரம் எப்படியோ அரைக்கு வந்துவிட்டது. சிறு துண்டும் எங்கேயோ போய்விட்டது. வலக் கையினிருந்த பிரம்பு இடக்கைக்கு மாறுவிட்டது. வழக்கமான ஆட்டம் — அசைவு — ஒன்று மில்லாமல் அது செத்துக் கிடக்கின்றது. கையிலே விளங்குகிற பிரம்புக்கும், கால்களிலே தேய்கிற சோடுகளுக்கும் என்ன தொடர்போ, ஒன்று கூடி ஒரு கையில் இருக்கின்றன கால்களிலே கிடந்த சோடு கைக்கு எப்படி வந்தது? “பிரம்பும்! — சோடும்!” இவற்றைத் தொலைத்து விடலாமோ என்று கூட அந்தக் கை யோசிக்கின்றது.

நல்ல குளிர்; தூரதீர்ஷ்டமாய் மழையில்லை. அப்படி யிருந்தும் மாப்பாணர் அப்பியங்க ஸ்நானஞ் செய்துவிட்டார் — அவ்வளவு வியர்வை. களையென்றால் ஒரு புதுக் களை. திசைமாருடையக் கடந்தபோதுகூட இப்படியொரு களை மாப்பாணருக்குண்டாகவில்லை. தூரமும் இவ்வளவு தூரமாய் அந்தக் காடு தோன்றவில்லை. ஏன், நேரமுங்கூட அப்படித்தான். இந்த நாடகம் நடந்து முடிந்தது ஓரே ஒரு நிமிடம். ஆனால் மாப்பாணருக்கு அப்படி யில்லை. ஒரு பிறப்பு — அஃதாவது ஒரு பிறவியெடுத்த காலம்.”

‘நிலையில் திரியாது அடங்கியான் தோற்றம் மலையினும் மாணப்பெரிது’

என்னும் திருக்குறள் வாக்கு நாவலர்க்கென்றே அமைந்ததோ என்று சிந்திக்கத் தோன்றுமாறு, இவ்விவ

ரணம் அமைந்திருக்கக் காணலாம். இதுவே நாவலரின் சக்தி! இதுவே அவரின் புருஷத்துவம்!

பிறர்க்காக இரங்குவதும், ஆபத்து என்றதும் முன் னணிக்கோடி வந்து உதவிபுரியத் துடித்து நிற்றலும். நாவலரின் இரத்தத்தோடினைந்த அரிய பண்புகள் என்பதற்கும் அவரின் வாழ்க்கையிலே சான்றுகள் காணக்கிடக் கின்றன. அவற்றுள் மூன்றினை ஸ்ரீமத். த. கைலாசபிள்ளையின் கூற்றிலே காண்போம்.

“தம்மை வந்து அடைக்கலம் புகுந்தவர்களைக் காப்பதும், தாங்கள் செய்த குற்றத்தை அறிந்து பச்சாத்தாபப் பட்டுத் தம்மை வந்து காட்டும் வேண்டியவர்களைக் காப்பதும் இவருக்குரிய விசேட குணங்களாம். இவர் ஒரு நாள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, தவசிப்பிள்ளையொருவன் பைத்தியத்தினாலே சாதத்தை அள்ளி இவருடைய இலையில் ஏறிந்து விட்டான். அதற்காக அவன் மேற் கோபங்கொள்ள து பொறுத்துக்கொண்டனர்.

ஒரு தைச் சங்கிராந்தியில் யாழ்ப்பாண வித்தியா சாலையில் இவர் இருக்கும்போது, அவர்க்குச் சிறிது தூரத்திலுள்ள வீட்டில் நெருப்புப் பற்றியது; அப்போது எவ்வழியாற் போன்றென்று ஒருவருக்குந் தெரியாமற் சட்டென்று போய் மற்றவர்களோடு தாழும் ஒருவராய் நின்று கூரையைப் பிடுங்கி நெருப்பை அவித்தார்.

இவருடைய மாணுக்கரொருவருக்கு வைசூரி நோயுண்டான் போது, பலர் தடுக்கவுங் கேளாது தளியே அவர் வீட்டுக்குப் போய்ப் பார்த்து வந்தார். மற்றொரு மாணுக்கராகிய சுப்பிரமணியபிள்ளை என்பவர் நிருவாணத்தைக் கெற்று இவரிடத்தே ஞானசாத்திரங்கள் படிக்க வேண்டுமென்று விண்ணப்பங் செய்து மிக்க அன்பு காட்டி நடந்தமையால், அவருக்கு நோயுண்டான்போது அடிக்கடி போய்ப் பார்த்து வந்தார்; வைத்தியஞ் செய்வித்தார்.

அவரிறந்தபோது அவரது அந்தியக் கிரியை களைத் தாழும் உடனிருந்து செய்வித்தார். அவருடைய சரித் தீர்த்தை ஒரு சிறு புத்தகமாக எழுதினார். அவருடைய பிள்ளையை வித்தியா சாலையிற் படிக்கச் செய்தார். இப்படிப் பல காரியங்களை இவர் தம்மை நம்பின அநேக ருக்குச் செய்திருக்கின்றார். இவற்றால் இவருடைய இரக்கம் என்னும் குணம் நன்றாக வெளிப்படுகின்றது. சிலர் பொருட்டுக் கண்ணீர் விட்டமுத்தையும் பார்த்திருக்கின்றோம்.”

நாவலரின் அஞ்சாமை, நேர்மை, வீரம், சத்தியத்தின் மீது நிலைத்த நாட்டம் முதலான உயர் பண்புகளை அருட்பா சம்பந்தமாக அவர் நடாத்திய வழக்குகளாலும், தில்லையில் வாழ் தீவிதர்களோடு நடாத்திய நீதிமன்ற, விவாதப் போர்களாலும் நாம் நன்கறியலாம். இவற்றின் விவரங்களைப் பண்டிதமன்றி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் ‘நாவலர்’ என்ற நூல் எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. வரலாற்றுதாரங்களோடும், பிற நூலாதாரங்களோடும் அந்தால் எழுதப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது. ‘கதியிழக்கினும் கட்டுரை இழக்கிலாக்’ கருணைவள்ளல் எம் நாவலர் பெருந்தகை என்னும் உண்மையை அந்தாலே வாசிப்பவர் அடைவர் என்பது உறுதி.

1938 ஆம் ஆண்டில் ‘நாவலர் நினைவுமலர்’ ஒன்று ஈழகேசரி அதிபதி நா. பொன்னையா அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது. இன்றைய கிளிநொச்சிப் பாரானுமன்ற உறுப்பினர் பண்டிதர். கா. பொ. இரத்தினம் அவர்கள் அந் நினைவு மஸர் ஆசிரியாவர். நாவலர் பெருமானைப் பற்றிய அரிய பல செய்திகள் அதன்கண் உள்ளன. ‘நாவலரிடத்து விளங்கிய குணங்கள்’ என்ற தலைப்பில் ஸ்ரீமத் அம்பலவாணி சுவாமிகள் அம் மஸரிலே அறுபத்து மூன்று குணங்களை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். ‘இவை முதலாக நூலும் மகாத்துமாக்களும் கொண்டாடிய குணங்களாம்’ என்று அவர் குறித்துக் காட்டுவனவற்றுள் மாதிரிக்காகப் பதினைந்தை மாத்திரம் இங்குத் தருகின்றேன்,

1. ஈசுரபக்தி.
2. ஜீவகாருண்ணியம்.
3. பிர்மஜ்ஞானம் (மெய்யுணர்வு)
4. கொடை (ஓளதார்வம்)
5. அடைந்தவர்களைக் காத்தல் (ஆசிருதசம்ரட்சனம்)
6. பழியஞ்சல் (லோகோபவாதபயம்)
7. துணிவு (நிர்ப்பயத்வம்)
8. சத்தியவிரதம்.
9. யானென்பதில்லாமை (நிகங்காரத்வம்)
10. எனதென்பதில்லாமை (நிர்மமத்வம்)
11. ஆசையின்மை (நிஸ்பிருஹத்வம்)
12. கௌரவம்.
13. நேர்மை (ஆர்ஜவம்)
14. அசையாமை (அசஸத்வம்)
15. ஆசாரசீலத்வம்.

திருநெல்வேலி, ஸ்ரீகாயரோகண சுவாமி சந்திதானம் பிரம்மநீ சி. சதாசிவக் குருக்கள் அவர்கள்,

‘உத்தமோத்தமன்’

என்று நாவலரைக் குறித்த திலும் உயர்ந்ததொரு வார்த்தை கிடைக்கும்வரை ஈழத்தவராகிய நாமெல்லாம் அவரை,

‘உத்தமோத்தமன்’

என்றே அழைப்போம்.

நாவலரை ஏத்திய நல்லோர்கள்

“உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார் உள்ளத்துள் எல்லாம்சளன்.”

— திருக்குறள்;

நாவலர் பசக்கஞக்குச் செய்யுந் தொண்டையும் பதி தொண்டாகவே கருதி வாழ்ந்தவர். எனவே, தம் தொண்டுகளை எவரும் புகழ்வதை அவர் விரும்பியதில்லை. “இன்ன கூட்டத்தில் இன்னவாறு பேசினேன். அவை யோர் இன்னவாறு புகழ் ந்தனர். இத்தனை நூல்கள் எழுதினேன். ஆன்றேர்கள் இவ்வாறு சிறப்புப் பாயிரஞ் செய்தனர்” என்று கணக்கு வைக்கும் அறக்கணக்கர் அவர் அல்லர். ஆயினும் புகழ் அவரை நாடி வந்து, அவர் ஏவல் கேட்டு நின்றது. தமரும் பிறரும் மாத்திரமன்றிப் பகைவரும் அவரைப் பரவினர். புரோட்டஸ் தாந்து மத்தைத் தாபித்த மாட்டின் ஓதர் போன்று சைவத்தைப் புனருத்தாரணம் செய்த ஒதர் என்று *Ceylon Patriot என்ற பத்திரிகையில், நிருபர் ஓருவர் நாவலரைப் புகழ் ந்துள்ளார்.

நாவலர் வண்ணை வைத்தியேஸ்வரன் கோவிலிலே பிரசங்கம் செய்யத் தொடங்கிய விமரிசனையை விளக்கிவிட்டு அவரின் சிறப்புக்களை Hindu Pastors என்ற தலைப்பில் அமைந்த கிறிஸ்தவ நூல் ஒன்று பின்வருமாறு குறிப் பிடுகின்றது : “பிரதம பேச்சாளர்களாகிய இருவரும் எமது யாழ்ப்பாணப் பாடசாலையில் வெளி மாணவராயிருந்து கல்வி கற்றேர். அவர்களுள் முதல்வரும் அடிக்கடி உரையாற்றுபவரும் ஆறுமுகநாவலராவார். அவர்

* February 1870 இல் Mofussil Guardian இலிருந்து Ceylon Patriot இல் மறுபிரசரம் பண்ணப்பட்டது;

எல்லா இயக்கங்களிலும் முதன்மை பெறும் மேதை. மற்றவர் அவரின் நண்பர் கார்த்திகேச ஜயர். முன்னவர் வேளாண் குடித்தோன்றல், கவர்ச்சி வாய்ந்த தோற்ற முடையவர். விவேகி; கற்குந்திற்றும் தனிமையை நாடும் இயல்பும், பாவநெறியறியா ஒழுக்கமும், இந்து சாஸ்திரங்களிலும் கூடிய கிறிஸ்தவ சாஸ்திர அறிவும். நீண்ட காலமாய் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து செல்வதாகிய நட்போடு கூடிய திரு. பேர்சிவலின் பெறுதற்கரிய துணையுமாய் வடிவபெற்றிலங்குபவராவார்."

இத்தகைய ஒருவரை அவர் திறனறிந்து போற்றும் நல்லூன்ளம் வந். பிற்றர் பேர்சிவலுக்கு அமைந்து கிடந்தது. எங்குக் கண்டாலும் மரியாதையோடு எழுந்து நின்று வணக்கம் செலுத்தி நாவலரைப் போற்றுபவராய்ப் பேர்சிவல் துரை விளங்கி வந்தார். அவர் நாவலரைக் குரு என்றே குறிப்பது வழக்கம்.

“அறுசமயத் தலைவராய் நின்றவருக் கன்பராய்
மறுசமயச் சாக்கியர்தம் வடிவினால் வருந்தொன்டார்”

என்று சேக்கிழார் பெருமான் சாக்கிய நாயனர்பற்றிக் குறிப்பது, வந். பேர்சிவல் அவர்களுக்கும் பொருந்து வதே. நாவலர் பெருமான், “கிறிஸ்தவருள்ளும் சாக்கிய நாயனர் போன்றுர் உளர்” எனக் குறிப்பது, இவரையே, என்று பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிளை கூறுவதும் நோக்கத்தக்கது. பேர்சிவலுக்கும் நாவலருக்குமிருந்த அன்புப் பிளைப்பிளை 1855 ஆம் ஆண்டின் உவெஸ்லி யன் மிஷன் அறிக்கை (பக்: 20) நன்கு காட்டும். தமிழகத்திலே சைவசமயக் காவலர்களாயும், செந்தமிழின் புரவலர்களாயும் மடாதிபதிகள் அன்றும் விளங்கினர்; இன்றும் விளங்குகின்றனர். இவர்களுள் தலையாயவர் திருவாவடுதுறை மடாதிபதிகள். நாவலர் காலத்தில் உபய சந்திதானங்களாய் விளங்கிய இருவரும் நாவலர்க்குப் பெருமதிப்பு அளித்து வந்தனர். அவர்களே ஆறுமுகவரை அறிந்து நாவலர்ப் பட்டம் வழங்கியவர்கள். திருவாவடு

துறை மடத்துப் பண்டார சந்திதிகள் நாவலரை எவ்வாறு மதித்தனர் என்பதற்குப் பின்வரும் நிகழ்ச்சியே தக்க சான்றாகும். இஃது 1938 இல் வெளியான நாவலர் நினைவு மலரிலே தரப்பட்டுள்ளது:

“நாவலரவர்கள் ஒருமுறை திருவாவடுதுறை மடத்தில் தங்கியிருக்கும்போது தாம் அச்சிட எழுதி வைத்திருந்த சில நூல்களை ஒத்துப் பார்ப்பதற்காக அங்குள்ள நாலு ஏட்டுப் புத்தகங்கள் தமக்கு வேண்டுமென்று சந்திதானத்திடம் கேட்டிருந்தார்கள். பின் அவர்கள் புறப்படும்போது சந்திதானம் அப் புத்தகங்களை எடுப்பித்து நாவலரவர்கள் முன் வைப்பித்துவிட்டு அவற்றுளொன்றைத் தான் பின் எடுத்து வைத்துக்கொண்டது. நாவலரவர்கள் முறைப்படி நமஸ்காரஞ் செய்து விடைபெற்றுக், கொண்டு மற்ற மூன்று புத்தகங்களையுமெடுத்துக் கொண்டு சிறிது தூரம் போன்னின் சந்திதானம், ‘இப் புத்தகத்தை விட்டு வீட்டமர்கள்’ என்று திருவாய் மலர்ந்து கொண்டு போய்க் கொடுத்தது. எவருக்கும் எழுந்து மரியாதை செய்யும் வழக்கம் மடத்துச் சம்பிரதாயமாயில்லாமையால் இப்படியோருபாயஞ் செய்தது.”

இக் காலத்தில் திருவாவடுதுறை ஆதீன மகாவித்து வானுய் விளங்கியவர் திருசிரபுரம் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள். அவர் செய்யுள்களை விரைந்து இயற்றும் ஆற்றல் கைவரப் பெற்றவர். பல தல புராணங்கள் பாடியவர். சேக்கிழார் பிள்ளைத் தமிழிலே பிள்ளையவர்களின் பத்தித் திறமும் கவித்துவ ஆற்றலும் நன்கு புலப்படுகின்றன. மடத்திலே இருந்து பல மாணவர்களுக்குத் தமிழ்கற்பித்த இப்பெரும் புலவர் நாவலர்க்கு இனிய நண்பர். நாவலரின் நூல்களுக்கு இவர் சிறப்புப் பாயிரங்கள் வழங்கியுள்ளார். திருக்குறள் பரிமேஸழகருடைய நாவலர் பதிப்பித்த காலை இவர் வழங்கிய சிறப்புப் பாயிரம் பின்வருமாறு:

“மன்னுபெரும் தமிழ்ப்பாடை யிலக்கணமும்
இலக்கியமும் வரம்பு கண்டோன்
பன்னுசிவ புராணங்கள் பலதெரிந்தோன்
சிவாகமநூற் பரவை மூழ்கி
யுன் நுமநு முதியெனும் விலைவரம்பி
லாமனிகை யுறக்கொண் டுள்ளான்
இன் நுநய முனர்த்தினனுய்ச் சைவமெனும்
பயிர்வளர்க்கும் எழிலீ போல்வான்
நீடுபுகழ் திருக்கேதேச் சரந்திருக்கோ
ஞைசையிந் நிலமா நின்ற
நாடுபுகழ் தலம்பொலையாழ்ப் பாணத்து
நல்லூர்வாழ் நகராக் கொண்டோன்
நேடுபுக முருவமைந்த கந்தவேள்
தவத்துதித்த செல்வன் யாரும்
பாடுபுக மாறுமுக நாவலனில்வா
ரச்சிற் பதிப்பித் தானே.”

பிள்ளையவர்களின் மாணுக்கர்களுள் அயாகராயச் செட்டியாரும் ஓருவர். இவர் கும்பகோணம் கல்லூரியிலே தமிழ்ப் பண்டிதராய் இருந்தவர். தமிழும் சைவமும் நன்கு கற்றுத் தேர்ந்த அறிவாளி. துணிவும் வீரமும் நேர்மைப் போக்கும் தமிழ் மரபினைப் பேணும் சான்றுண்மையும் பூண்ட இப்பெரியார், நாவலர்க்குக் கொடுத்த சாற்றுகளி கள் நாவலரின் அறிவாற்றலை நன்கு புலப்படுத்துவனவா கும்.

திருவாங்கூரிலே நீதிபதியாய்க் கடமையாற்றியவரும் தமிழார்வமும் புலமையும் வாய்ந்தவரும் யாழ்ப்பாண வர்சரு மாகிய ராவ்பகதூர் சி. வெ. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் நாவலரிலே மாருத பத்தி பூண்டோர். ‘நல்லை நகராறுமுக நாவலர் பிறந்திலரேல்’ என்று தொடங்கும் இவரது வெண்பா மிகப் பிரசித்தமானது.

தகைசேர் தமிழ்க்குத் தனிமுதல் வன்கந்த வேன்குமரன் நகுவேல் தலமிசை யான்புல வோன்குரு நல்லையறு முகநா வலனுர்க் கிணியான் புகழ்மொய்ம்ப ஸிம்பர் இகல்குர் மதப்பகை செற்றீச னாரை கெய்தினனே.

எனும் பாடலும் நாவலர் சிவபதம் அடைந்த காலை இவராலே பாடப்பட்டது.

உடுப்பிடிச் சிவசம்புப் புலவர், நீர்வேலிச் சங்கர பண்டிதர், யாழ்ப்பாணம் பூ. முருகேச பண்டிதர் முதலா னேர் நாவலரின் சமகாலத்தவர். இவர்களுள் சிவசம்புப் புலவர் நாவலரோடு கற்ற சகபாடி. இம் மூவரும் அக்காலத்திலே விளங்கிய வித்தியாசாகரங்கள்.

அந்தமில் இன்பத் தமுதமா மழைநிகர்
மெய்யுப தேசம் விளங்கிட விரித்துரை
செய்திடும் படுதர் தேசிக சிகாமனி
மஹாதிகழ் பிரணவ மன்ன
முறைதிகழ் ஆறுமுகநா வலனே.

என்று சங்கர பண்டிதரும்,

ஆரிருந்தென் ஆர்சிறந்தென் ஆறுமுக நாவலன் போல்
ஆரிருந்து போதிப்பர் ஜயையோ—வாரணித்து
தேக்குமதிச் செஞ்சடிதை தேவுருவு கொண்டாறும்
வாக்கவளைப் போல வரா.

ஆறுமுக நாவலனென் ரூ. வெவரை மன்புகொண்டிங்
கேறுமுக மாயெம்மை யேற்றுவந்தார்—ஆறுமுக
நாவலனே இன்னினியே நம்மையொரு நாயென்றும்
பாவணையும் பண்ணார்கள் பார்.

என்று முருகேச பண்டிதரும் கூறுவனவற்றிருந்து அவர்கள் நாவலர்க்கு அளித்து வந்த மதிப்பின் அளவு நன்கு புலனுகின்றது.

வித்துவசிரோமனி பொன்னம்பல பிள்ளை நாவலரின் மருகர்; நன்மாணுக்கருமாவார். இராமாயணம், கந்த

புராணம் முதலாம் நால்களுக்குப் பொருள் விரிப்பதில் அவர்க்கு இனை அன்றும் இல்லை; இன்றும் இல்லை.. எனினும் மனிதர்க்கு இயல்பான சில பலவீனங்கள் அவர்க்கும் இருந்தன. அவர் ஒர் உல்லாச புருஷர். நொத்தாரி சான பொன்னம்பல பிள்ளை ஓரு வழக்கிலே மறியலுக்குப் போக நேர்ந்தது. இவ்வழக்கில் முக்கிய சாட்சி நாவலர். அவரின் சான்றுடையே பொன்னம்பல பிள்ளை என்ற பொன்னையாவை மறியலுக்கு அனுப்பியது. இத்தனைக்கும் நாவலர் தம் மருகரைத் தம் சொந்த மகனை நேசித்து வளர்த்தவர்! நீதியேயன்றி வேற்றியாத பெருமான் உண்மையைச் சொல்லி மருகரை மறியலுக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

மாமனுரின் இச் செயலால் வித்துவ சிரோமணி அவரை வெறுத்தார்ஸ்ர். மாருக அவரின் மதிப்பு நாவலரில் மேலும் உயர்ந்தது. நாவலர் சிவபதமடைந்தபோது அவர் உளம் உருகிக் “கண்ணும் நீராய்” உயிரும் ஓரு கக் கலங்கி நின்று பாடிய பாடல் இது.

அவனருள் வேதா கமங்களின் இரும்பொருள் ஏழையே மையந் திரிபற் றுணர
இனிதீற் றிரட்டி இயம்பும் எந்தாய்
யாமெலாம் நின்னடி யேமெனப் பெற்றும்
பணிகரி குயிலென் றணிபெறு முன்றையும்
புற்றிற் கானின் மாவிற் புகுத்திய
சிற்றிடைப் பணிமுலைத் தோமொழி மடவார்
கண்ணொனுங் காலவேல் எண்ணில் நுழைய
தெஞ்சம் அழிந்த நிலைய மாகிப்
பாடி காவலிற் பட்டுழன் றிட்டனம்.

வித்துவ சிரோமணியின் மாணவராய் இசைபோக்கி யவர்களுள் சபாபதி நாவலர் குறிப்பிடத்தக்கவர். தீரா விடப் பிரகாசிகை முதலான தீந்தமிழ்ப் பறுவல்கள் இவர் தந்தவையோம். நாவலரின் வசன நடைச் சிறப்பிளை

இவர் திறனுய்வு முறையிலே ஆராய்ந்து கூறுவது நோக்கற்குரியது.

“செய்யுண்டை வாய்ந்த நக்கீர் உரைநடையும், விளக்கங் குறைந்த இளம்பூரணமும், கட்டுரைச் சுவை செறிந்த சேஞ் வரையரது இலக்கண நடையும், பொருட் செறிவடைய பேராசிரியர் உரைநடையும், தங் கோள் நிறுத்தும் நச்சினார்க்கினியர் சொன்னடையும் நாவலரவர் களின் வசன நடைகளிலேயே வந்து முடிகின்றன.”

செல்லரித்தும் சிதல்வாய்ப் பட்டும் சீரழிந்த சங்கநூல் களையும், காப்பியங்களையும் பிறவற்றையும் முயன்றெடுத் துப் பிழை களைந்து அச்சிலே பதிப்பித்தவராகிய டாக்டர் சாமிநாதையர், நாவலர் காலத்தில் மிக இலைஞர். தம் ஆசிரியப் பிரானுகிய மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளை சரித்திரத்தில் ஏனே நாவலருக்கு முக்கிய இடந்தர மறந்துபோனார். இச்செயலுக்குக் கழுவாய் தேடுவார் போல நாவலர் நினைவுமலரிலே அவர் ஒரு கட்டுரை வரைந்துள்ளார். அதன் தலையங்கம் “நான் கேட்டபடி” என்பது.

“தமிழ்நாட்டில் எவ்வளவோ நாவலர்கள் இருப்பினும் நாவலரென்று கூறிய மாத்திரத்தில் அச் சொல் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் பூநிலபூநி ஆறுமுகநாவலரையே குறிக்கும். இதற்குக் காரணம் அவர் நாவலர்களுக்குள் சிறந்தவராக விளங்கியமையேயாகும்” என்று அவர் தமது கட்டுரையிலே குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கது.

நாவலரின் சமகாலத்தவராய் விளங்கிய சேர். முத்துக்குமாரசுவாமி, சேர். பொன். இராமநாதன் போன்ற அரசியல் வாதிகளும் அவர்தம் பெருமையைச் சட்ட நிருபண சபையிலே எடுத்து அறிவுறுத்தியிருக்கின்றனர். 1876 அக்டோபர் 19 ஆந் தேதி மேற்கூறிய சபையிலே சேர். முத்துக்குமார சுவாமியவர்கள் கூறியதாவது:—

“அவரே வடக்கில் உள்ள இந்துக்களுள் இந்துவான் ஆறுமுகநாவலர். வாதசிங்கமாகிய கௌரவ அங்கத்தவர் அவர்களையும் (அந்நாள் இராணி நியாயவாதி Hon'ble Mr. R. Cayley) தமது தீற்மையால் அளந்திடவல்ல ஒருசில சுதேசிகளுள் அவரும் ஒருவராவர். அவர்தம் வாழ்நாள் முழுதும் கிறிஸ்தவத்துக் கெதிரான போதனைகளிலும், எழுத்துக்களிலுமே கழிந்தது. அவருக்கென அமைந்த கோட்பாடுகளை அலட்சியம் செய்தல் எனிதான் காரியமன்று.”

சேர். பொன். இராமநாதன் 1884 பெப்ரவரி 11 ஆந்தேதியன்று சட்ட நிருபண சபையில் நாவலரை “மாபெரும் இந்து சீர்திருத்தவாதி” எனக் குறிப்பிட்டார்.

சென்னை உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி உயர்திரு. தி. சதாசிவ ஜயரவர்கள் 1913 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 26 ஆந்தேதி சிதம்பர சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைப் பரிசளிப்பின் போது உரைத்தவை இவை.

“நாவலரைப்போல முன்னும், இப்பொழுதும் தமிழ் வித்துவான்களில்லை. ஒருவேளை இருந்தாலும் அவரைப் போலத் தமிழ்ப் பாடங்கையையும், நல்லொழுக்கத்தையும், சைவசமயத்தையும் வளர்த்து நல்ல தமிழ் வசன நடையில் நால்களை எழுதி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தித் தமிழ் நாட்டாருக்கு உபகராஞ்செய்தவர் வேறொருவருமில்லை. பொருள் வரும்படிக்காகப் பிற்றை வணங்காதவர்களும் அவரைப் போல ஒருவருமில்லை.”

பெருவிவந்த பரசமய வெள்ளாம் நாவலரின் பெருமுயற்சியால், வடிந்துபோன பின்பு தமிழத்திலும் ஈழத்திலும் புதியதோர் ஆபத்து ஏற்படலாயிற்று. அந்தியராட்சியின் காரணமாய்த் தமிழ் மொழி படிப்படியாக நலி வடைந்து வந்தது. ‘பாமராய் விலங்குகளாய் உலகைனத் தும் இகழ்ச்சிசொல்ப் பான்மை கெட்டு நாமமது தமிழ்ரெளக் கொண்டிங்கு’ எம் இனத்தினர் வாழ்வாராயினர்.

எனவே மொழிப்பற்றினை ஏற்படுத்தல் வேண்டும் எனும் ஓர் இயக்கம் எம்மிடையே தோன்றி வளர்ந்தது. இவ்வியக்கத்தால் ஈர்க்கப்பட்டுத் தமிழ் நூல்களைப் புதுப்புதுத் துறைகளிலே ஆங்கிலப் போக்கினைப் பின்பற்றி எழுதும் ஆர்வம் தமிழ்நின்றிடையே கிளர்ந்தெழுந்தது. சுந்தரம் பிள்ளை, குரியநாராயண சாஸ்திரியார், மாழுரம் வேதநாயகம் பிள்ளை, கவாமி வேதாசலம் என்ற மறைமலையிடகள், கதிரவேற்பிள்ளை, நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், விகினியாணசுந்தரனார், பிரான்சிஸ் விங்ஸ்பரி முதலானான் தமிழியக்க காவலராய் நின்று தமிழ் காத்தனர். இவர்கள் யாவரும் நாவலர் பெருமானையே தம் வழிகாட்டியாய்க் கொண்டனர் என்பது வெள்ளிடமல்ல. நாவலர் நினைவு மலரிலே இவர்களுட் பலரதும் கட்டுரைகள் உள்ளன. அவை யாவும் நாவலர் புகழ்பாடு நிற்கின்றன.

ஆனால் காலச் செலவில் மொழியினின்றும் சமயத்தைப் பிரித்துக் கானுகின்ற ஒரு நிலை இருபதாம் நூற்றுண்டின் இரண்டாந் தலைமுறையினர்க்கு ஏற்பட்டபொழுது, ஆறுமுக நாவலர் போன்ற பெயோர்களின் சாதனைகள் பொய்யாய்ப் பழங்குடையாய் அவர்களுக்குத் தோற்றின. இந்நிலையிலே, ‘நாவலர் தமிழுக்கு என்ன செய்தார்?’ என்று கேட்கும் விந்தையான கேள்வி ஒன்றும் எழுந்த தில் வியப்பில்லை.

ஆனால் அந்த வியப்பு வியப்பாகவே நின்று எமது இலக்கிய, சமய வரலாற்றினைப் பாதிக்க நாம் இடமளித்தல் கூடாது. இன்று விழிப்புற்றுவிட்ட ஈழத்துச் சைவத் தமிழுலகு, நாவலரின் வழியினத் தமிழ்க்கரும் நல்லுலகிற்கு எடுத்துக்காட்டும் கலங்கரை விளக்காய் அமைதல் வேண்டும். இதுவே சைவத் தமிழரது எதிர்பார்ப்பாகும்.

திருமி குந்ததமிழ் செழுமை கொண்டசிவ
மருவி நின்றமத மென்பன
சீழிந்து புழு பேரொழிந்து கெடு
நாளில் வந்தசிவ மாமணி

மரும ஸிந்தபல வுரைந வின்றுகொடு
மடமொ மிந்தறிவு விரிவுகொள்
வளமி ஸங்குபல பனுவல் கண்டுநமர்
வளர நன்றுசெயு மொழிமணி
உருகு மன்புசெறி யரிய தொண்டரிசை
யுலகு நின்றேநிர மிகழுயன்
நுதவு நல்லைமணி விழுதி கண்டியணி
யுடைய மாணிதுணி ஏறுமணி
உருவு கண்டரிய புலவ ரும்பரசி
யுயர்வு தந்திடு சிகாமணி
ஒது மாறுமுக நாவ லாதிபதி
ஒவிகொள் பாதமலர் பணிவுமே.

(முதுதமிழ்ப் புலவர், பண்டிதர் மு. நல்லதம்பி)

“.....இக் குறியிட்டிலக்கணமெல்லாம் வசன நடை கைவந்த வள்ளாகிய ஸ்ரீலஹ்ரீ ஆறுமுக நாவலரவர்களாலே முன்னரே மேற்கொண்டு வழங்கப்பட்டுள்ளன.”

தமிழறிஞர் வி. கோ. குரியநாராயண சாஸ்திரியார் “சைவசமயமும் தமிழும் தழைத்தோங்க வேண்டுமென்பதே இவரது பெருநோக்கம். இதன் பொருட்டுத் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் இடைவிடாது உழைத்து வந்தார்கள். பிற சமயத்தார்களோடு சொற்போர் ஒரு பால் நிகழ்த்தி வந்தார்கள். ஒருபால் சமய சாஸ்திர பரிசீலனை செய்து வந்தார்கள்.

ஒருபால் தமிழிலக்கிய விலக்கணங்களைப் பரிசோதித்து வெளியிட்டு வந்தார்கள். ஒருபால் போதாகசிரியராயி ருந்து சமய நூல்களையும், தமிழ் நூல்களையும் மாணவர்களுக்கு ஆர்வம் பிறக்கக் கற்பித்து வந்தார்கள். தமது நோக்கம் இனிது நிறைவேறுதற் பொருட்டுக் கலாசாலை

களை நிறுவினார்கள். தமது இறுதிக் காலத்திலே தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகமொன்று நிறுவுதற்குப் பெரிதும் முயன்று வந்தார்கள்.”

பேராசிரியர்
எஸ். கவயாபுரிப்பின்ஜோ

“யாழ்ப்பாண நல்லூர் ஆறுமுக நாவலரவர்கள் ஓர் அவதார புருஷர். இடையிருட்கடைக் காலத்தில் விடியு முன் விசம்பில் விளங்கும் வெள்ளிபோலத் தமிழகத்தில் தளரும் சைவமும் தமிழும் தழை, அவ்விரண்டிற்கும் புத்துயிர் வழங்கப் பிறந்த வள்ளலாவர். முன்னே பல காலங்களிலும் தமிழகத்திலிருந்து தான் பெற்ற சில சிறு நன்மைகளை வட்டியுடன் பெருக்கி, ஒரு காலத்து ஒரு முக மாகப் பழங்கடனைத் தீர்த்து, என்றுந் தீர்க்கொண்டவாறு தமிழகத்தை ஈழநாட்டுக்குக் கடமைப்படுத்திய பேருபகாரி. நாவலரென்றால் அது மிகையாகாது.”

நாவலர், பேராசிரியர்,
சோமசுந்தர பாரதி

“நாவலர் ஓர் அறிஞரும், நாலாசிரியருமாவர்; ஆசிரியரும் போதகருமாவர், வழி காட்டியும் சீர்திருத்தவாதி யுமாவர். ஆற்றல் வாய்ந்த மேதையும் அயரா உழைப் பாளியுமாவர். அவர் தமிழை நேசித்தவர். சைவத்தை நேசித்தவர். இறைவனில் அன்பு செய்தவர். அவரைப் போன்ற வேரெருவரைத் தமிழ்நாடு பல நூற்றுண்டுகள் கண்டதில்லை.”

சைவப்பெரியர்
ச. சிவபாதசுந்தரம்

“யாழ்ப்பாணத்திற்குப் பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் மேனுட்டார் வந்து சேர்ந்தபொழுது இங்கு மக்களுக்குத் தமிழ் மொழியில் எழுதும் வழக்கம் குறை வாயிருந்ததென்றனர். படித்தவருட்கூட வசனம் எழுதும் வழக்கம் அவ்வளவு முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கவில்லை.

அவர் ஒருவரோடொருவர் சீட்டுக்கள் மூலம் தொடர்பு வைக்க நேரிடின் பாட்டுக்களாலேயே தம் கருத்துக்களை எழுதியதுப்புவர். அதனால் படித்தவருட் கூட வசனத்தில் எழுதும் முறை பெருவழக்காக இருந்திருக்கவில்லை. ஆனால், மேனூட்டுக் கல்வி முறை வந்ததன் பயனால் வசனம் எழுதும் வழக்கம் நாட்டிற் பெரிதும் பரவியது. பின்னர் யாழ்ப் பாணத்தில் ஆறுமுகநாவலர் போன்ற வசன நடையைக் கையாளுவதில் வஸ்லாளரான பெரியாரின் முயற்சியாலும், இவ்விருபதாம் நாற்றுண்டுக் கல்வி முறையினாலும் வசன மெழுதும் வழக்கம் பெருவழக்கமாக வந்துவிட்டது.”

பேராசிரியர்
க. கணபதிப்பிள்ளை

நாவலர்க்கு நாம் செய்யும் நன்றி

கந்தவேள் செய்தவம்போற் கானுந் தவமுமவன் கைந்தன நாவலன்போன் கைந்தார்களுஞ் —

செந்தமிழில்
வஸ்லவர்க் என்னவன்போல் வந்திடுவ தம்முலகில்
இல்லையில்லை இல்லை இனி.

— யாழ்ப்பாணம் டு. முருகேசபண்டிதர்:

திரு. கைலாசபதிப்பிள்ளை “நாவலரைப் போல நமக்கு, ஆள் இல்லை.” என ஓரிடத்திலே குறித்துள்ளார். அஃது உண்மையே. நாவலர் ஜம்பத்தேஹாண்டுகளே இவ்வுலகில் வாழ்ந்தார். ஆனால், மற்றவர்களால் நாறுண்டுகளிற் கூடச் செய்து முடிக்கவியலாத பணிகளை அவர் தமது குறுகிய வாழ்க்கைக் காலத்திலே செய்து முடித்துவிட்டார். அயரா உழைப்பினரான அவரை நோக்கி வந்த இடுக்கண்களே இடுக்கப்பட்டன. அவர் அவற்றைக் கடந்து வெற்றி வாகை சூடி விளங்கினார். நாவலரைப் போல ஒருவர் இனி எம்மிடை வருதல் அரிதினும் அரிது.

அவருக்கு நன் மானுக்கர் பலர் இருந்தனர். வித்துவசிரோமனி பொன்னம்பலபிள்ளை அவரின் மானுக்கர் மாத்திரமன்றி மருகருமாவர். மற்றும் மா. வைத்தியலிங்கபிள்ளை, பிற்காலத்தில் திரு.சதாசிவபிள்ளை, காசிவாசி செந்திநாதையர், ஆறுமுகத் தம்பிரான் சுவாமிகள், ஸ்ரீமத்.த. கைலாசபிள்ளை முதலானாரும் நாவலரிடம் கற்றுத் தேர்ந்தவர்களே. சன்னகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவரும் அவரிடம் பாடங் கேட்டதுண்டு. இவர்களின் வழியில் ஒரு மாணவபரம்பரை ஈழத்திலும், தமிழகத்திலும் உருவாயிற்று. அந்தப் பரம்பரையில், காலஞ்சென்ற வித்துவசிரோமனி

சி. கணேசையர், சதாவதானம் கு. கதிரைவேற்பிள்ளை யாகி யோர் குறிப்பிடத்தகுந்தவர்கள். இவர்களின் வரிசையில் இன்றும் எம்மிடை வாழ்ந்திருப்போர் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும், மட்டக்களப்புப் புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளையவர்களுமாவர்.

எனினும், நாவலர்க்குப் பின்பு நமக்கு அவர் போல ஓர் ஆள் இன்றுவரை கிடைக்கவில்லை. அவருக்கிருந்த அஞ்சாமை, நேர்மை, தியாக உணர்வு, அறிவாற்றல்கள், தன்னலமறுப்பு முதலியவற்றிற்கு ஈடு காண்பது இயலாத காரியமாகும். தமது பல நிறப்பட்ட யணிகளாலும், பண் பாலும் அவர் தனித்தே நிற்கிறார். அவர் போன்ற பெருமக்கள் ஒரு சமூகத்தில் அடிக்கடி தோன்றுவதில்லை.

இத்தகைய பெரியார்களுக்கு நாம் நிறுவத் தகுந்த மிக்குயர்ந்த நிலையும், ஆற்றக் கூடிய நன்றிக்கடனும் அவர்களின் உபதேசங்களின்படி ஒழுகுதலேயாகும்; அவர்கள் ஆற்றுப்படுத்திய வழியிலே தயங்காது நடத்தலேயாகும்; அவர்கள் கண்ட கணவுகள் நன்வாக அல்லும் பகலும் அயராது உழைத்தலேயாகும்.

நாவலர் இறையடி சேர்ந்து தொண்ணாருண்டுகளாகின்றன. இக் காலப் பிரிவில் எமது சமூகத்தில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்கள் மிகப்பல. கூத்துக்களாலும், கோயிற்றிருவிழாக்களாலும் மாத்திரமே அக்கால இளைஞர்கள் கெட்டழிந்தனர். இன்றே திரைப்படங்கள், ஆபாசப் பத்திரிகைகள், உணவு விடுதிகள், இரவுக் களியாட்டகங்கள் முதலிய பல வேறு திசைகளிலும் இளைஞர்களின் கவனம் திருப்பப்படுகின்றது. இவற்றால் அவர்களின் உடல், உளவளர்ச்சிகள் பாதிக்கப்பட்டுப் பலமற்ற, வர்களுமறையற்ற, ஒழுங்கற்ற இளம் சமூகாயம் ஒன்று உருவாகும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

இந்த ஆபத்துக்களிலும் பயங்கரமானதோர் ஆபத்து ஆன்மிகத் துறையிலே இன்று ஏற்பட்டு வருகின்றது.

குறிக்கோள்களற்றதும், உலகியலிலே சிக்கித் தடம் புரள் வதுமான கல் விக்கே க முக்கியத்துவமளிக்கப்படுவதால் உலோகாயத் சிந்தனைகள் பரவலாக எழுந்தவண்ணமிருக்கின்றன. “இந்தச் சரீரத்தை இறைவன் எமக்கு அருளி யது தன்னை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறுதற்பொருட் டேயாம்” என்று நாவலர் வகுத்த குறிக்கோளுக்கு முற்றிலும் முரணானதாகும் இது. இதனால் விளையும் கேடுகளை நாம் கண்கூடாய்க் கண்டுவருகின்றோம்.

இறையருளை மறந்த நெஞ்சத்திலே அமைதி ஏற்படாது. இறைவளை மறுக்கும் மூளையிலே தெளிவு பிறத்தல் இயலாது. சமய நெறிகளைக் காற்றிலே பறக்கவிடும் சமுதாயத்திலே உத்தம குடிமக்கள் தோன்றுதல் இயலாது. எனவே, நாவலர்க்குச் சிலைகண்டு மகிழ்வும், பெருமிதமும் அடையும் நாம் அவரின் நூல்களைக் கற்று, கற்றுங்கொழுகி எமது இளைய பரம்பரையினரையும் அவ் வழியிலே ஒழுகப் பண்ணுதல் வேண்டும்.

இரு நூற்றுண்டிற்கிடையிலேயே நாவலர் எழுதியனவும், பதிப்பித்தனவுமான நூல்களிற்பல எமக்குக் கிடைத்தற்கரியனவாய்ப் போய்விட்டன. நாவலர் நான்காம் பால பாடம் ஓர் அறநெறிக் கருஹுலம். திருத்தொண்டர் பெரிய புராண வசனம், திருவிளையாடற் புராணவசனம் முதலானவை சமய உண்மைகளதும், தீந்தமிழினதும் பண்டாரங்கள் போன்றவை. இவற்றை அழிந்தொழிந்து சிதையாமற் பேணிப் பாதுகாத்தல் வேண்டும். இவற்றைச் சைவ மாணவர்க்குப் பாடப் புத்தகங்களாக்குதல் வேண்டும்; மலிவுப் பதிப்புக்களாய்ப் பிழையற அச்சிற் பதிப்பித்துச் சைவத் தமிழுலகிற்கு உதவல் வேண்டும்.

உலகிலே பழையமையான ஒரு சமயத்தின் பிரதிநிதிகள் என்று நாம் பேசிக்கொள்வதில் பெருமையும், மகிழ்ச்சியும் அடைகின்றோம். ஆனால், அச் சமய நெறிகளுக்கு அடங்கி, அவற்றை நன்முறையிலே பின்பற்றுவதில் நாம் கவனம் செலுத்துவதில்லை. இதற்குக் காரணம் எமது சமயத்தைப்

பற்றிய அடிப்படை அறிவுகூட எமக்கில்லாதிருப்பதே. கோயில்களிலே ஆடம்பரமான திருவிழாக்கள் செய்வ தோடும். நேர்த்திக் கடன்களைச் செய்வதோடும், யாத்திரை போவதோடும் எம் சமயக் கடமைகள் முடிந்துவிடுகின்றன என்று நாம் நிறைவு கொள்கின்றோம். இஃது உண்மையான சைவ வாழ்வன்று.

நாவலர் பெருமான் தமது சைவ தாஷண பரிகாரம் என்ற நூலிலே, இத்தகைய மாயங்களை உண்மையென நினைக்கும் மதியிலிகளைக் கண்டு தம் மனம் வருந்தியதை மிகவும் உருக்கமாய் எடுத்துரைத்திருக்கின்றார். உண்மைச் சைவத்தை அறிதற்கான கருவிநூல்கள் பலவற்றை அவர் எமக்காக அருளிச் செய்தமைக்குக் காரணம், அவர் எங்கள் அறியாமைகளை நன்கு அறிந்திருந்தமையே. எனவே, எமக்காகப் பல அரிய பணிகளை ஆற்றிச் சென்ற அப் பெருந்தகையாளர்க்கு நாம் ஆற்றுத்தரும் நன்றிக் கடன் ஒழுங்கும், கட்டுப்பாடும், தெளிவும் நிறைந்த சமயி களாய் நாம் ஒவ்வொருவரும் மாறிச் சமய வாழ்வு நடத்துவதோகும்.

அந்தியேட்டி போன்ற காலங்களிலே கல்வெட்டுக்கள் பாடும் பழக்கம் எம்மிடையே இருந்துவருகின்றது. தம் முடைய சாதி குலப் பெருமைகளையும், உறவினரின் உயர் பதவிகளையும் எடுத்துரைத்துத் ‘தம்பட்டம்’ அடிப்படை கல்வெட்டுப் பாடல்களின் நோக்கமாக விளக்குகின்றதேயன்றி, இறந்தவரின் ஆங்மாவிற்கு அஃது எவ்வகையிலும் அமைதி தருவதில்லை.

கல்வெட்டிற்குப் பதிலாகத் தோத்திரப் பாக்களை அச்சிட்டு வெளியிடும் நல்லோரும் உள்ளர். இத் தோத்திரப் பாடல்களோடு நாவலரின் 1 ஆம், 2 ஆம் சைவ வினா விடைகள், அவர்தம் ‘சைவசமய சாரம்’ என்னும் துண்டுப் பிரசரம் முதலானவற்றை இக் காலங்களில் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தல் சாலவும் பொருத்தமான செயல் என்பதோடு, சைவசமய உண்மைகளை அதிகமான மக்கள்

அறிந்து கொள்வதற்கேற்ற அரும்பணியுமாகும். கோயில் களிலே சிகரங்கள் நாட்டி, ஓலிபெருக்கிகள் மூலம் சினி மாப் பாடல்களை ஓலிபரப்பி, மேளதாளம் சதுர்க்கச்சேரி கள் நடாத்தி, வாணங்கள் விட்டுக் கரியாக்கும் பணத் திற்கு. நாவலர் கணவு கண்ட மடாலயங்களையும் சமயப் பிரசாரப் பயிற்சி நிலையங்களையும், உருவாக்குதல் அவர்க்கு நாம் இயற்றும் பெருந்தறியாய் அமையும் என்பதற்கு ஜயமில்லை.

இன்று கூட்டுப் பிரார்த்தனைகளிலும், பஜனைகளிலும் அர்த்தமற்ற வெற்றுச் சொற்கூட்டங்களைப் பத்திப் பாடல் களாய்க் கருதிப் பாடி மகிழும் வழக்கம் இருந்து வருகின்றது. இவ் வழக்கத்திற்கு நாவலர் முற்றிலும் எதிரானவர். அவரின் அருட்பா மறுப்புப் போராட்டம் எமக்கு ஒரு நல்ல பாடமாக அமைதல் வேண்டும். தேவார திருவாசகங்கள், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருப்புராணம் போன்றவையே அவரால் அருட்பாக்களைக் கொள்ளப் பட்டவை. பன்னிரு திருமுறைகளே அவர்க்குக் கண்கள்ட தெய்வம். காலாதிகாலமாக அடியார் பலரால் ஒதப்பட்டு ஒதப்பட்டுத் தெய்விகம் குடிகொண்ட இப்புனிதிப் பாக்கள் எமக்கிருக்க அவற்றை ஒதாது வீணாகலம் போக்கி வேறு பாடல்களைக் கூட்டுப் பிரார்த்தனை போன்றவற்றிலே பாடுதல், ‘குளிக்கப் போய்ச் சேறு பூசியது’ போன்ற மூடச்செயலாகும். நாவலர், நாவலர் என்று நா வளிக்க, தொண்டை நோவக் குரலெடுத்து விட்டு, அவரின் குறிக்கோருக்கு முரணுள வழியிற் செல்லுதல் எவ்வகையிலும் ஏற்கத்தக்கதன்று.

விழுதி, உருத்திராக்கம் முதலான சிவசின்னங்களை அனிதற்குக் கூசம் இளைஞர் பலர் இன்று நம்மிடை உள்ளனர். இவையெல்லாம் போலி என்றும், கபட வெடத் திற்குக் கைகொடுக்கும் கருவிகளைன்றும் கூசாதுரைப் போர் பலரை நான் கண்டிருக்கின்றேன். இவர்கள், நாவலர் பெருமானைப் பற்றிய சிந்தனைகள் எமது உணர்வினைத் தாண்டி விடுகின்ற இக் காலப்பகுதியிலாவது நாவலர்

காட்டிய வழியின உணர்ந்து கொண்டு சிவசின்னாங்க ஞக்கு மதிப்பளிப்பார்களாக. நாவலர் வகுத்த விழுதியியல், திருஞானசம்பந்தப் பெருமானின் திருநீற்றுப் பதிகம் என்பன இவர்களின் கணக்கைத் திறப்பனவாகுக.

நாவலர் எமக்குச் செய்த நன்மை பளையினும் பெரிது. நாம் அதற்குத் திளையளவாவது பதிலுபகாரம் செய்தல் வேண்டாவோ?

அந்த நன்றிதான் என்ன?

கைவராய் வாழ்தலே.

நாவலர் காட்டிய வழியில் நடத்தலே.

இதற்கு நாம் காலம் வரும் என்று காத்திராது இன்றே கைவ வாழ்வினைத் தொடங்கல் வேண்டும்.

‘நன்றும் இன்றே செய்க,’

வணக்கம்.

அ. நுபந்தம் க.

ஓ
கணபதி துஜீன

புலோலிங்கர்

ஸ்ரீ பசுபதீசுரப் பெருமானர் கிரு வூஞ்சல்

இது
யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்
ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள்
இயற்றி அருளியது
ஷட் மகிமை தங்கிய தேவாலய
தர்மகர்த்தாவாகிய
ஸ்ரீமான் வீ. இராமசுவாமிச் செட்டியார்
அவர்கள் கட்டளையிட்டருளியபடி

மேலைப்புலோலி
சுப்பிரமணிய தாசனுகிய
ச. வெற்றிவேற்பிள்ளையால்
தும்பைங்கர்
கலாந்தி யந்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

கீலக ஏஸ் புரட்டாதி மீ

ஒ

குமயம்

பிரகடன வரலாறு

எண்சீர்க்கழிநேடிலடியாசிரிய விருத்தம்

பொன்னுருங் கதிர்காம மாத ஈத்துப்

பொற்பாரு மெந்தைபணி போற்றி யேதான்
முன்னுரு நால்வருமோ ருகுவ மெய்தி

முன்ஞேன்றி யேதிகழு முறையை யென்னத்
தென்னுரும் யாழ்ப்பாண நல்லூர் தன்னிற்

சிறியேங்கள் சிவமயந் தேரும் வண்ண
மந்நாளி வைதரித்த குரவ அகு

மாறுமுக நாவல்ளை யன்பு செய்வாம்.

ஆங்கவன்றுண் புலோஸிநக ரமலை அகு

மப்பனையெம் மான்றலையே பாடு மூஞ்சல்
விங்கியசொற் பொருள்வளத்த தெவர்தா மேரார்

வினைவளிபோ மச்சினிலே தருவா யென்று
பாங்கியலு மாதனியின் றர்ம கர்த்தா

பன்னுபுக மிராமசாமிச் செட்டியார்தா
மீங்கருஞும் பணியென்றன் சிரமேற் கொண்டே
யியலச்சிற் றருவித்திங் கேய்வித் தேனுல்.

ஒ

சிவமயம்

பரதெய்வ வணக்கம்

அறுசீர்க்கழிநேடிலடியாசிரிய விருத்தம்

சீர்பெற்ற புலோஸிநகர்த் திருத்தனியிற் சிற்பரனஞ்
சிவபி ரான்மே

சேச்பெற்ற வாறுமுக நாவலனு ரீங்கிசைத்த
வினிமை யூஞ்சல்

பார்பெற்ற வச்சினிலே பதித்தற்குப் பண்பில்லாப்
பாவி யேனுன்

பேர்பெற்ற கதிர்காம மாதஸத்துஞ் சந்நிதியும்
பிறங்கு கோயில்.

வீற்றிருக்கும் பெருமானுர் விகசிதகஞ் சக்கழிலை
விரும்பிப் போற்றி

யாற்றிருக்கும் புலோஸிநக ரந்தனியி னமலபிரா
ஏடியைப் போற்றி

யேற்றிருக்குஞ் சிவபெருமா ஏடியார்க ளவர்களுமே
யின்ப மார

ஷுற்றிருக்கும் பவழுடையே னேங்காரத் தொருவரையே
யுன் து கின்றேன்.

ஸ்ரீ கதிர்காம மகாகோஷத்திரம் வாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம் வாழ்க.

திருவூஞ்சல்

வ
 சிவமயம்
 புலோலி நகர்
ஸ்ரீ பகபதீஸரப் பெருமானு
திருவூஞ்சல்

விநாயகர் காப்பு

* சிற்புத்த மலரயன்மா ஸிவமயோர் போற்றுந்
 திறம்புத்த புலோலியில்யாழ் சிவனுர் கொன்றைத்
 தார்புத்த சடையர்பசு பதியார் மீது
 தமிழ்புத்த ஹஞ்சலிசை தமியேன் பாட
 ஏர்புத்த மறைமுதலி னிலகுந் தெய்வ
 மியல்புத்த பிரணவமா யினிது மேவுங்
 கார்புத்த காடதட விகடகும்பக்
 கயமுகவ னிருசரணங் காப்ப தாமே.

நால்

நலமோங்கு நாதவிந்து கால்க ஸாக
 நயனேங்கு சத்தி யொளிர் விட்ட மாக
 நிலமோங்கு மந்திரநூ ஸிமைய தாக
 நிகமோங்கு மறைநான்குங் கயிற தாகப்
 பலமோங்கு முபநிடதம் பலகை யாகப்
 பரமோங்கும் பிரணவம்பொற் பீட மாகப்
 புலமோங்கு கல்வாணர் புச்ந்து பாடும்
 புலோலிநகர்ப் பகபதியே யாம ருஞ்சல்.

* இத் திருவூஞ்சலிலுள்ள கவிகள் பதினெண்றினும் முதலிரு சீர்களும் ஜந்தாஞ் சீரும் ஆரும் சீரும் மூவசையாக மற்றைய நான்கு சீரும் சரசையாகிவந்த சந்தம் சிறைந்த எண்சீர்க் கழி கெடிலடியாசிரிய விருத்தம். இதனைச் சுன்னாகம் ஸ்ரீமான் அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களாற் புதுக்கப்பட்ட காரிகா யுரை ருகா-ம் பக்கத்துங் காணக.

காமருவு மிமையவர்பொன் மலர்கள் வீழக்
 கணமருவும் பூதரிரு மருங்குஞ் குழ
 மாமருவு மருமணயன் முதலோர் தாழ
 வரமருவு மருளடியர் மலங்கள் போழத்
 தேமருவு தரிசனத்தின் மனஞ்சென் ருழத்
 திடமருவு சிற்சுகம்பெற் றினிது வாழப்
 புமருவு மளியிழைகொள் பொழில்கள் சூழும்
 புலோலிநகர்ப் பகபதியே யாம ருஞ்சல்.

கணந்திகழுங் கிண்ணரர்கள் சுருதி கூடக்
 கவின்றிகழு மலர்ப்பிரமன் ருளம் போட
 இனந்திகழு மரமகளிர் நடன மாட
 இசைதிகழுந் தும்புருநா ரதர்பண் பாட
 மனந்திகழு மன்பர்பெறு மிடர்க னோட
 மறைதிகழும் பேரொலியெத் திசையு நீடப்
 புனந்திகழும் வள்ளீமண வாளர் போற்றும்
 புலோலிநகர்ப் பகபதியே யாம ருஞ்சல்.

வரஞ்சிறக்குந் திருத்தொண்ட ரன்பு கூர
 மலர்சிறக்குங் கரங்கள்சிர மீது சேரத்
 திரஞ்சிறக்கு மானந்த வருவி சோரச்
 சிவஞ்சிறக்கும் பெருஞானந் திகழ்ந்து சாரப்
 பரஞ்சிறக்கும் பருவதவர்த் தனிபங் காரப்
 பரஞ்சிறக்கும் பாடல்களி வாணர் தேரப்
 புறஞ்சிறக்கு மியாழ்ப்பாண மதனி லோக்கும்
 புலோலிநகர்ப் பகபதியே யாம ருஞ்சல்.

மின்னியலுஞ் சடிலநதி மாது வீற
 மிசையியலு முடிமீது மலர்க னோறக்
 கொண்னியலும் படகமொடு துடிவின் பீறக்
 குணமியலு முனிவரர்வாழ்த் தொலிகள் கூறத்
 தென்னியலுங் களபக்கந் தாதி நாறச்
 செயலியலுஞ் சிறியனிரு விணகள் பாறப்
 பொன்னியலு மகருலகும் பொருவ மேவும்
 புலோலிநகர்ப் பகபதியே யாம ருஞ்சல்.

சடைவிளங்குங் கடுக்கைகளிலா மதிய மாடத்
தாள்விளங்குஞ் சிலம்புகளின் கலினென் ரூட
இடைவிளங்கு மணியரவக் கச்ச மாட
எழில்விளங்குஞ் சூலமெழு மான்கை யாட
உடைவிளங்குங் கொலைப்புனியி எதனூ மாட
உரம்விளங்கு மெஞ்சோப வீத மாடப்
புடைவிளங்கு நவமணிமா டங்க ளோங்கும்
புலோலிநகர்ப் பசுபதியே யாம ரூஞ்சல்.

கூ

கயலுவு விழியுமையம் பிகையா ணேச
கவிதுலவு மிரசதகை லாச வாச
மயலுவு மலமாதி பாச நாச
மதியுலவு மடியருள மாவி லாச
அயலுவுந் திருநந்தி தொழுழுல் லாச
அருளுவுங் கணேசனைத்தந் தருநந் தேச
புயலுவுஞ் சிகரவணி பொலிந்து மேவும்
புலோலி நகர்ப் பசுபதியே யாம ரூஞ்சல்.

எ

காதமருங் குழையவரே யாம ரூஞ்சல்
கரத்தமரு முழையவரே யாம ரூஞ்சல்
சிதமரு மதலையரே யாம ரூஞ்சல்
சிலையமரும் பதலையரே யாம ரூஞ்சல்
சேதமரு மிறையவரே யாம ரூஞ்சல்
திடமருவு மறையவரே யாம ரூஞ்சல்
போதமருந் தடங்கள்பல புடைகுழ் கின்ற
புலோலிநகர்ப் பசுபதியே யாம ரூஞ்சல்.

அ

அறமிலங்குந் தயாந்தியே யாம ரூஞ்சல்
அருளிலங்கும் பசுபதியே யாம ரூஞ்சல்
நிறமிலங்குஞ் செய்யவரே யாம ரூஞ்சல்
நிலைவிலங்குந் துய்யவரே யாம ரூஞ்சல்
மறமிலங்கும் படையவரே யாம ரூஞ்சல்
மதியிலங்குஞ் சடையவரே யாம ரூஞ்சல்
ஏறமிலங்குங் கடலலைபன் மணிகள் வீசும்
புலோலிநகர்ப் பசுபதியே யாம ரூஞ்சல்.

கூ

அற்பாருந் திருவருளைந் தெழுத்து வாழி
அணியாரு மக்கமணி பூதி வாழி
வற்பாரு மறையுடனு கமங்கள் வாழி
மகிழ்வாருஞ் சைவமத சபையார் வாழி
கற்பாரும் மகளிர்பச வினங்கள் வாழி
கவினாரு மரசர்முகில் மறையோர் வாழி
பொற்பாரும் பருவதவர்த் தனியார் வாழி
புலோலிநகர்ப் பசுபதியார் வாழி வாழி.

கூ

புலோலிநகர் ஸ் பசுபதீசுரப் பெருமானார்
திருவூஞ்சல் முற்றிற்று.

அநுபந்தம் 2

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவ சமய சாரம்

- க. உலகைப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என் கிற மூன்று தொழில்களையுஞ் செய்தற்குக் கருத்தா ஒருவர் இருக்கிறார்.
- ங. அந்தக் கருத்தா சிவபெருமான்.
- ங. சிவபெருமான் என்றுமுள்ளவர், எங்கும் நிறைந் தவர், என்றஞ் சுத்தர், எல்லாமறிபவர், எல் லாம் வல்லவர், பெருங்கருணையுடையவர்:
- ங. சிவபெருமானுக்குத் தேவி அவருடைய சத்தியா கிய திருவருள்.
- ங: சிவபெருமானாருவரே விக்கிணேசரர், சுப்பிரமணியர் முதலிய பல மூர்த்திகளாகி நின்று அருள் செய்வர்.
- ங. ஆன்மாக்கள் சிவபெருமானுக்கு என்றும் அடிமை கள்.
- ங. சிவபெருமானை மனம், வாக்கு, காயம் என்கிற மூன்றினாலும் வழிபடுதல் ஆன்மாக்களுக்குக் கடன்.
- ங. மனசினாலே செய்யும் வழிபாடுகளாவன; சிவபெருமானைத் தியானித்தல், அவருடைய குணங்களைச் சிந்தித்தல் முதலானவைகள்.
- ங. வாக்கினாலே செய்யும் வழிபாடுகளாவன; சிவபெருமானுடைய திருநாமங்களை உச்சரித்தல், அவருடைய பெருமையைப் பேசுதல், அவருடைய சரித்திரங்களைப் படித்தல் முதலானவைகள்.

- க0. காயத்தினாலே செய்யும் வழிபாடுகளாவன; சிவபெருமானுடைய திருமேனியைத் தலையினாலே வணங்குதல், கண்களினாலே தரிசித்தல், கைகளினாலே கும்பிடுதல், பூசித்தல், கால்களினாலே வலம் வருதல் முதலாவைகள்.
- கக. சிவபெருமானை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடே அசுத்தர்களாகிய ஆன்மாக்களைப் பந்தித்த பாசமாகிய நோய்க்கு மருந்து.
- கங. வழிபாடாகிய மருந்துக்கு அநுபானமாவது மெய்யன்பு.
- கங: வழிபாடான மருந்துக்குப் பத்தியங்களாவன; உயிர்களுக்கு இரங்குதல், உண்மை பேசுதல், செய்ந்நன்றியறிதல், தாய், தகப்பன், உபாத்தியாயர், குரு முதலாகிய பெரியோர்களை வணங்குதல், வறியவர்களுக்குக் கொடுத்தல் முதலிய புண்ணியங்கள்;
- கச. வழிபாடாகிய மருந்துக்கு அபத்தியங்களாவன; கொலை, களவு, கள்ளங்குகுடித்தல், மாயிசம் புசித்தல், பொய், வியபிசாரம், சூதாடுதல் முதலிய பாவங்கள்.
- கஞ. சிவபெருமான் தமக்கு ஆன்மாக்கள் செய்யும் வழிபாட்டை ஏற்றுநிற்கும் இடங்களாவன; சிவவிங்கம் முதலிய திருமேனியும், மெய்யடியார்களுடைய திருவேடமும்.
- கக. சிவபெருமான் தமமை ஆன்மாக்கள் அறிந்து வழிபட்டுய்யும் பொருட்டு அருளிச்செய்த முதனால் கள் வேதம், சிவாகமம் என்கிற இரண்டும்,
- கங. சிவபெருமானை வழிபடும்பொருட்டு ஆன்மாக்களுக்குக் கிடைத்த கருவி மனித சரீரம்:

- கஅ. மனித சர்ரத்தைப் பெற்ற ஆன்மாக்களுக்குச் சிவபெருமானை வழிபடும் பொருட்டு யோக்கிய தையை வருவிப்பது சிவதிட்சை.
- கக. சிவதிட்சை பெற்றுக்கொண்டு வேத சிவாகமப் படியே சிவபெருமானை வழிபடுகிற சமயம் சைவ சமயம்.
- உ. சைவசமயிகள் ஆவசியகமாகத் தரிக்கத்தக்க சிவ சின்னங்களாவன; விழுதியும் உருத்திராட்சமும்.
- உக. சைவசமயிகள் ஆவசியகமாகச் செபிக்கத்தக்க சிவமூலமந்திரம் பஞ்சாட்சரம்.
- உட. சைவசமயிகள் ஆவசியகமாக ஒத்ததக்க சிவ ஸ்தோத்திரங்களாவன; தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரியபுராணம் என்கின்ற அருட்பா ஐந்தும்;
- உங. ஆன்மாக்களுக்குச் சுதந்திரமாகிய அறிவுந் தொழி லும் இல்லை; ஆதலினாலே, சுதந்திரமாகிய அறி வந் தொழிலும் உடைய சிவபெருமானை நோக்கி, “அடியேங்கள் பாவங்களை விலக்கிப் புண்ணியங்களைச் செய்து உம்மை மெய்யன்போடு வழிபட்டு உய்யும் பொருட்டு உம்முடைய திருவருளைப் பொழிந்தருஞும்” என்று பிரார்த்தித்து அந்தத் திருவருளை முன்னிட்டு அதன் வழியே ஒழுகல் வேண்டும்.
- உச. சிவபெருமானை விதிப்படி மெய்யன்போடு வழி பட்டவர் அவருடைய திருவடிக்கீழ் நித்தியமாகிய பேரின்பத்தை- அநுபவிப்பர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நன்றி

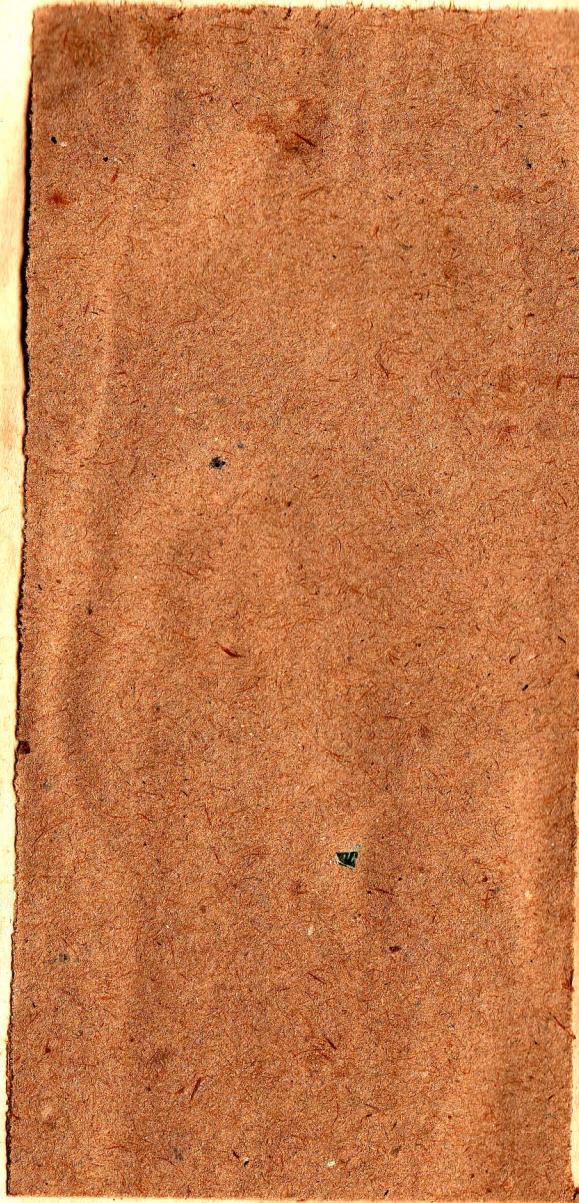
ஸ்ரீவஸ்ரீ ஆஹமுகநாவலர் சபை நியமித்த நாவலர் புத்தகக் கண்காட்சிக் குழுவினர் தாம் அரிதின் முயன்று சேகரித்த நாவலர் பெருமானின் துண்டுப் பிரசரமொன்றினையும், (சைவசமயசாரம்) நூல் ஒன்றினையும் (புலோவி நகர் ஸ்ரீ பசுபதீசரப் பெருமானர் திருவுஞ்சல்) இந் நூலில் வெளியிட அநுமதி வழங்கியமைக்கு எனது இதயங் கனிந்த நன்றி உரியதாகுக.

க. சொ.
நாலாசிரியர்.

‘நல்லீல நகர் தந்த நாவலர்’
எழுத உதவிய நால்கள்

1. ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம் — பூர்மத். த கைலாசபிள்ளை
2. ஆறுமுகநாவலர் பிரபஞ்சத் திரட்டு
3. பெரியபுராணம் என வழங்குகின்ற திருத்தொண்டர் புராணம் (ஆறுமுகநாவலரவர்கள் பதிப்பு)
4. நாவலரின் நாலாம் பாலபாடம்
5. நாவலர் — பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை
6. நாவலர் நினைவு மலர் - 1939
— தோகுப்பாசிரியர் பண்டிதர் கா. போ. இரத்தினம்
7. A Century of English Education
— J. V. Chelliah M. A.
8. The Union Pictorial, A History mainly in pictures of Tellippalai 1817 — 1947.
9. Hindu Education in Jaffna (A Paper)
by the Hon. S. Rajaratnam M. L. C.

051002

‘சொக்கன்’ எழுதிய பிற நூல்கள்

வீரத்தாய் (சிறு காவியம்) - கலாபவன வெளியீடு -50

மனேன்மணி (மனேன்மணீய நாடகக் கதைச் சுருக்கம்)
ஸ்ரீ லங்கா வெளியீடு 1-25

சிலம்பு பிறந்தது (நாடகம்)
இலங்கைக் கலைக்கழக வெளியீடு 1-25

சிங்ககிளிக் காவலன் (நாடகம்) கலைவாணி வெளியீடு 1-50

தெய்வப்பாவை (நாடகம்) வரதர் வெளியீடு 1-25

ஞானக்கவிஞரன் (குறுநலீனம்)
ஆசீர்வாதம் வெளியீடு 1-50

நல்லூர் நான்மணி மாலை (பிரபந்தம்)
‘சிற்பி’ வெளியீடு -50

அறநெறிப் பா மஞ்சரி (சங்ககாலத்திலிருந்து இன்றுவரை
வெளிவந்த நீதிப்பாடல்கள் சிலவற்றின் தொகுப்பு)
திருவாட்டி சின்னம்மா இராமலிங்கம்
ஞாபகார்த்த வெளியீடு —

நாவலர் நாவலரான கடை (இசைச் சித்திரம்) -50
சொக்கன் - சேந்தன்
நன்பர் வெளியீடு

திடைக்குமிடம்

சண்முகநாதன் புத்தகசாலை
யாழ்ப்பாணம்.